

České vydání

Informace a oznámení

Ročník 62

29. listopadu 2019

Obsah

IV Informace

INFORMACE ORGÁNŮ, INSTITUCÍ A JINÝCH SUBJEKTŮ EVROPSKÉ UNIE

Evropská komise

2019/C 403/01	Směnné kurzy vůči euru — 28. listopadu 2019	1
2019/C 403/02	Oznámení Komise – Příručka k předávání odsouzených osob a trestů odnětí svobody v Evropské unii	2

V Oznámení

ŘÍZENÍ TÝKAJÍCÍ SE PROVÁDĚNÍ SPOLEČNÉ OBCHODNÍ POLITIKY

Evropská komise

2019/C 403/03	Oznámení o opětovném zahájení šetření v návaznosti na rozsudek ze dne 20. září 2019 ve věci T-650/17, týkající se prováděcího nařízení Komise (EU) 2017/1146 ze dne 28. června 2017, kterým se opětovně ukládá antidumpingové clo na dovoz příslušenství (fitinek) pro trouby nebo trubky z kujné (tvárné) litiny a z litiny s kuličkovým grafitem se závitem pocházejícího z Čínské lidové republiky a vyráběného společností Jinan Meide Castings Co., Ltd	63
---------------	--	----

ŘÍZENÍ TÝKAJÍCÍ SE PROVÁDĚNÍ POLITIKY HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

Evropská komise

2019/C 403/04	Předběžné oznámení o spojení podniků (Věc M.9631 – Kennedy-Wilson Holdings/AXA Group/JV) Věc, která může být posouzena zjednodušeným postupem ⁽¹⁾	67
2019/C 403/05	Předběžné oznámení o spojení podniků (Věc M.9634 – PSP/Aviva/Galleri K) Věc, která může být posouzena zjednodušeným postupem ⁽¹⁾	69

2019/C 403/06	Předběžné oznámení o spojení podniků (Věc M.9596 – ENGIE/Predica/Omnes/Langa) Věc, která může být posouzena zjednodušeným postupem ⁽¹⁾	70
2019/C 403/07	Předběžné oznámení o spojení podniků (Věc M.9606 – ENGIE/Omnes Capital/Predica/EG18 Portfolio) Věc, která může být posouzena zjednodušeným postupem ⁽¹⁾	72

JINÉ AKTY

Evropská komise

2019/C 403/08	Zveřejnění žádosti o zápis názvu podle čl. 50 odst. 2 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1151/2012 o režimech jakosti zemědělských produktů a potravin	74
---------------	--	----

Opravy

2019/C 403/09	Oprava zvláštní zprávy č. 18/2019 „Emise skleníkových plynů v EU: jsou řádně vykazované, ale je zapotřebí lepších informací o jejich snižování v budoucnosti“ (Úř. věst. C 400, 26.11.2019)	78
---------------	---	----

⁽¹⁾ Text s významem pro EHP.

IV

(Informace)

INFORMACE ORGÁNŮ, INSTITUCÍ A JINÝCH SUBJEKTŮ EVROPSKÉ UNIE

EVROPSKÁ KOMISE

Směnné kurzy vůči euru ⁽¹⁾

28. listopadu 2019

(2019/C 403/01)

1 euro =

měna			směnný kurz		
USD	americký dolar	1,1005	CAD	kanadský dolar	1,4625
JPY	japonský jen	120,50	HKD	hongkongský dolar	8,6136
DKK	dánská koruna	7,4715	NZD	novozélandský dolar	1,7136
GBP	britská libra	0,85180	SGD	singapurský dolar	1,5032
SEK	švédská koruna	10,5463	KRW	jihokorejský won	1 298,00
CHF	švýcarský frank	1,0991	ZAR	jihoafrický rand	16,2298
ISK	islandská koruna	135,00	CNY	čínský juan	7,7416
NOK	norská koruna	10,1130	HRK	chorvatská kuna	7,4370
BGN	bulharský lev	1,9558	IDR	indonéská rupie	15 517,93
CZK	česká koruna	25,574	MYR	malajsijský ringgit	4,5929
HUF	maďarský forint	336,25	PHP	filipínské peso	55,900
PLN	polský zlotý	4,3212	RUB	ruský rubl	70,5328
RON	rumunský lei	4,7850	THB	thajský baht	33,263
TRY	turecká lira	6,3477	BRL	brazilský real	4,6793
AUD	australský dolar	1,6253	MXN	mexické peso	21,5787
			INR	indická rupie	78,8095

⁽¹⁾ Zdroj: referenční směnné kurzy jsou publikovány ECB.

Oznámení Komise – Příručka k předávání odsouzených osob a trestů odnětí svobody v Evropské unii

(2019/C 403/02)

OBSAH

	<i>Strana</i>
SEZNAM ZKRATEK	5
ÚVOD	6
ÚVOD A OBECNÉ PRÁVNÍ SOUVISLOSTI	6
1. PŘEHLED	6
1.1. Hlavní body rámcového rozhodnutí	7
1.1.1. Postoupení	8
1.1.2. Osvědčení	8
1.1.3. Rozsudek	8
1.1.4. Trest	8
1.1.5. Vydávající stát a vykonávající stát	9
1.2. Zásada vzájemného uznávání	9
1.3. Právní účinnost rámcových rozhodnutí EU	9
1.4. Článek 267 SFEU: řízení o předběžné otázce	10
ČÁST I: POSTOUPENÍ ROZSUDKU A OSVĚDČENÍ	10
2. Požadavky vztahující se na postoupení	10
2.1. Oblast působnosti rámcového rozhodnutí	10
2.1.1. Ratione personae	10
2.1.2. Ratione materiae	10
2.1.3. Ratione temporis	11
2.2. Příslušné orgány	11
2.3. Volba vykonávajícího státu	11
2.3.1. Scénáře podle čl. 4 odst. 1	11
2.3.2. Předání osoby členskému státu státní příslušnosti odsouzené osoby, v němž tato osoba žije (čl. 4 odst. 1 písm. a))	12
2.3.3. Předání osoby členskému státu, do kterého bude odsouzená osoba vypovězena (čl. 4 odst. 1 písm. b))	12
2.3.4. Předání osoby kterémukoli jinému členskému státu, který s jejím předáním souhlasí (čl. 4 odst. 1 písm. c))	12
2.4. Informovaný souhlas odsouzené osoby	13
2.5. Souhlas vykonávajícího státu	13
2.6. Stanovisko odsouzené osoby	14
2.7. Posouzení společenské rehabilitace	14
2.7.1. Vydávající stát se musí přesvědčit	14
2.7.2. Případná konzultace s vykonávajícím státem	14

2.7.3. Definice společenské rehabilitace	15
2.7.4. Způsoby výkonu trestu	15
2.8. Seznam 32 trestných činů umožňující předání bez ověření oboustranné trestnosti	15
2.9. Zranitelné skupiny: nezletilé osoby a mentálně postižení pachatelé a převádění opatření psychiatrické či zdravotní péče	16
2.10. Zohledňování základních práv ze strany vydávajícího státu	16
3. Postup postoupení	17
3.1. Subjekty oprávněné zahájit tento postup	17
3.2. Postup zjišťování stanoviska odsouzené osoby	17
3.3. Vyrozměnění odsouzené osoby (čl. 6 odst. 4 a formulář v příloze II)	18
3.4. Požadované dokumenty	18
3.4.1. Osvědčení	18
3.4.2. Rozsudek	19
3.5. Užitečné doplňující informace poskytované vydávajícím státem	22
3.6. Postoupení [zaslání]	22
3.7. Žádost o informace o pravidlech týkajících se možného předčasného nebo podmíněného propuštění	22
3.8. Žádost o předběžné zatčení	23
3.9. Zpětvzetí osvědčení	23
ČÁST II: UZNÁNÍ ROZSUDKU A VÝKON TRESTU	24
4. Postup uznávání	24
4.1. Lhůty pro rozhodnutí o uznání a opravné prostředky proti předávacímu rozhodnutí	24
4.2. Žádost o překlad rozsudku	24
4.3. Odklad	24
4.4. Předběžné zatčení	25
5. Rozhodnutí o uznání a výkon trestu	25
5.1. Obecná povinnost uznat a vykonat trest	25
5.2. Souhlas vykonávajícího státu	25
5.3. Seznam 32 trestných činů, u nichž se neprovádí ověření oboustranné trestnosti	25
5.4. Přeměna trestu	26
5.5. Důvody k odmítnutí uznání a výkonu	27
5.5.1. Neúplné nebo nesprávné osvědčení (čl. 9 odst. 1 písm. a)) ⁴⁴	27
5.5.2. Nesplnění kritérií pro postoupení (čl. 9 odst. 1 písm. b))	27
5.5.3. Překážka věci pravomocně rozhodnuté (čl. 9 odst. 1 písm. c))	27
5.5.4. Nesplněná podmínka oboustranné trestnosti (čl. 9 odst. 1 písm. d))	27
5.5.5. Promlčení výkonu trestu (čl. 9 odst. 1 písm. e))	28
5.5.6. Imunita podle práva vykonávajícího státu (čl. 9 odst. 1 písm. f))	28
5.5.7. Věk trestní odpovědnosti (čl. 9 odst. 1 písm. g))	28

5.5.8.	Doba do konce výkonu trestu je příliš krátká (čl. 9 odst. 1 písm. h))	28
5.5.9.	Soudní jednání v nepřítomnosti dotyčné osoby (čl. 9 odst. 1 písm. i))	28
5.5.10.	Stíhání trestných činů spáchaných před předáním (čl. 9 odst. 1 písm. j))	29
5.5.11.	Opatření psychiatrické nebo zdravotní péče nebo jiné opatření spojené se zbavením osobní svobody (čl. 9 odst. 1 písm. k))	30
5.5.12.	Exterritorialita (čl. 9 odst. 1 písm. l))	30
5.6.	Částečné uznání a výkon	30
6.	Předání odsouzené osoby	30
6.1.	Lhůty pro fyzické předání	30
6.2.	Průvoz přes jiný členský stát	30
6.3.	Náklady spojené s předáním	31
6.4.	Cestovní doklady	31
7.	Výkon trestu	31
7.1.	Právo rozhodné pro výkon	31
7.2.	Započtení doby zbavení osobní svobody	31
7.3.	Předčasné a podmíněné propuštění	31
7.4.	Amnestie, milost	31
7.5.	Přezkum rozsudku	32
7.6.	Právo na vykonání rozsudku	32
7.7.	Komunikační a informační povinnosti	32
8.	Zásada speciality	53
ČÁST III: RŮZNÉ		33
9.	Komunikace mezi příslušnými orgány v různých fázích postupu	33
10.	Vztah k jiným dohodám	34
11.	Provázanost s ostatními nástroji justiční spolupráce v trestních věcech	34
11.1.	Rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV o evropském zatýkáacím rozkazu	34
11.2.	Ostatní nástroje	35
11.2.1.	Směrnice 2012/29/EU o právech obětí	35
11.2.2.	Rámcové rozhodnutí 2008/947/SVV o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozhodnutí o probaci a alternativních trestů	35
PŘÍLOHA I	– rámcové rozhodnutí 2008/909/SVV, neoficiální úplné znění	37
PŘÍLOHA II	– Předávací osvědčení	52
PŘÍLOHA III	– Oznámení odsouzené osobě	58
PŘÍLOHA IV	– Vývojový diagram rámcového rozhodnutí 2008/909/SVV	59
PŘÍLOHA V	– Zdroje informací	60
PŘÍLOHA VI	– Seznam rozsudků Soudního dvora týkajících se rámcového rozhodnutí 2008/909/SVV	61
PŘÍLOHA VII	– Seznam rozsudků Soudního dvora týkajících se rámcového rozhodnutí 2002/584	62

SEZNAM ZKRATEK

Schengenská úmluva	Úmluva k provedení Schengenské dohody ze dne 19. června 1990
EZR	Evropský zatýkácí rozkaz
EÚLP	Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod
ESLP	Evropský soud pro lidská práva
EJS	Evropská justiční síť v trestních věcech
EuroPris	Evropská organizace vězeňských a nápravných zařízení
Rámcové rozhodnutí 2002/584	Rámcové rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkáacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy
Rámcové rozhodnutí	Rámcové rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii
Rámcové rozhodnutí 2008/947	Rámcové rozhodnutí Rady 2008/947/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání na rozsudky a rozhodnutí o probaci za účelem dohledu nad probačními opatřeními a alternativními tresty
Rámcové rozhodnutí 2009/299	Rámcové rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009, kterým se mění rámcová rozhodnutí 2002/584/SVV, 2005/214/SVV, 2006/783/SVV, 2008/909/SVV a 2008/947/SVV a kterým se posilují procesní práva osob a podporuje uplatňování zásady vzájemného uznávání rozhodnutí na rozhodnutí vydaná v soudním jednání, kterého se dotýčná osoba nezúčastnila osobně
SEU	Smlouva o Evropské unii
SFEU	Smlouva o fungování Evropské unie
Úmluva RE z roku 1983	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/29/EU ze dne 25. října 2012, kterou se zavádí minimální pravidla pro práva, podporu a ochranu obětí trestného činu a kterou se nahrazuje rámcové rozhodnutí Rady 2001/220/SVV
Směrnice o právech obětí	Úmluva Rady Evropy o předávání odsouzených osob ze dne 21. března 1983
Dodatkový protokol RE z roku 1997	Dodatkový protokol k Úmluvě Rady Evropy o předávání odsouzených osob ze dne 18. prosince 1997

Upozornění:

Tato příručka není ani právně závazná, ani vyčerpávající. Touto příručkou není dotčeno stávající právo Unie ani jeho budoucí vývoj. Není jí dotčen ani případný závazný výklad práva Unie ze strany Soudního dvora Evropské unie.

ÚVOD

Cílem této příručky je poskytnout členským státům a jejich určeným příslušným orgánům praktické pokyny k uplatňování rámcového rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 (dále jen „rámcové rozhodnutí“) ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009 o soudních jednáních v nepřítomnosti (*in absentia*) ⁽¹⁾ (dále jen „rámcové rozhodnutí 2009/299“). Datum provedení rámcového rozhodnutí bylo stanoveno na 5. prosince 2011. Při přípravě této příručky Komise zohlednila názory vyjádřené odborníky z praxe na četných odborných setkáních organizovaných ve spolupráci s Evropskou organizací vězeňských a nápravných zařízení (dále jen „EuroPris“), kde účastníci sdíleli své zkušenosti s problémy a překážkami, na které provádění tohoto nástroje a předávání vězňů v praxi naráží ⁽²⁾. Kromě toho byli ohledně návrhu dokumentu konzultováni odborníci, které pozvala Komise. Dne 5. února 2014 byla zveřejněna zpráva o provádění rámcového rozhodnutí ⁽³⁾.

Příručka je k dispozici na internetové adrese: <https://e-justice.europa.eu> a na internetových stránkách Evropské justiční sítě (dále také „EJS“) ⁽⁴⁾ ve všech úředních jazycích Unie.

Informace o provádění tohoto rámcového rozhodnutí a o prohlášeních jednotlivých členských států lze nalézt na internetových stránkách EJS ⁽⁵⁾.

Cenným dokumentem, který obsahuje praktické pokyny, je „Resource Book on the Transfer of Sentenced Persons“ (Příručka o předávání odsouzených osob) ⁽⁶⁾ organizace EuroPris.

V souladu s článkem 3 rozhodnutí Rady 2002/187/SVV je jedním z cílů Eurojustu zlepšit výkon žádostí a rozhodnutí o justiční spolupráci, včetně žádostí a rozhodnutí založených na nástrojích uvádějících v účinek zásadu vzájemného uznávání. Eurojust tak může při předávání vězňů jednat jako zprostředkovatel a koordinátor ⁽⁷⁾.

Informace obsažené v této příručce jsou aktuální ke dni 1. července 2019.

ÚVOD A OBECNÉ PRÁVNÍ SOUVISLOSTI

1. Přehled

Vzájemné vztahy členských států v oblasti soudnictví jsou založeny na vzájemné důvěře v právní systémy ostatních členských států, což umožňuje, aby vykonávající stát uznával rozhodnutí přijatá orgány vydávajícího státu a vystačil s omezenými možnostmi, pokud jde o odmítnutí uznání takových rozhodnutí.

V posledních desetiletích se stále častěji stává, že určitý členský stát odsoudí občana jiné členskému státu EU k trestu odnětí svobody nebo mu uloží opatření spojená se zbavením osobní svobody ⁽⁸⁾. Z nejnovějších dostupných údajů ⁽⁹⁾ vyplývá, že procento občanů jiných členských států EU z celkového počtu vězněných osob připadajících na členský stát se pohybuje od 0,3 % (PL a RO) do 39,4 % (LU). Někteří mají obvyklé bydliště v členském státě, v němž si odpykávají trest odnětí svobody. Někteří z těchto rezidentů však mohou být po skončení výkonu trestu vypovězeni.

V případě mnoha odsouzených občanů členských států EU nemusí být výkon trestu v členském státě, v němž byli odsouzeni, z hlediska jejich společenské rehabilitace optimální možností.

Rámcové rozhodnutí rozšiřuje možnosti dojednání podmínek předání odsouzeného cizince do jiného členského státu EU, aby byla pro tuto osobu zajištěna lepší rehabilitace.

Rámcové rozhodnutí se vztahuje na všechny občany EU a státní příslušníky třetích zemí nacházející se v některém z členských států EU. Pokud však jde o cizí státní příslušníky, kteří nemají bydliště v některém členském státě EU,

⁽¹⁾ Rámcové rozhodnutí 2009/299 změnilo zmíněné rámcové rozhodnutí tím, že nahradilo v něm uvedené důvody k odmítnutí uznání rozsudku a výkonu trestu, který byl vydán v soudním jednání v nepřítomnosti. Tato ustanovení se týkají situací, kdy vykonávající soudní orgán obdržel žádost týkající se výkonu trestu odnětí svobody v důsledku řízení ve vydávajícím členském státě, kde daná osoba nebyla přítomna. Současná příručka obsahuje konsolidované znění rámcového rozhodnutí a osvědčení s přihlédnutím k výše uvedeným změnám.

⁽²⁾ Viz www.europaris.org

⁽³⁾ COM(2014) 57 final ze dne 5. února 2014, s. 5.

⁽⁴⁾ <https://www.ejn-crimjust.europa.eu/>

⁽⁵⁾ https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/EJN_Library_StatusOfImpByCat.aspx?l=CS&CategoryId=36

⁽⁶⁾ <https://www.europaris.org/file/europaris-resource-book-on-the-transfer-of-sentenced-prisoners-under-eu-framework-decision-909/>

⁽⁷⁾ Ustanovení čl. 2 odst. 2 písm. b) nařízení (EU) 2018/1727 Evropského parlamentu a Rady ze dne 14. listopadu 2018 o Agentuře Evropské unie pro justiční spolupráci v trestních věcech (Eurojust) a o nahrazení a zrušení rozhodnutí Rady 2002/187/SVV (Úř. věst. L 295, 21.11.2018, s. 138), které se použije ode dne 12. prosince 2019.

⁽⁸⁾ Úřad OSN pro drogy a kriminalitu, *Handbook on the International Transfer of Sentenced Persons* (Příručka k mezinárodnímu předávání odsouzených osob), 2012, s. 1, k dispozici zde: http://www.unodc.org/documents/justice-and-prison-reform/11-88322_ebook.pdf

⁽⁹⁾ Viz *Council of Europe Annual Penal Statistics* (Roční přehled statistických údajů Rady Evropy o trestním soudnictví), SPACE I – Vězeňské statistiky vycházející z průzkumů uskutečněných v roce 2018, k dispozici zde: http://wp.unil.ch/space/files/2019/04/FinalReportSPACEI2018_190402.pdf

použijí se jiné mezinárodní nástroje justiční spolupráce, jako je Úmluva Rady Evropy o předávání odsouzených osob ze dne 21. března 1983 (dále jen „úmluva RE z roku 1983“) a dodatkový protokol k této úmluvě ze dne 18. prosince 1997 (dále jen „dodatkový protokol RE z roku 1997“) ⁽¹⁰⁾.

Tato úmluva RE z roku 1983 rovněž poskytla počáteční odpověď na otázku, jak usnadnit přeshraniční předávání v rámci EU. Od 5. prosince 2011 však mezi členskými státy EU úmluvu RE z roku 1983 a její dodatkový protokol RE z roku 1997 nahradilo rámcové rozhodnutí.

Jednou z hlavních změn, kterou rámcové rozhodnutí ve srovnání s úmluvou RE z roku 1983 přineslo, je přechod na povinný systém předávání vězňů v určitých situacích, který zároveň nabízí mnohem širší možnosti předávání než dříve. Skutečným zdrojem obtíží spojených s uplatňováním úmluvy RE z roku 1983 byla potřeba získat pro každé předání souhlas obou států i dotčené osoby. V zájmu vyřešení tohoto problému se členské země schengenského prostoru již dříve rozhodly, že úmluvu RE z roku 1983 doplní ustanovením o možnosti „nuceného předání“. Podle článků 67 až 69 Úmluvy k provedení Schengenské dohody z roku 1990 (dále také „Schengenská úmluva“) není souhlas jednotlivce k výkonu trestu v zemi jeho státní příslušnosti nutný, pokud se výkonu trestu nebo ochranného opatření vyhýbal útekem do jiné země. Tato inovace v Schengenské úmluvě se pak odrazila i v dodatkovém protokolu RE z roku 1997 k úmluvě RE z roku 1983.

Úmluva RE z roku 1983 i rámcové rozhodnutí mají v prvé řadě usnadnit společenskou rehabilitaci vězňů tím, že cizincům odsouzeným za trestný čin umožní výkon trestu v jiném členském státě.

Rámcové rozhodnutí se vztahuje na předávání vězňů, kteří jsou stále ještě ve výkonu trestu, a nezabývá se proto vyhoštěním pachatelů, kteří si svůj trest odpykali, a proti kterým tedy již není vedeno trestní řízení. Rámcové rozhodnutí by však mělo být uplatňováno v souladu s platnými právními předpisy Unie, včetně směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států. Článek 28 této směrnice stanoví, že občané EU mohou být vyhoštěni z jiného členského státu pouze z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti.

1.1. *Hlavní body rámcového rozhodnutí*

Rámcové rozhodnutí stanoví, v jakých situacích a jakým způsobem členské státy EU spolupracují, pokud jde o uznávání rozsudků a výkon trestů vynesených jiným členským státem, s cílem usnadnit společenskou rehabilitaci odsouzené osoby. V porovnání s úmluvou RE z roku 1983 má tento nástroj posílit účinnou spolupráci uplatňováním zásady vzájemného uznávání, která vyžaduje, aby členské státy navzájem důvěřovaly svým soudním rozhodnutím. K některým základním bodům úmluvy RE z roku 1983 zaujímá proto rámcové rozhodnutí odlišný přístup:

- Rámcové rozhodnutí ukládá povinnost schvalovat žádosti o předání vězně v zásadě ve dvou situacích. Vydávající stát nicméně nemá povinnost postoupit rozsudek jinému členskému státu za účelem jeho uznání a výkonu uloženého trestu.
- Předání lze odmítnout pouze na základě omezeného počtu důvodů k odmítnutí uznání rozsudku či výkonu trestu.
- Rámcové rozhodnutí stanoví také omezený počet situací, kdy je vyžadován souhlas odsouzené osoby. Již podle dodatkového protokolu RE z roku 1997 nebyl tento souhlas nutný tehdy, když o předání žádal stát ⁽¹¹⁾, do kterého dotyčná osoba uprchla, nebo když byl vydán příkaz k vyhoštění nebo vypovězení odsouzené osoby do dožádaného státu ⁽¹²⁾. Kromě těchto dvou výjimek je v rámcovém rozhodnutí stanovena ještě třetí výjimka, vztahující se na situaci, kdy je požadováno předání do členského státu, jehož je odsouzená osoba státním příslušníkem a v němž žije.

⁽¹⁰⁾ Úmluva RE z roku 1983 a její dodatkový protokol RE z roku 1997 jsou k dispozici zde: <http://conventions.coe.int/Treaty/en/Treaties/Html/112.htm>

⁽¹¹⁾ Srov. čl. 2 odst. 3 dodatkového protokolu RE z roku 1997.

⁽¹²⁾ Srov. čl. 3 odst. 1 dodatkového protokolu RE z roku 1997.

- U 32 trestných činů bylo zrušeno dosavadní ověřování podmínky oboustranné trestnosti ⁽¹³⁾ (členské státy mají nicméně možnost tuto podmínku zachovat v platnosti) ⁽¹⁴⁾.
- Uvedený nástroj stanoví pro tento postup jasné danou lhůtu.
- Rámcové rozhodnutí ukládá i nadále povinnost zajistit pokračování výkonu trestu uloženého vydávajícím státem, přičemž možnosti přeměny trestu ze strany vykonávajícího státu jsou omezené a velmi přísně dané. Vydávajícímu státu přiznává možnost konečného vyjádření ohledně předání dotyčné osoby na základě spokojenosti s přeměnou trestu a způsobem jeho výkonu.

1.1.1. Postoupení

Rozsudek a osvědčení je možné postoupit, pokud se příslušný orgán vydávajícího státu přesvědčí, po případné konzultaci mezi příslušnými orgány vydávajícího a vykonávajícího státu, že předání a výkon trestu ve vykonávajícím státě splní účel, jímž je usnadnění společenské rehabilitace odsouzené osoby (čl. 4 odst. 2).

1.1.2. Osvědčení

Vydávající stát postoupí rozsudek členskému státu, do něhož může předat odsouzenou osobu, tj. státu vykonávajícímu (čl. 4 odst. 1). K urychlení tohoto procesu přiloží k rozsudku standardní osvědčení, které obsahuje informace potřebné pro předání osoby (články 4 a 5, viz příloha I rámcového rozhodnutí).

Osvědčení musí být řádně vyplněno a musí odpovídat rozsudku. Osvědčení musí podepsat a správnost jeho obsahu potvrdit příslušný orgán vydávajícího státu.

Osvědčení musí být přeloženo do úředního jazyka nebo jednoho z úředních jazyků vykonávajícího státu, má-li daný stát více úředních jazyků (čl. 23 odst. 1). Každý členský stát však může učinit prohlášení, které bude uloženo na generálním sekretariátu Rady, že bude přijímat i překlady do jednoho či více úředních jazyků EU.

Pokud některé části osvědčení nejsou vyplněny nebo nejsou dostatečně podrobné, vede to k situaci, kdy nemá vykonávající stát k dispozici dostatečné informace k přijetí rozhodnutí o předání osoby, takže si musí od vydávajícího státu vyžádat další informace, čímž se celý proces zpozdí (viz čl. 9 odst. 1 písm. a)).

Standardní osvědčení jsou k dispozici ve všech úředních jazycích EU. Prohlášení o tom, které jazyky jednotlivé členské státy uznávají, lze nalézt na internetových stránkách EJS ⁽¹⁵⁾.

Rámcové rozhodnutí používá některé definice (čl. 1 písm. a) až d)), které mohou vyžadovat doplňující vysvětlení. Následující odstavce obsahují příslušnou terminologii, která se v rámci tohoto nástroje používá.

1.1.3. Rozsudek

„Rozsudkem“ se rozumí „pravomocné rozhodnutí nebo příkaz soudu vydávajícího státu ukládající trest fyzické osobě“. Rámcové rozhodnutí vyžaduje, aby rozsudek nebo příkaz soudu, které mají být postoupeny, byly pravomocným rozhodnutím (čl. 1 písm. a)), tj. aby byly vyčerpány všechny vnitrostátní možnosti opravných prostředků proti tomuto rozhodnutí nebo aby vypršela lhůta pro podání těchto opravných prostředků ⁽¹⁶⁾.

1.1.4. Trest

„Trestem“ se rozumí „trest odnětí svobody nebo opatření spojené se zbavením osobní svobody uložené na dobu určitou nebo neurčitou na základě trestního řízení jako důsledek trestného činu“ (čl. 1 písm. b)).

⁽¹³⁾ Srov. čl. 3 odst. 1 písm. e) úmluvy RE z roku 1983.

⁽¹⁴⁾ Oboustrannou trestnost ověřují i nadále mnohé členské státy, viz prohlášení podle čl. 7 odst. 4, která učinily tyto země: AT, CZ, DE, FR, HR, HU, IE, LT, LV, NL, PL, RO a SI.

⁽¹⁵⁾ Příslušná internetová stránka je k dispozici na internetové adrese:
<https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/libcategories.aspx?Id=36>

⁽¹⁶⁾ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 25. ledna 2017, *van Vemde*, C-582/15, ECLI:EU:C:2017:37. V tomto případě Soudní dvůr stanovil, že pojem „rozsudek“ musí být vykládán jako samostatný a jednotný pojem práva EU a že se vztahuje na poslední rozhodnutí učiněné v trestním řízení, na jehož základě je uložení trestu odsouzené osobě konečné (body 23–27).

V čl. 3 odst. 3 se dále uvádí, že toto rámcové rozhodnutí se vztahuje pouze na uznávání rozsudků a výkon trestů ve smyslu tohoto rámcového rozhodnutí. Skutečnost, že vedle trestu byla uložena peněžitá sankce nebo příkaz ke konfiskaci, které ještě nebyly uhrazeny, vymoženy nebo vykonány, nebrání postoupení rozsudku. Na vzájemné uznávání rozhodnutí o uložení peněžitých sankcí a příkazů ke konfiskaci se nevztahuje uvedené rámcové rozhodnutí, nýbrž jiné nástroje, jako je rámcové rozhodnutí Rady 2005/214/SVV ⁽¹⁷⁾ o přeshraničním vymáhání peněžitých trestů a pokut a rámcové rozhodnutí 2006/783/SVV ⁽¹⁸⁾ o konfiskaci.

1.1.5. Vydávající stát a vykonávající stát

V rámcovém rozhodnutí se pojmem „vydávající stát“ rozumí „členský stát, ve kterém je rozsudek vynesen“, zatímco „vykonávajícím státem“ „členský stát, kterému je rozsudek postoupen za účelem jeho uznání a výkonu trestu“ (čl. 1 písm. c) a d)).

1.2. Zásada vzájemného uznávání

Poté, co bylo vzájemné uznávání přijato jako základní kámen justiční spolupráce v trestních věcech, byla tato zásada rovněž uplatněna jako základ pro přijetí rámcového rozhodnutí v roce 2008 ⁽¹⁹⁾.

Z této zásady vyplývá, že členský stát musí uznávat a vymáhat soudní rozhodnutí v trestních věcech vydaná jiným členským státem s výjimkou případů, kdy platí některý z vyčerpávajících důvodů odmítnutí. Tato zásada předpokládá vysokou míru vzájemné důvěry mezi členskými státy EU.

Pojem „vzájemná důvěra“ vychází z předpokladu, že všechny členské státy EU plně dodržují zásady svobody, demokracie a dodržování lidských práv, základních svobod a právního státu.

1.3. Právní účinnost rámcových rozhodnutí EU

Podle jejich právního základu (čl. 34 odst. 2 písm. b) Smlouvy o Evropské unii (dále také „SEU“), ve znění platném před vstupem Lisabonské smlouvy v platnost, jsou rámcová rozhodnutí pro členské státy závazná, pokud jde o výsledek, jehož má být dosaženo, přičemž volba formy a prostředků se ponechává vnitrostátním orgánům; rámcová rozhodnutí nemají přímý účinek. Podle Lisabonské smlouvy nebylo rámcové rozhodnutí předmětem zrušení, zániku nebo změny (ve smyslu článku 9 protokolu č. 36 o přechodných ustanoveních, která byla přijata se vstupem Lisabonské smlouvy v platnost). Jeho povaha se tudíž nezměnila, a zejména nemá žádný přímý účinek ⁽²⁰⁾.

Z ustálené judikatury Soudního dvora však jasně vyplývá, že závazná povaha rámcového rozhodnutí klade na vnitrostátní orgány, včetně vnitrostátních soudů, povinnost vykládat vnitrostátní právo v souladu s právem EU a zohledňovat za tímto účelem veškeré vnitrostátní právo a používat výkladové metody. Vnitrostátní soudy jsou tudíž při používání vnitrostátního práva povinny vykládat toto právo v co možná největším rozsahu ve světle znění a účelu dotčeného rámcového rozhodnutí, tak aby dosáhly jím zamýšleného výsledku. Tato povinnost konformního výkladu vnitrostátního práva je vlastní systému Smlouvy o fungování Evropské unie (dále také „SFEU“), jelikož umožňuje, aby vnitrostátní soudy při rozhodování o sporu, který jim byl předložen, zajistily v rámci svých pravomocí plnou účinnost práva EU ⁽²¹⁾.

⁽¹⁷⁾ Rámcové rozhodnutí Rady 2005/214/SVV ze dne 24. února 2005 o uplatňování zásady vzájemného uznávání peněžitých trestů a pokut (Úř. věst. L 76, 22.3.2005, s. 16).

⁽¹⁸⁾ Rámcové rozhodnutí Rady 2006/783/SVV ze dne 6. října 2006 o uplatňování zásady vzájemného uznávání příkazů ke konfiskaci (Úř. věst. L 328, 24.11.2006, s. 59). Toto rámcové rozhodnutí bylo nahrazeno nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1805 ze dne 14. listopadu 2018 o vzájemném uznávání příkazů k zajištění a příkazů ke konfiskaci (Úř. věst. L 303/1, 28.11.2018), které se použije ode dne 19. prosince 2020.

⁽¹⁹⁾ Zásada vzájemného uznávání byla schválena v závěrech ze zasedání Evropské rady v Tampere (dále také „závěry Evropské rady“) ve dnech 15. a 16. října 1999 a znovu potvrzena v Haagském programu (dále také „závěry předsednictví“) ze dne 4. a 5. listopadu 2004 pro posílení svobody, bezpečnosti a práva v Evropské unii.

⁽²⁰⁾ Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 8. listopadu 2016, *Ogňanov*, C-554/14, ECLI:EU:C:2016:835, bod 56.

⁽²¹⁾ Viz následující rozsudky uvedené v časové posloupnosti: rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 16. června 2005, *Pupino*, C-105/03, ECLI:EU:C:2005:386, body 33–34; rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 5. září 2012, *Lopes Da Silva Jorge*, C-42/11, ECLI:EU:C:2012:517, bod 53; rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 8. listopadu 2016, *Ogňanov*, C-554/14, ECLI:EU:C:2016:835, bod 56; rozsudek Soudního dvora ze dne 29. června 2017, *Popławski*, C-579/15, ECLI:EU:C:2017:503, bod 46.

Je však třeba připomenout, že zásada konformního výkladu má určitá omezení. Povinnost vnitrostátního soudu přihlídnout k obsahu rámcového rozhodnutí, vykládá-li a používá-li relevantní pravidla svého vnitrostátního práva, je omezena obecnými právními zásadami a zejména zásadami právní jistoty a zákazu zpětné účinnosti. Tyto zásady brání zejména tomu, aby uvedený výklad mohl výhradně na základě rámcového rozhodnutí a nezávisle na právním předpisu přijatém k jeho provedení vést ke stanovení nebo zpřísnění trestní odpovědnosti osob, které jednají v rozporu s jeho ustanoveními. Zásada konformního výkladu nemůže také sloužit jako základ pro výklad vnitrostátního práva *contra legem* ⁽²²⁾.

Požadavek na konformní výklad patří i povinnost vnitrostátních soudů, a to i těch rozhodujících v posledním stupni, změnit případně ustálenou judikaturu, vychází-li z výkladu vnitrostátního práva, který je neslučitelný s cíli rámcového rozhodnutí. Je proto věcí příslušného soudu, aby zajistil plný účinek rámcového rozhodnutí a v případě potřeby aby na základě své vlastní pravomoci nepoužil výklad nejvyššího soudu, není-li tento výklad slučitelný s právem EU ⁽²³⁾.

1.4. Článek 267 SFEU: řízení o předběžné otázce

Soudní dvůr může vykládat rámcová rozhodnutí jako jakékoliv jiné opatření práva EU. Od 1. prosince 2014 mohou v oblasti policejní a justiční spolupráce v trestních věcech všechny soudy kteréhokoli členského státu ve sporech, které jim byly předloženy, předkládat Soudnímu dvoru otázky týkající se výkladu práva Evropské unie nebo platnosti určitého aktu Evropské unie. Spor samotný Soudní dvůr Evropské unie nerozhoduje. Rozhodnutí v dané věci musí učinit vnitrostátní soud v souladu s rozhodnutím Soudního dvora, které je stejně závazné pro ostatní vnitrostátní soudy, jimž je předložen podobný problém. Řízení o předběžné otázce je řízením nesporným, jehož účelem je umožnit Soudnímu dvoru stanovit vnitrostátním soudům vodítko pro výklad práva EU, aby jej mohly správným způsobem uplatňovat.

Se základními rysy řízení o předběžné otázce se lze seznámit v „Doporučeních pro vnitrostátní soudy o zahájení řízení o předběžné otázce“ ⁽²⁴⁾.

V roce 2017 byla průměrná posuzovací doba v řízení o předběžné otázce kratší než 16 měsíců ⁽²⁵⁾. Z hlediska zadržované osoby to může být doba dosti dlouhá ⁽²⁶⁾. Soudní dvůr proto v roce 2008 zavedl naléhavé řízení o předběžné otázce, které se označuje zkratkou „PPU“ (*procédure préjudicielle d'urgence*). V roce 2017 trvalo posouzení takových případů v průměru jen 2,9 měsíce ⁽²⁷⁾.

ČÁST I: POSTOUPENÍ ROZSUDKU A OSVĚDČENÍ

2. Požadavky vztahující se na postoupení

2.1. Oblast působnosti rámcového rozhodnutí

2.1.1. Ratione personae

Uznání rozsudku a výkon trestu se vztahuje na všechny občany EU a státní příslušníky třetích zemí, kteří se nacházejí ve vydávajícím nebo vykonávajícím státě (čl. 3 odst. 2).

2.1.2. Ratione materiae

V zájmu usnadnění sociální rehabilitace odsouzených osob se rámcové rozhodnutí vztahuje na veškeré tresty odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, které byly uloženy na dobu určitou nebo neurčitou na základě trestního řízení jako důsledek trestného činu (čl. 1 písm. b).

Jak je z této definice zřejmé, postoupen může být podle tohoto rámcového rozhodnutí každý rozsudek vynesený na základě trestního řízení jako důsledek trestného činu a mající za následek zbavení osobní svobody. Definice použitá v rámci uvedeného nástroje tudíž zahrnuje také internační rozhodnutí, která byla vydána na základě úplného nebo částečného zproštění trestní odpovědnosti pachatele z důvodu jeho mentálního postižení (viz 20. bod odůvodnění).

⁽²²⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 29. června 2017, *Popławski*, C-579/15, ECLI:EU:C:2017:503, body 32–33 (a citovaná judikatura).

⁽²³⁾ Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 8. listopadu 2016, *Ogňanov*, C-554/14, ECLI:EU:C:2016:835, bod 70.

⁽²⁴⁾ Úř. věst. C 257, 20.7.2018, s. 1.

⁽²⁵⁾ https://curia.europa.eu/jcms/upload/docs/application/pdf/2018-04/_ra_2017_en.pdf, s. 13.

⁽²⁶⁾ V článku 267 SFEU se v této souvislosti uvádí, že vyvstane-li taková otázka při jednání před soudem členského státu, které se týká osoby ve vazbě, rozhodne Soudní dvůr Evropské unie v co nejkratší lhůtě.

⁽²⁷⁾ https://curia.europa.eu/jcms/upload/docs/application/pdf/2018-04/_ra_2017_en.pdf

Rámcové rozhodnutí se dále vztahuje na tzv. sloučené tresty, kdy soudní orgán považuje za nutné uložit spolu s ochranným opatřením ještě další opatření spojené se zbavením osobní svobody, jako je například psychiatrická léčba.

2.1.3. Ratione temporis

Rámcové rozhodnutí je použitelné od 5. prosince 2011 (článek 26).

Žádosti o předání osoby doručené před 5. prosincem 2011 se i nadále řídí stávajícími právními nástroji o předávání odsouzených osob. Žádosti obdržené po tomto datu se řídí předpisy, které přijmou členské státy v souladu s tímto rámcovým rozhodnutím (čl. 28 odst. 1).

Členské státy měly nicméně už v době přijetí rámcového rozhodnutí možnost učinit prohlášení, že v případech, kdy bylo vydáno konečné rozhodnutí přede dnem, který stanoví (což však nemůže být později než 5. prosince 2011), použijí nadále stávající právní předpisy o předávání odsouzených osob (čl. 28 odst. 2). Rámcové rozhodnutí bylo přijato dne 27. listopadu 2008.

Tato prohlášení učinily čtyři členské státy (Irsko, Malta, Nizozemsko ⁽²⁸⁾ a Polsko). Učinily tak ale až poté, co bylo toto rámcové rozhodnutí přijato, tj. po 27. listopadu 2008. Podle názoru Komise nejsou proto tato prohlášení platná a členské státy by měly uvedené časové omezení ze svých právních předpisů bezodkladně odstranit ⁽²⁹⁾.

2.2. Příslušné orgány

Hlavními aktéry zajišťujícími spolupráci podle rámcového rozhodnutí jsou příslušné orgány vydávajícího a vykonávajícího státu. Členské státy mohou určit svůj příslušný orgán nebo orgány podle svých vnitrostátních právních předpisů, ať už jednají jako vydávající, nebo jako vykonávající stát (článek 2).

Je třeba poznamenat, že rámcové rozhodnutí neomezuje definici „příslušného orgánu“ na soudní orgán, což členským státům umožňuje zvolit si příslušný orgán, který považují pro účely řízení podle tohoto nástroje za nejvhodnější. V některých členských státech byly tyto úkoly svěřeny ministerstvu spravedlnosti, zatímco v jiných členských státech jím byly pověřeny soudní nebo kvasisoudní orgány. Členské státy musí informovat generální sekretariát Rady Evropské unie, který tyto informace zpřístupní (článek 2) ⁽³⁰⁾.

Některé členské státy přijaly systém přenesených pravomocí, tzn. že jako příslušné orgány byly určeny všechny soudy. Tento systém s sebou může nést komplikace spojené s určováním příslušného orgánu a může vést k uplatňování rozdílných přístupů v rámci téhož členského státu. Některé členské státy se s těmito problémy pokusily vypořádat jmenováním ústředního orgánu, který vyřizuje došlé žádosti ⁽³¹⁾.

2.3. Volba vykonávajícího státu

2.3.1. Scénáře podle čl. 4 odst. 1

Ustanovení čl. 4 odst. 1 rámcového rozhodnutí stanoví možnost postoupení rozsudku a osvědčení:

— členskému státu státní příslušnosti odsouzené osoby, v němž tato osoba žije,

NEBO

— členskému státu státní příslušnosti, který není členským státem, v němž odsouzená osoba žije, ale do kterého bude vypovězena, jakmile bude propuštěna z výkonu trestu, na základě příkazu k vyhoštění nebo vypovězení,

⁽²⁸⁾ Nizozemsko své prohlášení však s účinkem ode dne 1. června 2018 zrušilo.

⁽²⁹⁾ Tento přístup sdílí generální advokát Bot, který ve věci *van Vemde* uvedl, že „prohlášení Nizozemského království není platné, jelikož bylo předloženo po lhůtě“ (stanovisko vydané dne 12. října 2016 ve věci C-582/15, ECLI:EU:C:2016:766, bod 26). Soudní dvůr navrhl striktní výklad této lhůty s cílem „zaručit dosažení cílů sledovaných samotným rámcovým rozhodnutím“ (rozsudek Soudního dvora ze dne 25. ledna 2017, *van Vemde*, C-582/15, ECLI:EU:C:2017:37, bod 31). Viz také rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 24. června 2019 ve věci C-573/17, *Daniel Adam Popławski*.

⁽³⁰⁾ Poslední aktualizaci lze nalézt na internetových stránkách EJS: <https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/libcategories.aspx?Id=36>

⁽³¹⁾ Informace o kontaktních údajích příslušných vykonávajících orgánů lze nalézt v nástroji „Judicial Atlas“ (Soudní atlas) na internetových stránkách EJS: <https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/WorkerPage.aspx?x1=AC>

NEBO

- *kterémukoli jinému členskému státu, jehož příslušný orgán souhlasí s tím, aby byly tomuto členskému státu rozsudek a osvědčení postoupeny, s výhradou souhlasu odsouzené osoby v případě potřeby (viz čl. 4 odst. 3 ve spojení s čl. 4 odst. 6 a čl. 4 odst. 7 a článek 6).*

2.3.2. Předání osoby členskému státu státní příslušnosti odsouzené osoby, v němž tato osoba žije (čl. 4 odst. 1 písm. a))

Určení toho, kde osoba „žije“, pro účely čl. 4 odst. 1 písm. a), je důležitým aspektem správného uplatňování rámcového rozhodnutí a přímo souvisí s povinným charakterem tohoto ustanovení. Pokud tato podmínka není splněna, vyžaduje proces převedení trestu mnohdy souhlas odsouzené osoby (viz níže uvedený přehled ostatních situací, kdy není vyžadován souhlas).

Pojem „stát, ve kterém odsouzená osoba žije“, je dále objasněn v 17. bodě odůvodnění. Podle tohoto bodu odůvodnění je „státem, ve kterém odsouzená osoba žije“, míněno místo, s nímž je uvedená osoba svázána na základě obvyklého místa pobytu a takových okolností, jako jsou rodinné, sociální nebo profesní vazby⁽³²⁾.

Inspiraci lze čerpat z rozhodnutí Soudního dvora ve věci *Kozłowski*. V souvislosti s rámcovým rozhodnutím Rady 2002/584/SVV o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy⁽³³⁾ (dále také „rámcové rozhodnutí 2002/584“) vyslovil Soudní dvůr názor, že zjištění týkající se spojení osoby s vykonávajícím státem musí být založeno na celkovém posouzení „více objektivních skutečností, kterými se vyznačuje situace dané osoby, mezi něž patří zejména délka, povaha a podmínky pobytu vyžádané osoby, jakož i rodinné a hospodářské vazby, které tato osoba udržuje k vykonávajícímu členskému státu“⁽³⁴⁾. Kromě toho Soudní dvůr uvedl, že výraz „má trvalé bydliště“ znamená, že si osoba v tomto místě zřídila své skutečné bydliště a že se osoba v uvedeném členském státě „zdržuje“, pokud si v důsledku stálého pobytu po určitou dobu v témže státě vytvořila k tomuto státu pouto, které je srovnatelné s poutem vzniklým v důsledku bydliště⁽³⁵⁾.

2.3.3. Předání osoby členskému státu, do kterého bude odsouzená osoba vypovězena (čl. 4 odst. 1 písm. b))

Podle čl. 4 odst. 1 písm. b) mohou být rozsudek a osvědčení postoupeny rovněž členskému státu státní příslušnosti, který není členským státem, v němž odsouzená osoba žije, ale do kterého bude vypovězena, jakmile bude propuštěna z výkonu trestu. Toto ustanovení může být použito pouze za předpokladu, že předmětný příkaz k vyhoštění nebo vypovězení je obsažen v rozsudku anebo v soudním či správním rozhodnutí nebo v jiném opatření přijatém v důsledku odsuzujícího rozsudku.

2.3.4. Předání osoby kterémukoli jinému členskému státu, který s jejím předáním souhlasí (čl. 4 odst. 1 písm. c))

Třetí situace, která spadá do oblasti působnosti rámcového rozhodnutí (čl. 4 odst. 1 písm. c)), se použije, přeje-li si vydávající stát postoupit rozsudek a osvědčení jinému členskému státu, než je členský stát státní příslušnosti, ve kterém odsouzená osoba žije nebo do kterého bude na základě příkazu k vyhoštění nebo vypovězení vypovězena. Může se jednat např. o členský stát, v němž odsouzená osoba pobývá nebo studuje, nebo členský stát, jehož je tato osoba státním příslušníkem, ve kterém však nežije a do kterého nebude ani vypovězena.

V takové situaci je nezbytný předchozí souhlas vykonávajícího státu (čl. 4 odst. 1 písm. c)) a konzultace mezi příslušnými orgány je povinná (čl. 4 odst. 3). Příslušné orgány by měly vzít v úvahu takové okolnosti jako například délku pobytu nebo jiné vazby na vykonávající stát. V případech, kdy by mohla být odsouzená osoba předána členskému státu nebo třetí zemi podle vnitrostátního práva či mezinárodních nástrojů, by příslušné orgány vydávajícího a vykonávajícího státu měly v rámci konzultací zvážit, zda výkon rozsudku ve vykonávajícím státě napomůže společenské rehabilitaci lépe než výkon ve třetí zemi (8. bod odůvodnění).

⁽³²⁾ Viz též dosud projednávaná žádost o rozhodnutí o předběžné otázce ve věci C-495/18, YX, podaná Nejvyšším soudem Slovenské republiky dne 30. července 2018.

⁽³³⁾ Rámcové rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. L 190, 18.7.2002, s. 1).

⁽³⁴⁾ Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 17. července 2008, *Kozłowski*, C-66/08, ECLI:EU:C:2008:437, bod 48.

⁽³⁵⁾ Věc *Kozłowski* se týkala předběžné otázky ohledně řízení o EZR, kdy měl Soudní dvůr rozhodnout o výkladu vazby mezi osobou, která není státním příslušníkem vykonávajícího členského státu, a tímto členským státem (viz bod 53 rozsudku). Tento rozsudek byl později potvrzen ve věci *Wolzenburg* (rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 6. října 2009; C-123/08, ECLI:EU:C:2009:616, bod 70).

Předchozí souhlas odsouzené osoby se vyžaduje ve všech případech kromě zvláštní situace uvedené v čl. 6 odst. 2 písm. c).

2.4. *Informovaný souhlas odsouzené osoby*

Jednou z novinek zavedených rámcovým rozhodnutím v oblasti předávání odsouzených osob – ve srovnání s předchozími mezinárodními režimy předávání osob – je to, že připouští větší počet situací, kdy není vyžadován souhlas odsouzené osoby.

Souhlas odsouzené osoby není vyžadován (čl. 6 odst. 2):

- když je tato osoba státním příslušníkem vykonávajícího státu nebo v tomto státu žije nebo
- když tato osoba bude vypovězena do vykonávajícího státu, jakmile bude propuštěna z výkonu trestu, na základě příkazu k vyhoštění nebo vypovězení obsaženém v rozsudku anebo v soudním či správním rozhodnutí nebo v jiném opatření přijatém v důsledku odsuzujícího rozsudku nebo
- když tato osoba uprchla nebo se jiným způsobem navrátila do vykonávajícího státu z důvodu trestního řízení vedeného proti ní ve vydávajícím státě nebo v důsledku odsouzení ve vydávajícím státě.

Ve všech ostatních případech je informovaný souhlas odsouzené osoby vyžadován.

Ustanovení čl. 6 odst. 4 obsahuje povinnost vydávajícího státu vyrozumět odsouzenou osobu v jazyce, kterému tato osoba rozumí, že se rozhodl postoupit rozsudek společně s osvědčením; k vyrozumění použije jednotný formulář obsažený v příloze II (viz také oddíly 3.2 a 3.3). Nachází-li se odsouzená osoba v době vydání uvedeného rozhodnutí ve vykonávajícím státě, zašle se tento formulář vykonávajícímu státu, který ji patřičně vyrozumí.

Kvůli významu společenské rehabilitace jako hlavní zásady rámcového rozhodnutí musí být zajištěno, aby dotčená osoba měla možnost vyjádřit k předávacím rozhodnutím své stanovisko. Doporučuje se proto, aby vydávající stát poskytl odsouzené osobě základní informace, které této osobě umožní udělit informovaný souhlas nebo informované stanovisko. Tyto informace se mohou týkat logistiky předání, vězeňských režimů ve vykonávajícím státě a pravidel předčasného a podmíněného propuštění.

Pokud odsouzená osoba se svým předáním nesouhlasí, pak v případech, kdy je takový souhlas vyžadován (čl. 4 odst. 1 a čl. 6 odst. 1), nelze předání uskutečnit. V situaci, kdy souhlas odsouzené osoby vyžadován není, je sice třeba její záporné stanovisko zohlednit, avšak není základem pro odmítnutí z důvodu společenské rehabilitace (10. bod odůvodnění).

2.5. *Souhlas vykonávajícího státu*

Souhlas vykonávajícího státu je vyžadován ve všech ostatních situacích, než které jsou uvedeny v čl. 4 odst. 1 písm. a) a b) (např. je-li osoba státním příslušníkem vykonávajícího státu, ve kterém nežije ani do něho nebude vypovězena, nebo pokud osoba pobývá ve vykonávajícím státě, ale není státním příslušníkem tohoto státu) (čl. 4 odst. 1 písm. c)). V takovém případě je povinná konzultace mezi příslušnými orgány vydávajícího a vykonávajícího státu a vykonávající stát může odmítnout spolupráci tím, že neudělí souhlas s postoupením rozsudku (8. bod odůvodnění).

Ustanovení čl. 4 odst. 7 však každému členskému státu umožňuje učinit prohlášení, v němž uvede, že jeho předchozí souhlas není pro postoupení rozsudku a osvědčení vyžadován, pokud odsouzená osoba:

- a) žije a nejméně pět let nepřetržitě oprávněně pobývá ve vykonávajícím státě a uchová si právo na trvalý pobyt v tomto státě ⁽³⁶⁾, nebo
- b) je státním příslušníkem vykonávajícího státu v jiných případech, než jaké jsou stanoveny v čl. 4 odst. 1 písm. a) a b).

Toto prohlášení je platné ve vztazích s jinými členskými státy, které v době přijetí rámcového rozhodnutí nebo kdykoli později vydaly stejné oznámení (čl. 4 odst. 7). Prohlášení podle čl. 4 odst. 7 jsou k dispozici na internetových stránkách EJS ⁽³⁷⁾.

⁽³⁶⁾ Pojem „právo na trvalý pobyt“ je vysvětlen v čl. 4 odst. 7 druhém pododstavci. Jak se připomíná rovněž v 16. bodě odůvodnění, rámcové rozhodnutí by v této souvislosti mělo být uplatňováno v souladu s platnými právními předpisy Unie, mj. především směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států a směrnicí Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty.

⁽³⁷⁾ <http://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/libcategories.aspx?Id=36>

Při provádění tohoto rámcového rozhodnutí přijmou členské státy opatření, která zejména zohlední účel, jímž je usnadnění společenské rehabilitace odsouzené osoby, a která budou základem pro rozhodování jejich příslušných orgánů o souhlasu s postoupením rozsudku a osvědčení v případech podle čl. 4 odst. 1 písm. c) (čl. 4 odst. 6).

2.6. Stanovisko odsouzené osoby

I když není souhlas odsouzené osoby vyžadován, musí mít odsouzená osoba, pokud se dosud nachází ve vydávajícím státě, možnost vyjádřit své stanovisko (ústně nebo písemně) k předání, uznání a výkonu trestu (čl. 6 odst. 3).

Ačkoli stanovisko odsouzené osoby nemůže představovat základ pro odmítnutí z důvodu společenské rehabilitace (10. bod odůvodnění), musí být zohledněno při posuzování možností usnadnění společenské rehabilitace a vhodnosti požadovaného předání. Pokud navíc odsouzená osoba využila možnosti vyjádřit toto stanovisko, předá se jeho písemný zápis vykonávajícímu státu, aby se mohlo stát součástí jeho odůvodněného stanoviska ohledně účelu rehabilitace (čl. 6 odst. 3).

2.7. Posouzení společenské rehabilitace

2.7.1. Vydávající stát se musí přesvědčit

V souladu s 15. bodem svého odůvodnění by se rámcové rozhodnutí mělo uplatňovat v souladu s právem občanů Unie svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, přiznaným článkem 18 Smlouvy o založení Evropského společenství, které je nyní zakotveno v článku 21 SFEU.

Jak je uvedeno výše, společenská rehabilitace je pro rámcové rozhodnutí klíčovým hlediskem ⁽³⁸⁾. Příslušný orgán vydávajícího státu se musí přesvědčit, že „výkon trestu ve vykonávajícím státě splní účel, jímž je usnadnění společenské rehabilitace odsouzené osoby“ (srov. 9. bod odůvodnění a čl. 4 odst. 2).

Posouzení usnadnění společenské rehabilitace se nesmí omezovat na pouhé stanovení místní vazby, ale musí se opírat o důkladné posouzení každého jednotlivého případu. Za tímto účelem počítá tento nástroj s konzultačním postupem, jehož se účastní vydávající stát a vykonávající stát.

2.7.2. Případná konzultace s vykonávajícím státem

Vede-li vydávající stát s vykonávajícím státem nepovinné nebo povinné konzultace za účelem posílení společenské rehabilitace, může příslušný orgán vykonávajícího státu příslušnému orgánu vydávajícího státu předložit odůvodněné stanovisko, v němž sdělí, že by výkon trestu neposloužil účelu, jímž je usnadnění společenské rehabilitace odsouzené osoby. Vykonávající stát si navíc tuto možnost ponechává i v situaci, kdy mezi příslušnými orgány neproběhly žádné konzultace. V takovém případě může být toto odůvodněné stanovisko předloženo neprodleně po postoupení rozsudku a osvědčení. Příslušný orgán vydávajícího státu zváží takové stanovisko a rozhodne, zda vezme osvědčení zpět (čl. 4 odst. 4). EJS může příslušným orgánům v rámci jejich konzultace poskytnout asistenci ⁽³⁹⁾.

⁽³⁸⁾ Tato zásada se odráží v příslušných nástrojích mezinárodního práva: Mezinárodní pakt Organizace spojených národů o občanských a politických právech obsahuje v čl. 10 odst. 3 ustanovení, že základním cílem vězeňského řádu je převýchova a náprava (společenská rehabilitace) odsouzených osob. Standardní minimální pravidla pro zacházení s vězni, která přijal první kongres OSN o prevenci trestné činnosti a zacházení s pachateli v roce 1995 (k dispozici zde: <http://www.ohchr.org/EN/ProfessionalInterest/Pages/TreatmentOfPrisoners.aspx>), obsahují v několika svých bodech (58, 61, 64, 65, 67, 80) poukaz na společenskou rehabilitaci vězněné osoby; Standardní minimální pravidla Organizace spojených národů pro zacházení s vězni – pravidla Nelsona Mandely, která byla přijata rezolucí Valného shromáždění OSN č. 70/175 v roce 2015, tak činí v pravidlech č. 59, 88, 90, 93 odst. 1 písm. b) (k dispozici zde: https://www.unodc.org/documents/justice-and-prison-reform/GA-RESOLUTION/E_ebook.pdf). Evropská vězeňská pravidla Rady Evropy (k dispozici zde: <https://www.coe.int/en/web/human-rights-rule-of-law/european-prison-rules>) č. 17.1, 105.1, 106.1 a 107.1 konkrétně stanoví, že vězni musí být umístěni ve věznici co nejblíže jejich domova nebo místa jejich společenské rehabilitace a že je třeba, aby režim práce, vzdělávání a propouštění usnadnily opětovné začlenění vězně do společnosti.

⁽³⁹⁾ Informace o EJS jsou k dispozici na internetových stránkách EJS: <https://www.ejn-crimjust.europa.eu/>

Je třeba poznamenat, že záporné stanovisko samo o sobě není základem pro odmítnutí z důvodu společenské rehabilitace (10. bod odůvodnění).

Je-li vydávající stát konfrontován se stanoviskem odsouzené osoby nebo vykonávajícího státu, podle něhož by výkon trestu neumožnil dosáhnout cíle, jímž je usnadnění společenské rehabilitace odsouzené osoby, musí příslušný orgán vydávajícího státu vzít toto stanovisko v úvahu, a pokud si přeje v řízení pokračovat, přesvědčit se o tom, že i přes argumenty obsažené v dotčeném stanovisku bude rehabilitace nakonec snadnější nebo úspěšnější (10. bod odůvodnění).

2.7.3. Definice společenské rehabilitace

Rámcové rozhodnutí sice nepodává výslovnou definici společenské rehabilitace, obsahuje nicméně neúplný seznam okolností umožňujících posoudit, zda převedení trestu v důsledku společenské rehabilitaci odsouzené osoby napomůže. Příslušný orgán vydávajícího státu by měl vzít v úvahu takové okolnosti jako například „spojení dané osoby s vykonávajícím státem, skutečnost, zda jej považuje za místo, kde má rodinné, jazykové, kulturní, společenské nebo ekonomické a jiné vazby na vykonávající stát“ (9. bod odůvodnění).

Z výše uvedeného vyplývá, že v kontextu rámcového rozhodnutí by společenská rehabilitace měla být chápána v tom smyslu, že rehabilitační opatření je vhodnější přijmout ve státě, jehož jazyk odsouzená osoba ovládá a na který má úzké vazby. Možnosti společenských styků s příbuznými a přáteli pomáhají připravit odsouzenou osobu na návrat do společnosti. Je-li taková osoba držena v cizím státě a je pravděpodobné, že po skončení výkonu trestu v tomto státě nadále nebude smět zůstat, nemusí k naplnění tohoto cíle dojít.

2.7.4. Způsoby výkonu trestu

Vyhlídky na společenskou rehabilitaci mohou rovněž záviset na způsobech výkonu trestu ve vykonávajícím státě.

Pokud vykonávající stát – během konzultací nebo při uplatnění možnosti předložit odůvodněné stanovisko po předání rozsudku a osvědčení – předpokládá, že trest bude třeba přeměnit, může tuto informaci uvést ve svém odůvodnění týkajícím se vyhlídek na usnadnění společenské rehabilitace.

Podobnou poznámku lze uvést i k případným pravidlům pro předčasné nebo podmíněné propuštění, která mohou být ve vykonávajícím státě použitelná (srov. článek 17). Vydávající stát si může vyžádat informace o těchto způsobech výkonu trestu a vykonávající stát má v takovém případě povinnost mu tyto informace poskytnout (viz čl. 17 odst. 3).

Vykonávající stát tak dostane příležitost k tomu, aby své hodnocení požadovaného předání odůvodnil a aby vydávajícímu státu podal relevantní doplňující informace, na jejichž základě se bude moci přesvědčit o tom, že to napomůže společenské rehabilitaci.

2.8. Seznam 32 trestných činů umožňující předání bez ověření oboustranné trestnosti

Před převedením trestu by měl příslušný vydávající orgán stanovit, zda jeden nebo více z dotčených trestných činů patří do jedné ze 32 kategorií, na něž se nevztahuje požadavek na ověření oboustranné trestnosti. Seznam těchto trestných činů je uveden v čl. 7 odst. 1 a rovněž v osvědčení, kde by měly být „zaškrtnuty“ trestné činy uvedené v tomto seznamu. Aby bylo možné článek 7 použít, mělo by za trestné činy uvedené na seznamu být možné ve vydávajícím státě uložit trest odnětí svobody nebo opatření spojené se zbavením osobní svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně tři roky.

Rozhodné je právo vydávajícího členského státu. To bylo potvrzeno rozsudkem ve věci C-303/05 *Advocaten voor de Wereld*, který se týká rámcového rozhodnutí 2002/584⁽⁴⁰⁾.

Vykonávající orgán může ověřovat oboustrannou trestnost pouze u trestných činů, které nejsou uvedeny na seznamu 32 trestných činů.

Několik členských států však využilo možnosti ověřovat oboustrannou trestnost ve všech případech (čl. 7 odst. 4, viz poznámka pod čarou 14). Prohlášení učiněná za tímto účelem mohou být kdykoli zrušena.

⁽⁴⁰⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 3. května 2007, *Advocaten voor de Wereld*, C-303/05, ECLI:EU:C:2007:261, body 48 až 61.

2.9. Zranitelné skupiny: nezletilé osoby a mentálně postižené pachatelé a převádění opatření psychiatrické či zdravotní péče

Zvláštní kategorie odsouzených osob, které mohou být více zranitelné, pokud jde o léčbu, péči a ubytování, jsou nezletilí pachatelé a pachatelé s poruchami duševního zdraví. Uplatňování rámcového rozhodnutí na tyto konkrétní skupiny pachatelů by měla být věnována zvláštní pozornost.

Rámcové rozhodnutí obsahuje dvě ustanovení, která lze použít na situace, kdy se jedná o nezletilé osoby a osoby s duševními poruchami nebo závislostmi (obojí v článku 9). Příslušný orgán vykonávajícího státu může odmítnout uznání rozsudku a výkon trestu v zásadě tehdy, když:

- i) byl trest uložen osobě, která podle práva vykonávajícího státu dosud nemohla být z důvodu svého věku trestně odpovědná za čin, pro nějž byl rozsudek vynesen (čl. 9 odst. 1 písm. g)), nebo když
- ii) uložený trest zahrnuje opatření psychiatrické či zdravotní péče nebo jiné opatření spojené se zbavením osobní svobody, které, aniž je dotčena možnost přeměny trestu stanovená v čl. 8 odst. 3 ⁽⁴¹⁾, nemůže být vykonáno vykonávajícím státem s ohledem na jeho právní řád či zdravotnický systém (čl. 9 odst. 1 písm. k)).

V případech uvedených v čl. 9 odst. 1 písm. k) by měl vykonávající stát zvážit možnost přeměny trestu před tím, než odmítne uznat a vykonat trest zahrnující jiné opatření než trest odnětí svobody (viz 19. bod odůvodnění).

V těchto typech situací je navíc vykonávající stát povinen ještě předtím, než rozhodne o odmítnutí uznání rozsudku a výkonu trestu, konzultovat vhodným způsobem vydávající stát a v případě potřeby ho požádat o neprodlené poskytnutí dalších nezbytných dodatkových informací (čl. 9 odst. 3).

Důvod k odmítnutí stanovený v čl. 9 odst. 1 písm. k) lze použít rovněž v případech, kdy osoba nebyla uznána vinnou spácháním trestného činu, ačkoli příslušný orgán uplatnil v důsledku trestného činu jiné opatření spojené se zbavením osobní svobody než trest odnětí svobody (viz 20. bod odůvodnění).

Pokud to vzhledem k věku odsouzené osoby nebo jejímu fyzickému či psychickému stavu vydávající stát považuje za nutné, umožní právnímu zástupci této osoby ústně nebo písemně vyjádřit její stanovisko k jejímu předání (čl. 6 odst. 3).

2.10. Zohledňování základních práv ze strany vydávajícího státu

Rámcové rozhodnutí ctí základní práva a zachovává zásady zakotvené v článku 6 SEU, které jsou vyjádřeny v Listině základních práv Evropské unie (dále také „Listina základních práv EU“) (13. bod odůvodnění).

Podle jeho čl. 3 odst. 4 není tímto rámcovým rozhodnutím dotčena povinnost ctít tato základní práva a zachovávat základní právní zásady.

Vydávající stát musí proto zajistit, aby převod, uznání a výkon trestu neohrozil základní práva odsouzené osoby, a to zejména v situacích, kdy se žádá o převod trestu bez souhlasu odsouzené osoby.

Podmínky ve věznicích působí v některých členských státech EU značné problémy, přičemž jedním z nejnaléhavějších je přeplněnost věznic. Nelidské či ponižující podmínky ve věznicích mohou vážně ohrozit uplatňování nástrojů EU v oblasti vzájemného uznávání, které by v takovém případě mohlo vést k porušení ustanovení Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „EÚLP“) a Listiny základních práv EU.

Soudní dvůr však tento problém řešil prozatím jen v souvislosti s rámcovým rozhodnutím 2002/584 ⁽⁴²⁾. Podle rámcového rozhodnutí 2002/584 je vykonávající stát vázán zásadou vzájemného uznávání, a EZR má proto v zásadě vykonat a dotčenou osobu předat vydávajícímu státu, nenanastou-li důvody k zamítnutí jejího předání.

⁽⁴¹⁾ V čl. 8 odst. 3 se uvádí, že je-li druh dotyčného trestu neslučitelný s právem vykonávajícího státu, může jej příslušný orgán vykonávajícího státu přeměnit na trest nebo opatření stanovené pro obdobné trestné činy v jeho vlastním právu. Takový trest nebo opatření musí co nejvíce odpovídat trestu uloženému ve vydávajícím státě, a trest proto nelze přeměnit na peněžitý trest.

⁽⁴²⁾ Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 5. dubna 2016, *Aranyosi a Căldăraru*; C-404/15 a C-659/15 PPU, ECLI:EU:C:2016:198; rozsudek Soudního dvora ze dne 25. července 2018, *MLT*, C-220/18 PPU, ECLI:EU:C:2018:589; viz rovněž věc *Dorobantu* (C-128/18, dosud předmětem jednání).

Naproti tomu v případě tohoto rámcového rozhodnutí se situace, které upravuje, týkají předávání odsouzených osob z vydávajícího státu do státu vykonávajícího. V tomto případě nemá vydávající stát žádnou povinnost předmětný trest převádět, pokud má pochybnosti o podmínkách věznění, a to ani v případě, že jej druhý členský stát o takový převod výslovně požádal. Článek 4 Listiny základních práv EU, který zakazuje mučení nebo nelidské či ponižující zacházení, je stejnou měrou použitelný na předávání vězněných osob, zejména v situaci, kdy určitý stát projeví zájem o předání osoby bez jejího souhlasu.

3. Postup postoupení

3.1. Subjekty oprávněné zahájit tento postup

Rámcové rozhodnutí umožňuje vydávajícímu státu, vykonávajícímu státu i odsouzené osobě zahájit mechanismus, který může vést k předání této osoby. Postup se však významně liší podle toho, kdo jej zahajuje.

Vykonávající stát může z vlastního podnětu požádat vydávající stát, aby mu rozsudek postoupil. Rovněž odsouzená osoba může požádat příslušné orgány vydávajícího nebo vykonávajícího státu, aby zahájily řízení o postoupení rozsudku (čl. 4 odst. 5).

Ani v jednom z obou scénářů však vydávajícímu státu nevzniká povinnost žádosti o postoupení rozsudku vyhovět. Je to logickým důsledkem skutečnosti, že vydávající stát je i nadále jediným subjektem, který po spáchání trestného činu vydal rozsudek, k čemuž měl svrchovanou pravomoc. Vydávající stát si proto ponechává prostor pro uvážení s cílem posoudit žádost vykonávajícího státu nebo odsouzené osoby, případně obou.

Vydávající stát by například mohl chtít odsouzenou osobu nepředat v případě, že ve vykonávajícím státě existuje vzhledem k pravidlům o předčasném a podmíněném propuštění, která v něm platí, možnost kratší doby věznění. Při rozhodování o tom, kde by pachatel mohl nejlépe vykonávat svůj trest, mohou být zohledněny rovněž zájmy obětí. K předání osoby může mít členský stát výhrady rovněž v případě, že by její předání nebylo v zájmu její společenské rehabilitace, nýbrž by mohlo vést naopak k tomu, že se dotyčná osoba ve svém domovském státě do zločineckého prostředí opět vrátí.

Plnou rozhodovací pravomoc vydávajícího státu názorně dokládá i článek 13 rámcového rozhodnutí, kde se uvádí, že dokud nebyl ve vykonávajícím státě zahájen výkon trestu, může vydávající stát vzít od tohoto státu rozsudek a osvědčení zpět, přičemž uvede důvody, které ho k tomu vedly. V souvislosti s tím viz také čl. 17 odst. 3.

Je proto důležité poznamenat, že vydávající stát nemá povinnost postoupit rozsudek a osvědčení, a to ani v případě, že by to bylo v zájmu odsouzené osoby. Neexistuje tedy žádné „právo“ na předání odsouzené osoby⁽⁴³⁾.

V členských státech sílí názor, že v souvislosti s výkonem trestu odsouzeného pachatele by měla být zohledňována stanoviska obětí, a to i v rámci mezinárodního předávání vězňů. Oběti mohou být přítomny jak ve vykonávajícím, tak ve vydávajícím státě. Mnoho členských států přijalo postup umožňující konzultovat s oběťmi otázku předávání osob a zohledňovat jejich stanovisko. Tento postup však nezakládá právo obětí odmítnout předání určité osoby.

3.2. Postup zjišťování stanoviska odsouzené osoby

Je-li odsouzená osoba dosud ve vydávajícím státě, musí mít možnost vyjádřit své stanovisko (ústně nebo písemně) k předání, uznání a výkonu trestu (čl. 6 odst. 3). Pokud to vzhledem k věku odsouzené osoby nebo jejímu fyzickému či psychickému stavu vydávající stát považuje za nutné, přizná tuto možnost zákonnému zástupci této osoby.

Stanovisko odsouzené osoby by mělo být zjišťováno vždy, tedy i v případě, že není nutný její souhlas.

Ačkoli stanovisko odsouzené osoby nemůže představovat základ pro odmítnutí z důvodu společenské rehabilitace (10. bod odůvodnění), musí být zohledněno při posuzování možností usnadnění společenské rehabilitace a vhodnosti požadovaného předání (čl. 6 odst. 3).

⁽⁴³⁾ Existuje nicméně výjimka, kterou představuje případ, že dotyčné členské státy se již během řízení o výkonu EZR v souvislosti s čl. 5 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 dohodly, že k výkonu trestu dojde v členském státě státní příslušnosti nebo místa pobytu odsouzené osoby. Viz oddíl 11.1.

Informace o stanovisku odsouzené osoby musí být uvedeny v rubrice k) osvědčení:

k) Stanovisko odsouzené osoby:

1. ☐ Odsouzenou osobu nebylo možno vyslechnout, protože se již nachází ve vykonávajícím státě.
2. ☐ Odsouzená osoba se nachází ve vydávajícím státě a
 - a) ☐ požádala o postoupení rozsudku a osvědčení
 - ☐ souhlasila s postoupením rozsudku a osvědčení
 - ☐ nesouhlasila s postoupením rozsudku a osvědčení (uved'te důvody, které odsouzená osoba uvedla):

 - b) ☐ je připojeno stanovisko odsouzené osoby.
 - ☐ stanovisko odsouzené osoby bylo předáno vykonávajícímu státu dne (uved'te datum: dd-mm-rrrr):

3.3. Vyrozumění odsouzené osoby (čl. 6 odst. 4 a formulář v příloze II)

Příslušný orgán vydávajícího státu vyrozumí odsouzenou osobu v jazyce, kterému tato osoba rozumí, že se rozhodl postoupit rozsudek společně s osvědčením; k vyrozumění použije jednotný formulář obsažený v příloze II. Nachází-li se odsouzená osoba v době vydání uvedeného rozhodnutí ve vykonávajícím státě, zašle se tento formulář vykonávajícímu státu, který ji patřičně vyrozumí (čl. 6 odst. 4).

Příloha II rámcového rozhodnutí obsahuje standardní formulář oznámení odsouzené osobě:

PŘÍLOHA II

OZNÁMENÍ ODSOUZENÉ OSOBĚ

Tímto se Vám oznamuje rozhodnutí (příslušného orgánu vydávajícího státu) o postoupení rozsudku (příslušného soudu vydávajícího státu) ze dne (datum vynesení rozsudku) (spisová značka, je-li k dispozici) (vykonávajícímu státu) pro účely jeho uznání a výkonu trestu, který tento rozsudek ukládá, podle vnitrostátního práva, kterým se provádí rámcové rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii.

Výkon trestu se bude řídit právem (vykonávajícího státu). Orgány vykonávajícího státu jsou příslušné rozhodovat o postupech pro výkon a stanovit veškerá s tím související opatření, včetně důvodů pro předčasné nebo podmíněné propuštění.

Příslušný orgán (vykonávajícího státu) musí do celkové doby zbavení osobní svobody započítat již vykonanou část zbavení osobní svobody související s uvedeným odsouzením. Příslušný orgán (vykonávajícího státu) může trest přeměnit pouze tehdy, je-li délka nebo druh uloženého trestu neslučitelná s právem tohoto státu. Přeměněným trestem se nezhorší trest uložený ve (vydávajícím státě) co do druhu nebo délky.

3.4. Požadované dokumenty

3.4.1. Osvědčení

Rámcové rozhodnutí stanoví postup, který se liší od postupu používaného v rámci dřívějších mnohostranných nástrojů: vydávající stát nepodává formální žádost, nýbrž postupuje rozsudek členskému státu, kterému chce odsouzenou osobu předat. K urychlení tohoto procesu přiloží k rozsudku standardní osvědčení, které obsahuje informace nezbytné pro předání osoby (články 4 a 5, viz příloha I rámcového rozhodnutí). Osvědčení musí být

řádně vyplněno a musí odpovídat rozsudku. Osvědčení musí podepsat a správnost jeho obsahu potvrdit příslušný orgán vydávajícího státu (čl. 5 odst. 2). Na internetových stránkách EJS je k dispozici online nástroj pro vytvoření osvědčení – Compendium ⁽⁴⁴⁾.

Osvědčení musí být přeloženo do úředního jazyka nebo jednoho z úředních jazyků vykonávajícího státu, má-li daný stát více úředních jazyků (čl. 23 odst. 1). Každý členský stát však může učinit prohlášení, které bude uloženo na generálním sekretariátu Rady, že bude přijímat i překlady do jednoho či více úředních jazyků EU. Pokud některé části osvědčení nejsou vyplněny nebo nejsou dostatečně podrobné, vede to k situaci, kdy nemá vykonávající stát k dispozici dostatečné informace k přijetí rozhodnutí o předání osoby, takže si musí od vydávajícího státu vyžádat další informace, čímž se celý proces zpozdí.

Jednotné vzory osvědčení ve všech úředních jazycích EU i prohlášení o tom, které jazyky jednotlivé členské státy uznávají, lze nalézt na internetových stránkách EJS ⁽⁴⁵⁾.

3.4.2. Rozsudek

Společně s osvědčením musí příslušný orgán vydávajícího státu předat také rozsudek nebo jeho ověřenou kopii.

Zpravidla se nevyžaduje žádný překlad rozsudku (čl. 23 odst. 2). Vykonávající stát má nicméně i nadále možnost požádat, aby byl rozsudek nebo jeho podstatné části doplněn překladem. Za tímto účelem musejí členské státy zaprvé učinit prohlášení, které bude uloženo na generálním sekretariátu Rady a ve kterém je uvedeno, že si přejí mít možnost takovou žádost vznést (čl. 23 odst. 3). Zadruhé může být taková žádost učiněna pouze tehdy, když vykonávající stát shledává obsah osvědčení nedostatečným pro rozhodnutí o výkonu trestu, a po konzultaci, je-li to nezbytné, mezi příslušnými orgány vydávajícího a vykonávajícího státu za účelem označení podstatných částí rozsudků, které mají být přeloženy.

Informace o rozsudku musí být uvedeny v rubrikách h) a i) osvědčení:

h) Rozsudek ukládající trest:

1. Rozsudek se vztahuje celkem na trestných činů.

Shrnutí skutkového stavu a popis okolností, za nichž byl (byly) spáchán (spáchány) trestný čin (trestné činy), včetně doby a místa činu a povahy účasti odsouzené osoby:

.....

Povaha a právní klasifikace trestného činu (trestných činů) a použitelná ustanovení právních předpisů, na jejichž základě byl rozsudek vynesen:

.....

2. Zaškrtněte vhodný rámeček nebo rámečky, pokud trestný čin nebo trestné činy uvedené v bodě 1 písm. h) představují podle práva vydávajícího státu jeden nebo více následujících trestných činů, za něž lze uložit ve vydávajícím státě trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody s horní hranicí sazby nejméně tři roky:

- ☐ účast na zločinném spolčení,
☐ terorismus,
☐ obchod s lidmi,

⁽⁴⁴⁾ Výhoda tohoto nástroje spočívá v tom, že umožňuje snadné vyplnění osvědčení v podobě formuláře aplikace Word, a navíc má i několik užitečných a uživatelsky vstřícných funkcí, jako je: možnost přímého importu údajů o příslušných výkonných orgánech z nástroje EJS „Judicial Atlas“ (Soudní atlas); získání formuláře v jazyce (jazycích), který (které) přijímá vykonávající členský stát; uložení osvědčení a jeho odeslání e-mailem (<https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/WorkerPage.aspx?x1=CC>)

⁽⁴⁵⁾ <https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/libcategories.aspx?Id=36>.

- ☐ pohlavní vykořisťování dětí a dětská pornografie,
- ☐ nedovolený obchod s omamnými a psychotropními látkami,
- ☐ nedovolený obchod se zbraněmi, střelivem a výbušninami,
- ☐ korupce,
- ☐ podvody, včetně podvodů postihujících finanční zájmy Evropských společenství ve smyslu Úmluvy ze dne 26. července 1995 o ochraně finančních zájmů Evropských společenství
- ☐ legalizace výnosů z trestné činnosti,
- ☐ padělání peněz, včetně eura,
- ☐ počítačová trestná činnost,
- ☐ trestná činnost proti životnímu prostředí, včetně nedovoleného obchodu s ohroženými druhy živočichů nebo ohroženými druhy a odrůdami rostlin,
- ☐ napomáhání při nedovoleném překročení státní hranice a při nedovoleném pobytu,
- ☐ vražda, těžká újma na zdraví,
- ☐ nedovolený obchod s lidskými orgány a tkáněmi,
- ☐ únos, omezování osobní svobody a braní rukojmí,
- ☐ rasismus a xenofobie,
- ☐ organizovaná nebo ozbrojená loupež,
- ☐ nedovolený obchod s kulturními statky, včetně starožitností a uměleckých děl,
- ☐ podvodná jednání,
- ☐ vydírání a vymáhání peněz za ochranu,
- ☐ padělání a pirátství výrobků,
- ☐ padělání veřejných listin a obchod s veřejnými listinami,
- ☐ padělání platebních prostředků,
- ☐ nedovolený obchod s hormonálními látkami a jinými prostředky na podporu růstu,
- ☐ nedovolený obchod s jadernými a radioaktivními materiály,
- ☐ obchod s odcizenými vozidly,
- ☐ znásilnění,
- ☐ žhářství,
- ☐ trestné činy, jejichž stíhání a trestání je v pravomoci Mezinárodního trestního soudu,
- ☐ únos letadla nebo plavidla,
- ☐ sabotáž.

3. Jestliže bod 2 zcela nepokrývá trestný čin (trestné činy) uvedené v bodě 1 nebo jestliže je rozsudek nebo osvědčení postoupen do členského státu, který prohlásil, že ověří oboustrannou trestnost (čl. 7 odst. 4 rámcového rozhodnutí), uveďte úplný popis daného trestného činu (trestných činů):

.....
.....
.....

i) Údaje o rozsudku ukládajícím trest:

1. Uveďte, zda se dotyčná osoba zúčastnila osobně soudního jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí:

1. ☐ Ano, dotyčná osoba se zúčastnila osobně soudního jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí.
2. ☐ Ne, dotyčná osoba se nezúčastnila osobně soudního jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí.

3. Pokud jste zaškrtnuli rámeček v bodě 2, potvrďte prosím jednu z následujících skutečností:

- ☐ 3.1a dotyčná osoba byla osobně předvolána dne (den/měsíc/rok), a tudíž vyrozuměna o plánovaném datu a místě konání jednání soudu, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí, a byla informována, že toto rozhodnutí může být vydáno, pokud se jednání soudu nezúčastní;

NEBO

- ☐ 3.1b dotyčná osoba nebyla předvolána osobně, ale jiným způsobem skutečně převzala úřední informaci o plánovaném datu a místě konání jednání soudu, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí, tak, že bylo možné jednoznačně určit, že o plánovaném jednání soudu věděla, a byla informována, že rozhodnutí může být vydáno, pokud se jednání soudu nezúčastní;

NEBO

- ☐ 3.2 dotyčná osoba o plánovaném jednání soudu věděla a zmocnila svého právního zástupce, kterého si sama zvolila, nebo který jí byl ustanoven státem, aby ji na jednání soudu obhajoval, a byla tímto zástupcem skutečně na jednání soudu obhajována;

NEBO

- ☐ 3.3 dotyčné osobě bylo doručeno rozhodnutí dne (den/měsíc/rok) a dotyčná osoba byla výslovně informována o svém právu na obnovení řízení nebo odvolání, které umožňují opětovné přezkoumání skutkové podstaty věci včetně nových důkazů a které mohou vést ke změně původního rozhodnutí, a

- ☐ dotyčná osoba výslovně uvedla, že toto rozhodnutí nenapadne;

NEBO

- ☐ nepodala návrh na obnovení řízení nebo odvolání v příslušné lhůtě.

4. Pokud jste zaškrtnuli rámeček v bodě 3.1b, 3.2 nebo 3.3, uveďte prosím informace o způsobu splnění příslušných podmínek:

.....

2. Údaje o délce trestu:

2.1. Celková délka trestu (ve dnech):

2.2. Úplná délka zbavení osobní svobody, která již byla vykonána v souvislosti s trestem, který byl rozsudkem uložen (ve dnech):, ke dni (...) (uveďte datum, kdy byl výpočet proveden: dd-mm-rrrr):

2.3. Počet dnů, které mají být započítány do celkové délky trvání trestu na základě jiných důvodů, než je důvod uvedený v bodě 2.2 (např. amnestie, milosti nebo zmírnění trestu atd. již udělené ohledně tohoto trestu): ke dni (uveďte datum, kdy byl výpočet proveden: dd-mm-rrrr):

2.4. Datum konce výkonu trestu ve vydávajícím státě:

- ☐ Nepoužije se, neboť osoba není v současnosti ve výkonu trestu odnětí svobody

- ☐ Osoba je v současnosti ve výkonu trestu odnětí svobody a trest by byl, v souladu s právem vydávajícího státu, zcela vykonán ke dni (uveďte datum: dd-mm-rrrr):

3. Druh trestu:

- ☐ trest odnětí svobody

- ☐ opatření spojené se zbavením osobní svobody (upřesněte):

.....

3.5. *Užitečné doplňující informace poskytované vydávajícím státem*

Ačkoli to rámcové rozhodnutí nevyžaduje, v praxi se ukazuje, že některé dokumenty týkající se vězně jsou považovány za užitečné doplnění žádosti o předání osoby nebo je lze s vykonávajícím státem sdílet v okamžiku skutečného předání osoby v zájmu usnadnění jejího přemístění. Jedná se o tyto dokumenty: informace o minulosti vězněné osoby, záznamy o výkonu trestu odnětí svobody, zprávy týkající se bezpečnostních informací o vězněné osobě (viz Příručka EuroPris o předávání odsouzených osob) ⁽⁴⁶⁾.

3.6. *Postoupení [zaslání]*

Příslušný orgán vydávajícího státu postoupí rozsudek nebo jeho ověřenou kopii společně s osvědčením přímo příslušnému orgánu vykonávajícího státu. Musí být o tom vyhotoven písemný záznam, aby se příslušný orgán vykonávajícího státu mohl přesvědčit o pravosti žádosti. Pokud o to vykonávající stát požádá, je mu zaslán originál rozsudku nebo jeho ověřená kopie a originál osvědčení. Veškerý úřední styk rovněž probíhá přímo mezi uvedenými příslušnými orgány (čl. 5 odst. 1).

Rozsudek nebo jeho ověřenou kopii a osvědčení lze zaslat příslušnému orgánu ve vykonávajícím státě jakýmkoli způsobem umožňujícím vyhotovení písemného záznamu, například e-mailem či faxem, za podmínky, že vykonávajícímu státu umožňují přesvědčit se o jeho pravosti (18. bod odůvodnění).

Vydávající stát postoupí rozsudek společně s osvědčením vždy jen jednomu vykonávajícímu státu (čl. 5 odst. 3).

Není-li příslušný orgán vykonávajícího státu příslušnému orgánu vydávajícího státu znám, provede příslušný orgán vydávajícího státu veškerá nezbytná šetření, včetně šetření prostřednictvím kontaktních míst EJS, aby tuto informaci od vykonávajícího státu získal (čl. 5 odst. 4) ⁽⁴⁷⁾.

Nemá-li orgán vykonávajícího státu, který obdrží rozsudek společně s osvědčením, pravomoc jej uznat a přijmout nezbytná opatření pro jeho výkon, postoupí rozsudek společně s osvědčením z moci úřední příslušnému orgánu vykonávajícího státu a uvědomí o tom příslušný orgán vydávajícího státu (čl. 5 odst. 5).

3.7. *Žádost o informace o pravidlech týkajících se možného předčasného nebo podmíněného propuštění*

Výkon trestu se řídí právem vykonávajícího státu. Pouze orgány vykonávajícího státu jsou příslušné rozhodovat o postupech pro výkon a stanovit veškerá s tím související opatření, včetně důvodů pro předčasné nebo podmíněné propuštění (čl. 17 odst. 1).

To, jak dlouho setrvá odsouzená osoba ve vězení, závisí do značné míry na pravidlech pro předčasné a podmíněné propuštění ve vykonávajícím členském státě. V tomto ohledu panují mezi členskými státy značné rozdíly: v některých členských státech je například odsouzená osoba propuštěna po dvou třetinách trestu, v jiných po jedné třetině ⁽⁴⁸⁾.

Vykonávající stát informuje na žádost příslušný orgán vydávajícího státu o platných pravidlech pro možné předčasné nebo podmíněné propuštění. Vydávající stát může souhlasit s použitím takových pravidel nebo může vzít osvědčení zpět (čl. 17 odst. 3).

Členské státy mají možnost stanovit, že jakékoli rozhodnutí o předčasném nebo podmíněném propuštění může rovněž zohlednit pravidla vnitrostátního práva uvedená vydávajícím státem, podle kterých má osoba po určité době nárok na předčasné nebo podmíněné propuštění (čl. 17 odst. 4).

Doporučuje se, aby vykonávající stát poskytl vydávajícímu státu a odsouzené osobě jasné sdělení a vysvětlení svých platných pravidel podmíněného propuštění. Z toho může vyplývat potřeba poskytnout podrobnější informace o způsobech provádění než pouze platné právní předpisy.

⁽⁴⁶⁾ <https://www.europis.org/file/europis-resource-book-on-the-transfer-of-sentenced-prisoners-under-eu-framework-decision-909/>

⁽⁴⁷⁾ Informace o kontaktních údajích příslušných orgánů lze nalézt v nástroji „Judicial Atlas“ (Soudní atlas) na internetových stránkách EJS: <https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/WorkerPage.aspx?x1=AC>

⁽⁴⁸⁾ Viz rozsudky ESLP ze dne 15. března 2005 ve věci *Veermæ v. Finsko*, žádost č. 38704/03, a ze dne 27. června 2006 ve věci *Szabo v. Švédsko*, žádost č. 28578/03. ESLP shledal, že možnost fakticky delšího trvání trestu odnětí svobody ve vykonávajícím státě sama o sobě nezpůsobí, že by odnětí svobody bylo svévolně dlouhé, pokud trest, který má být vykonán, není vyšší než trest uložený v trestním řízení ve Finsku. ESLP nicméně nevyloučil, že trest odnětí svobody na dobu, která by byla zjevně fakticky delší, by se mohl stát předmětem sporu podle článku 5 EÚLP, a mohl by tudíž podle uvedeného článku zakládat odpovědnost odsuzujícího státu.

Informace o předčasném nebo podmíněném propuštění ve vydávajícím státě je třeba uvést v rubrice j) osvědčení. Podrobnější informace o platných pravidlech předčasného nebo podmíněného propuštění mohou být uvedeny v rubrice l) osvědčení:

j) Údaje o předčasném nebo podmíněném propuštění:

1. Podle práva vydávajícího státu má odsouzená osoba nárok na předčasné nebo podmíněné propuštění po vykonání:
 - ☐ poloviny trestu
 - ☐ dvou třetin trestu
 - ☐ jiné části trestu (uveďte):
2. Příslušný orgán vydávajícího státu žádá, aby byl informován o:
 - ☐ platných ustanoveních právních předpisů vykonávajícího státu pro předčasné nebo podmíněné propuštění odsouzené osoby
 - ☐ počátku a konci doby předčasného nebo podmíněného propuštění.

l) Jiné okolnosti významné pro daný případ (nepovinné údaje):

.....

.....

3.8. Žádost o předběžné zatčení

Pokud se odsouzená osoba nalézá ve vykonávajícím státě, může vykonávající stát na žádost státu vydávajícího zatknout odsouzenou osobu nebo přijmout jakékoli jiné opatření, aby zajistil, že odsouzená osoba zůstane na jeho území. Tato žádost o zatčení může být podána před obdržením rozsudku a osvědčení nebo před rozhodnutím o uznání rozsudku a výkonu trestu. Doba strávená ve vazbě na základě předběžného zatčení nesmí vést k prodloužení trestu (článek 14).

Toto ustanovení umožňuje odsuzujícímu státu zajistit, aby se odsouzená osoba neskrývala, dokud například nebude znám výsledek posuzování prováděného vykonávajícím státem, zda je skutečně možné převzít výkon trestu.

Informace o předběžném zatčení musí být uvedeny v rubrice e) osvědčení:

e) Žádost vydávajícího státu o předběžné zatčení (v případě, že se odsouzená osoba nachází ve vykonávajícím státě):

- ☐ Vydávající stát žádá vykonávající stát o zatčení odsouzené osoby nebo o přijetí jakéhokoli jiného opatření, které zajistí, že odsouzená osoba zůstane na jeho území, než bude rozhodnuto o uznání rozsudku a výkonu trestu.
- ☐ Vydávající stát již požádal vykonávající stát o zatčení odsouzené osoby nebo o přijetí jakéhokoli jiného opatření, které zajistí, že odsouzená osoba zůstane na jeho území, než bude rozhodnuto o uznání rozsudku a výkonu trestu. Uveďte název orgánu ve vykonávajícím státě, který přijal rozhodnutí o zatčení dané osoby (pokud bylo přijato a je-li tento název k dispozici):

.....

.....

.....

3.9. Zpětvzetí osvědčení

Dokud nebyl ve vykonávajícím státě zahájen výkon trestu, může vydávající stát vzít od tohoto státu rozsudek a osvědčení zpět, přičemž uvede důvody, které ho k tomu vedly (článek 13). Vydávající stát si může na základě čl. 17 odst. 3 vyžádat informace o způsobech výkonu trestu ve vykonávajícím státě, kterýžto má v takovém případě povinnost mu správné informace poskytnout. Až do doby před zahájením výkonu trestu se pak může

vydávající stát rozhodnout vzít osvědčení zpět. Zejména pokud se vydávající členský stát domnívá, že by předání vedlo k předčasnému propuštění, může se rozhodnout, že dotčenou osobu nepředá a osvědčení vezme zpět.

Po zpětvzetí osvědčení již vykonávající stát trest nevykoná.

ČÁST II: UZNÁNÍ ROZSUDKU A VÝKON TRESTU

4. Postup uznávání

4.1. *Lhůty pro rozhodnutí o uznání a opravné prostředky proti předávacímu rozhodnutí*

Cílem rámcového rozhodnutí je vytvořit nový zjednodušený a účinnější systém převádění trestů, který usnadní a urychlí přeshraniční justiční spolupráci. Proto stanoví lhůty, během nichž má k předání dojít. Příslušný orgán vykonávajícího státu co nejrychleji rozhodne o uznání rozsudku a výkonu trestu a vyrozumí o tom vydávající stát, včetně informací o jakémkoli rozhodnutí o přeměně trestu (čl. 12 odst. 1). Rozhodnutí o uznání rozsudku a výkonu trestu by mělo být konečné do 90 dnů od obdržení rozsudku a osvědčení (čl. 12 odst. 2).

K překročení lhůty může dojít jen za výjimečných okolností. Vykonávající stát by pak o tom měl jakýmkoli způsobem neprodleně uvědomit vydávající stát s uvedením důvodů prodloužení a odhadované doby, která bude zapotřebí k přijetí konečného rozhodnutí (čl. 12 odst. 3).

I když obecně platí, že by všechny členské státy měly zajistit, aby odsouzené osoby měly přístup k zákonným právům a opravným prostředkům v souladu s jejich vnitrostátním právem, členské státy by měly zajistit, aby opravné prostředky, které jsou součástí jejich systému, zohledňovaly potřebu dodržování lhůt stanovených v rámcovém rozhodnutí ⁽⁴⁹⁾.

Podle čl. 19 odst. 1 SEU členské státy stanoví prostředky nezbytné k zajištění účinné právní ochrany v oblastech, na které se vztahuje právo Unie (viz rovněž článek 47 Listiny základních práv EU, pokud jde o právo na účinnou právní ochranu).

Odsouzené osoby mohou proti rozhodnutí o uznání a výkonu rozsudku podat odvolání podle práva vykonávajícího státu. Členské státy by měly zajistit, aby podávání těchto odvolání nebránilo hladkému uplatňování rámcového rozhodnutí a aby byly dodrženy lhůty. Podle 22. bodu odůvodnění musí být rozhodnutí o uznání rozsudku a výkonu trestu, včetně případného řízení o opravném prostředku, konečné zpravidla do 90 dnů od obdržení rozsudku a osvědčení.

Soudní dvůr v souvislosti s rámcovým rozhodnutím 2002/584 rozhodl, že rámcové rozhodnutí 2002/584 nebrání tomu, aby členské státy stanovily opravný prostředek s odkladným účinkem pro vykonatelnost rozhodnutí soudního orgánu, je-li konečné rozhodnutí vydáno ve lhůtě stanovené rámcovým rozhodnutím 2002/584 ⁽⁵⁰⁾.

4.2. *Žádost o překlad rozsudku*

Zpravidla se nevyžaduje žádný překlad rozsudku (čl. 23 odst. 2). Vykonávající stát má nicméně i nadále možnost požádat, aby byl rozsudek nebo jeho podstatné části doplněn překladem. Za tímto účelem musejí členské státy zaprvé učinit prohlášení, které bude uloženo na generálním sekretariátu Rady a ve kterém je uvedeno, že si přejí mít možnost takovou žádost vznést (čl. 23 odst. 3). Zadruhé může být taková žádost učiněna pouze tehdy, když vykonávající stát shledává obsah osvědčení nedostatečným pro rozhodnutí o výkonu trestu, a po konzultaci, je-li to nezbytné, mezi příslušnými orgány vydávajícího a vykonávajícího státu za účelem označení podstatných částí rozsudků, které mají být přeloženy (čl. 23 odst. 2 a 3).

4.3. *Odklad*

Rámcové rozhodnutí počítá s možností odkladu (ne)uznání rozsudku, jestliže osvědčení není úplné nebo zjevně neodpovídá rozsudku (článek 11). Pro doplnění nebo opravení osvědčení může příslušný orgán vydávajícího státu stanovit přiměřenou lhůtu (viz čl. 9 odst. 1 písm. a)).

⁽⁴⁹⁾ V souvislosti s EZR viz rozsudek Soudního dvora ze dne 30. května 2013, *Jeremy F.*, C-168/13 PPU, ECLI:EU:C:2013:358.

⁽⁵⁰⁾ Viz také rozsudek Soudního dvora ve věci *Jeremy F.*

4.4. *Předběžné zatčení*

Pokud se odsouzená osoba nalézá ve vykonávacím státě, může vykonávací stát na žádost státu vydávajícího zatknout odsouzenou osobu nebo přijmout jakékoli jiné opatření, aby zajistil, že odsouzená osoba zůstane na jeho území. Tato žádost o zatčení může být podána před obdržáním rozsudku a osvědčení nebo před rozhodnutím o uznání rozsudku a výkonu trestu. Doba strávená ve vazbě na základě předběžného zatčení nesmí vést k prodloužení trestu (článek 14).

Toto ustanovení umožňuje odsuzujícímu státu zajistit, aby se odsouzená osoba neskryvala, dokud například nebude znám výsledek posuzování prováděného vykonávacím státem, zda je skutečně možné převzít výkon trestu.

5. **Rozhodnutí o uznání a výkon trestu**

5.1. *Obecná povinnost uznat a vykonat trest*

Príslušný orgán vykonávajícího státu je povinen uznat postoupený rozsudek a neprodleně přijme veškerá opatření nezbytná pro výkon trestu, nerozhodne-li se uplatnit některý z důvodů k odmítnutí uznání nebo výkonu (čl. 8 odst. 1).

5.2. *Souhlas vykonávajícího státu*

Souhlas vykonávajícího státu je nutným předpokladem ve všech ostatních situacích, na které se nevztahuje čl. 4 odst. 1 písm. a) a b), například jedná-li se o státního příslušníka, který nežije ve vykonávacím státě a nemá být do něho ani vypovězen, nebo osobu, která ve vykonávacím státě pobývá a není státním příslušníkem tohoto státu (čl. 4 odst. 1 písm. c)). V takovém případě musí mezi příslušnými orgány vydávajícího státu a vykonávajícího státu proběhnout konzultace, přičemž vykonávací stát může odmítnout spolupráci tím, že neudělí souhlas s předáním (8. bod odůvodnění).

Výjimka z tohoto pravidla spočívá v tom, že každý členský stát může učinit prohlášení, v němž uvede, že jeho předchozí souhlas není pro postoupení rozsudku a osvědčení vyžadován (čl. 4 odst. 7), pokud odsouzená osoba:

- a) žije a nejméně pět let nepřetržitě oprávněně pobývá ve vykonávacím státě a uchová si právo na trvalý pobyt v tomto státě ⁽⁵¹⁾, nebo
- b) je státním příslušníkem vykonávajícího státu v případech jiných než stanovených v čl. 4 odst. 1 písm. a) a b).

Toto prohlášení je platné ve vztazích s jinými členskými státy, které v době přijetí rámcového rozhodnutí nebo kdykoli později vydaly stejné oznámení (čl. 4 odst. 7).

Při provádění tohoto rámcového rozhodnutí přijmou členské státy opatření, která zejména zohlední účel, jímž je usnadnění společenské rehabilitace odsouzené osoby, a která budou základem pro rozhodování jejich příslušných orgánů o souhlasu s postoupením rozsudku a osvědčení v případech podle čl. 4 odst. 1 písm. c) (čl. 4 odst. 6).

Prohlášení podle čl. 4 odst. 7 jsou k dispozici na internetových stránkách EJS ⁽⁵²⁾.

5.3. *Seznam 32 trestných činů, u nichž se neprovádí ověření oboustranné trestnosti*

Vykonávací orgán by měl ověřit, zda vydávající orgán nezařadil některý z trestných činů do jedné ze 32 kategorií trestných činů uvedených v čl. 7 odst. 1. Vykonávací orgán může ověřovat oboustrannou trestnost pouze u trestných činů, které nejsou uvedeny na seznamu 32 trestných činů.

Je třeba zdůraznit, že pro účely posouzení podmínek uvedených v čl. 7 odst. 1 je relevantní pouze definice trestného činu a nejvyšší trest podle práva vydávajícího členského státu. Vykonávací orgán musí uznat, co vydávající orgán v osvědčení uvedl.

Podle rámcového rozhodnutí mají členské státy možnost nadále provádět ověřování oboustranné trestnosti také u uvedených 32 kategorií trestných činů. Za účelem uplatnění této výjimky musí členský stát učinit prohlášení, jež musí být v okamžiku přijetí tohoto nástroje nebo v kterékoli pozdější fázi, kterou považuje za vhodnou, oznámeno generálnímu sekretariátu Rady. Podobně může členský stát tato prohlášení kdykoli odvolat (čl. 7 odst. 4). Prohlášení, která jim umožňují ověřovat oboustrannou trestnost u všech trestných činů, učinilo mnoho členských států (viz poznámka pod čarou 14).

⁽⁵¹⁾ Pojem „trvalý pobyt“ je vysvětlen ve druhém pododstavci uvedeného článku.

⁽⁵²⁾ <https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/libcategories.aspx?Id=36>

Ve svém rozsudku ve věci C-289/15 *Grundza* ⁽⁵³⁾ podal Soudní dvůr výklad čl. 7 odst. 3 a čl. 9 odst. 1 písm. d) rámcového rozhodnutí (konkrétně otázky, jak má být posuzována podmínka oboustranné trestnosti). Soudní dvůr rozhodl takto:

„38. (...) při posouzení oboustranné trestnosti přísluší příslušnému orgánu vykonávajícího státu ověřit, zda by skutkové okolnosti zakládající trestný čin, jak jsou popsány v rozsudku vydaném příslušným orgánem vydávajícího státu, v případě, že by nastaly na území vykonávajícího státu, byly jako takové rovněž trestné na uvedeném území.

(...)

49. (...) v rámci posouzení oboustranné trestnosti příslušný orgán vykonávajícího státu musí ověřit, nikoli zda byl porušen zájem chráněný vydávajícím státem, ale zda by v případě, že by k takovému činu došlo na území členského státu uvedeného orgánu, byl podobný zájem chráněný vnitrostátním právem uvedeného státu považován za poškozený.“

5.4. Přeměna trestu

Jelikož je rámcové rozhodnutí založeno na vzájemné důvěře v právní systémy ostatních členských států, mělo by být rozhodnutí soudce ve vydávajícím členském státě respektováno a v zásadě by se toto rozhodnutí nemělo revidovat ani měnit (čl. 8 odst. 1) ⁽⁵⁴⁾. Ze zásady tzv. „nepřetržitého výkonu trestu“ ⁽⁵⁵⁾ existují dvě výjimky, jejichž opodstatnění spočívá v neslučitelnosti trestu uloženého vydávajícím státem, buď z hlediska délky trestu, nebo jeho druhu, s právem vykonávajícího státu:

- 1) Délka trestu se liší: je-li trest uložený vydávajícím státem co do své délky neslučitelný s právem státu vykonávajícího, může jej vykonávající stát přeměnit pouze tehdy, když uvedený trest překračuje horní hranici trestu stanovenou za obdobné trestné činy jeho vnitrostátním právem (např. v případě předání výkonu trestu u pachatelů odsouzených na 14 let odnětí svobody za spáchání trestných činů souvisejících s drogami, na které se podle vnitrostátního práva vykonávajícího státu vztahuje maximální trest 12 let). Přeměněný trest však nesmí být nižší než horní hranice trestu stanoveného za obdobné trestné činy právem vykonávajícího státu (čl. 8 odst. 2).
- 2) Druh trestu se liší: je-li trest uložený vydávajícím státem co do svého druhu neslučitelný s vnitrostátním právem vykonávajícího státu, může jej vykonávající stát přeměnit na trest nebo opatření stanovené pro obdobné trestné činy v jeho vlastním právu (např. doživotní trest odnětí svobody může být přeměněn na trest odnětí svobody na 20 let). Příslušný orgán vykonávajícího státu musí nicméně zajistit, aby přeměněný trest nebo opatření odpovídaly pokud možno co nejvíce původnímu trestu uloženému ve vydávajícím státě. Je rovněž vyloučeno, aby příslušný orgán vykonávajícího státu přeměnil původní trest na trest peněžitý (čl. 8 odst. 3).

V obou situacích, kdy je přeměna trestu považována za nutnou, příslušný orgán vykonávajícího státu o svém rozhodnutí přeměnit trest co nejrychleji vyrozumí příslušný orgán vydávajícího státu (čl. 12 odst. 1).

Pokud vydávající stát s přeměnou trestu nesouhlasí, může rozhodnout o zpětvzetí osvědčení (článek 13).

Přeměněný trest nezhorší trest uložený ve vydávajícím státě co do druhu nebo délky (čl. 8 odst. 4).

Dokud nebyl ve vykonávajícím státě zahájen výkon trestu, může vydávající stát vzít osvědčení zpět, pokud má za to, že rozhodnutí o přeměně trestu je v rozporu s jeho původními záměry týkajícími se předání odsouzené osoby (čl. 12 odst. 1 ve spojení s článkem 13).

Ustanovení čl. 8 odst. 2 a 3 se vztahují na přeměnu trestu původně uloženého vydávajícím státem. Ustanovení o přeměně trestu se tudíž nevztahují na ujednání o předčasném a podmíněném propuštění, neboť tato ujednání se týkají výkonu trestu. Režim výkonu trestu je stanoven v článku 17 (srov. oddíl 7.3 níže).

⁽⁵³⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 11. ledna 2017, *Grundza*, C-289/15, ECLI:EU:C:2017:4, k otázce výkladu čl. 7 odst. 3 a čl. 9 odst. 1 písm. d) o podmínkách, které musí být splněny v případě požadavku oboustranné trestnosti.

⁽⁵⁴⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 13. prosince 2018, *Sut*, C-514/17, ECLI:EU:C:2018:1016, a dosud projednávaná žádost Rechtbank Amsterdam (Nizozemsko) o rozhodnutí o předběžné otázce, podaná dne 20. července 2018, *SF* (věc C-314/18).

⁽⁵⁵⁾ Jejím opakem je tzv. zásada přeměny trestu, která je použitelná na základě úmluvy RE z roku 1983. Viz vysvětlující prohlášení k úmluvě RE z roku 1983.

5.5. Důvody k odmítnutí uznání a výkonu

Obecnou povinnost uznat a vykonat postoupený rozsudek (která je zakotvena v čl. 8 odst. 1) omezují důvody k odmítnutí uznání a výkonu (článek 9). Je třeba poznamenat, že jsou to jediné důvody, jimiž může vykonávající orgán opodstatnit odmítnutí vykonání rozsudku. Soudní dvůr v souvislosti s rámcovým rozhodnutím 2002/584 objasnil, že seznam důvodů k odmítnutí je vyčerpávající ⁽⁵⁶⁾.

Důvody k odmítnutí by proto měly být provedeny jako nezávazné pro příslušný orgán. Článek 9 jasně stanoví, že příslušný orgán „může“ odmítnout uznání rozsudku a výkon trestu, tj. příslušný vykonávající orgán má stále prostor k tomu, aby případ od případu posoudil, zda je vhodné určitý důvod k odmítnutí uplatnit ⁽⁵⁷⁾.

Příslušný orgán vykonávajícího státu *může* odmítnout uznání rozsudku a výkon trestu, pokud platí jeden nebo více z těchto důvodů k odmítnutí uznání a výkonu:

5.5.1. Neúplné nebo nesprávné osvědčení (čl. 9 odst. 1 písm. a))

Osvědčení uvedené v článku 4 není úplné nebo zjevně neodpovídá rozsudku a nebylo doplněno nebo opraveno v přiměřené lhůtě stanovené příslušným orgánem vykonávajícího státu.

5.5.2. Nesplnění kritérií pro postoupení (čl. 9 odst. 1 písm. b))

Nejsou splněna kritéria stanovená v čl. 4 odst. 1. Viz bližší vysvětlení v oddíle 2.3.1.

5.5.3. Překážka věci pravomocně rozhodnuté (čl. 9 odst. 1 písm. c))

Výkon trestu by byl v rozporu se zásadou překážky věci pravomocně rozhodnuté.

Soudní dvůr vynesl několik rozsudků ve věcech týkajících se výkladu zásady překážky věci pravomocně rozhodnuté ve vztahu k článku 54 Schengenské úmluvy. Tyto rozsudky se vztahují na rámcové rozhodnutí 2002/584 na základě rozsudku ve věci C-261/09 *Mantello* ⁽⁵⁸⁾ a jsou v nich objasněny pojmy jako „pravomocné rozhodnutí“, „stejný čin“ a „trest byl vykonán“. Ve svém rozsudku ve věci C-129/14 PPU *Spasic* ⁽⁵⁹⁾ Soudní dvůr rozhodl, že článek 54 Schengenské úmluvy je jako takový slučitelný s článkem 50 Listiny základních práv EU, v němž je zakotvena zásada překážky věci pravomocně rozhodnuté.

Článek 54 Schengenské úmluvy

„Osoba, která byla pravomocně odsouzena jednou smluvní stranou, nesmí být pro tentýž čin stíhána druhou smluvní stranou za předpokladu, že v případě odsouzení již byla vykonána nebo je právě vykonávána sankce, nebo podle práva smluvní strany, ve které byl rozsudek vynesena, již nemůže být vykonána.“

Článek 50 Listiny základních práv EU

„Právo nebýt dvakrát trestně stíhán nebo trestán za stejný trestný čin

Nikdo nesmí být stíhán nebo potrestán v trestním řízení za čin, za který již byl v Unii osvobozen nebo odsouzen konečným trestním rozsudkem podle zákona.“

5.5.4. Nesplněná podmínka oboustranné trestnosti (čl. 9 odst. 1 písm. d))

V případech uvedených v čl. 7 odst. 3, a učinil-li vykonávající stát prohlášení podle čl. 7 odst. 4, v případě uvedeném v čl. 7 odst. 1 může příslušný orgán vykonávajícího státu odmítnout uznat rozsudek, pokud se týká činu, který by podle práva vykonávajícího státu nebyl trestným činem.

Tento důvod k odmítnutí se tedy vztahuje na:

- 1) trestné činy, které nepatří do jedné ze 32 kategorií trestných činů vyjmenovaných v čl. 7 odst. 1;
- 2) trestné činy, které patří do jedné ze 32 kategorií trestných činů vyjmenovaných v čl. 7 odst. 1, ale jedná se o trestné činy, za něž lze ve vydávajícím státě uložit trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody s horní hranicí sazby méně než tři roky, nebo

⁽⁵⁶⁾ Zejména ve svých rozsudcích ve věci C-123/08 *Wolzenburg*, bod 57, a ve spojených věcech C-404/15 a C-659/15 PPU *Aranyosi a Căldăraru*, bod 80.

⁽⁵⁷⁾ V této souvislosti viz také rozsudek Soudního dvora ze dne 29. června 2017, *Popławski*, C-579/15, ECLI:EU:C:2017:503, bod 21.

⁽⁵⁸⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 16. listopadu 2010, *Mantello*, C-261/09, ECLI:EU:C:2010:683.

⁽⁵⁹⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 27. května 2014, *Spasic*, C-129/14 PPU, ECLI:EU:C:2014:586.

3) na všechny trestné činy v případě, že bylo učiněno prohlášení podle čl. 7 odst. 4.

Pokud se rozsudek týká daňových, celních a devizových věcí, nesmí být jeho uznání a výkon odmítnuty z toho důvodu, že právo vykonávajícího státu neukládá stejný druh daně nebo poplatku nebo neobsahuje stejná daňová, celní a devizová ustanovení jako právo vydávajícího státu.

Ve svém rozsudku ve věci C-289/15 *Grundza* Soudní dvůr objasnil, jak má být posuzována podmínka oboustranné trestnosti (viz oddíl 5.3).

5.5.5. Promlčení výkonu trestu (čl. 9 odst. 1 písm. e))

Výkon trestu je podle práva vykonávajícího státu promlčen.

5.5.6. Imunita podle práva vykonávajícího státu (čl. 9 odst. 1 písm. f))

Právo vykonávajícího státu stanoví imunitu, která znemožňuje výkon trestu.

5.5.7. Věk trestní odpovědnosti (čl. 9 odst. 1 písm. g))

Trest byl uložen osobě, která podle práva vykonávajícího státu dosud nemohla být z důvodu svého věku trestně odpovědná za čin, pro nějž byl rozsudek vynesen.

Právní předpisy členských států stanoví minimální věkovou hranici trestní odpovědnosti různě. Tento důvod k odmítnutí je použitelný za předpokladu, že proti vyžádané osobě by kvůli jejímu věku nemohlo být v případě, že by se nacházela na území vykonávajícího státu, zahájeno trestní řízení, nýbrž pouze řízení občanskoprávní nebo správní.

Soudní dvůr v souvislosti s rámcovým rozhodnutím 2002/584 ⁽⁶⁰⁾ objasnil, že vykonávající soudní orgán musí ⁽⁶¹⁾ odmítnout předání pouze takových nezletilých osob, které podle práva vykonávajícího členského státu dosud nedosáhly věku trestní odpovědnosti za jednání, pro které je na ně EZR vydán. Za účelem posouzení této otázky musí justiční orgán pouze ověřit, zda dotčená osoba dosáhla stanoveného minimálního věku, aby mohla být ve vykonávajícím členském státě považována za trestně odpovědnou za jednání, pro které je na ni EZR vydán. Orgán nemusí přihlížet k případným dalším podmínkám týkajícím se individuálního posouzení, jimiž právo tohoto členského státu konkrétně podmiňuje stíhání nebo odsouzení nezletilé osoby za takové jednání.

5.5.8. Doba do konce výkonu trestu je příliš krátká (čl. 9 odst. 1 písm. h))

V okamžiku, kdy příslušný orgán vykonávajícího státu obdržel rozsudek, zbývalo do konce výkonu trestu méně než šest měsíců.

Vzhledem k maximální lhůtě 120 dnů (90 dnů pro konečné rozhodnutí o uznání rozsudku, viz čl. 12 odst. 2, + 30 dnů pro předání odsouzené osoby, viz čl. 15 odst. 1) stanovené v rámcovém rozhodnutí se může stát, že vykonávající stát nebude považovat předání dotčené osoby za vhodné v případě, že zbývající doba do konce výkonu trestu je kratší než 6 měsíců. Relevantní je v tomto ohledu okamžik obdržení rozsudku ve vykonávajícím státě.

5.5.9. Soudní jednání v nepřítomnosti dotčené osoby (čl. 9 odst. 1 písm. i))

Rámcové rozhodnutí 2009/299 změnilo rámcové rozhodnutí tím, že upravilo čl. 9 odst. 1 písm. i) o výkonu rozhodnutí vydaných v nepřítomnosti dotčené osoby. Tato ustanovení se týkají situací, kdy vykonávající orgán obdržel rozsudek s žádostí o uznání a výkon trestu v důsledku řízení ve vydávajícím státě, kde dotčená osoba nebyla přítomna.

Ustanovení čl. 9 odst. 1 písm. i) rámcového rozhodnutí obsahuje důvod k odmítnutí, který lze uplatnit v případě, že se tato osoba podle osvědčení uvedeného v článku 4 nezúčastnila osobně soudního jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí.

Toto pravidlo však obsahuje několik výjimek. Vykonávající orgán nemůže odmítnout vykonání žádosti o uznání a výkon trestu na základě rozhodnutí vydaného v soudním jednání v nepřítomnosti dotčené osoby, pakliže se v osvědčení uvádí, že tato osoba v souladu s dalšími procesními požadavky vymezenými vnitrostátním právem vydávajícího státu:

⁽⁶⁰⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 23. ledna 2018, *Dawid Piotrowski*, C-367/16, ECLI:EU:C:2018:27.

⁽⁶¹⁾ Podle čl. 3 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 je tento důvod k odmítnutí důvodem povinným, kdežto podle rámcového rozhodnutí je tentýž důvod k odmítnutí důvodem nepovinným.

- i) byla včas
- osobně předvolána, a tudíž vyzrozuměna o plánovaném datu a místě konání jednání soudu, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí, nebo jiným způsobem skutečně převzala úřední informaci o plánovaném datu a místě konání jednání soudu tak, aby bylo možné jednoznačně určit, že o plánovaném jednání soudu věděla,
- a
- byla informována, že rozhodnutí může být vydáno, pokud se jednání soudu nezúčastní,
- nebo
- ii) o plánovaném jednání soudu věděla a zmocnila svého právního zástupce, kterého si sama zvolila, nebo který jí byl ustanoven státem, aby ji na jednání soudu obhajoval, a byla tímto zástupcem skutečně na jednání soudu obhajována
- nebo
- iii) poté, co obdržela rozhodnutí a byla výslovně informována o svém právu na obnovení řízení nebo odvolání, které umožňují opětovné přezkoumání skutkové podstaty věci včetně nových důkazů a které mohou vést ke změně původního rozhodnutí:
- výslovně uvedla, že rozhodnutí nenapadne,
- nebo
- nepodala návrh na obnovení řízení nebo odvolání v příslušné lhůtě.

Soudní dvůr vynesl v souvislosti s rámcovým rozhodnutím 2002/584 již několik rozsudků týkajících se soudních jednání v nepřítomnosti žalované osoby.

Rozsudek ve věci C-399/11 *Melloni* ⁽⁶²⁾, který se týkal otázky, zda čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby vykonávající soudní orgán v případech uvedených v tomto ustanovení podmínil výkon EZR vydaného za účelem výkonu trestu tím, že odsuzující rozhodnutí vynesené v nepřítomnosti může být přezkoumáno ve vydávajícím členském státě.

Soudní dvůr byl toho názoru, že čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 stanoví důvod, ze kterého je možné odmítnout výkon EZR vydaného za účelem výkonu trestu v případě, že dotčená osoba byla k trestu odsouzena v nepřítomnosti. S touto možností se nicméně pojí čtyři výjimky uvedené v čl. 4a odst. 1 písm. a) až d) rámcového rozhodnutí 2002/584. Soudní dvůr vyslovil názor, že v těchto čtyřech situacích nemůže vykonávající soudní orgán podmínit předání osoby odsouzené v nepřítomnosti možností přezkumu odsuzujícího rozsudku v její nepřítomnosti.

Kromě toho bylo vyneseno několik rozsudků týkajících se výkladu pojmu „jednání soudu, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí“ ve smyslu čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 ⁽⁶³⁾.

5.5.10. Stíhání trestných činů spáchaných před předáním (čl. 9 odst. 1 písm. j))

Vykonávající stát před přijetím rozhodnutí v souladu s čl. 12 odst. 1 podá v souladu s čl. 18 odst. 3 žádost o souhlas příslušného orgánu vydávajícího státu a vydávající stát nedá v souladu s čl. 18 odst. 2 písm. g) souhlas s tím, aby byla dotčená osoba stíhána, odsouzena nebo jinak zbavena osobní svobody ve vykonávajícím státě za jiný trestný čin, než kvůli kterému byla předána, a kterého se dopustila před svým předáním. Podle 23. bodu odůvodnění se v čl. 18 odst. 1 uvádí, že kromě výjimek vyjmenovaných v odstavci 2 se zásada speciality uplatní pouze v případech, kdy došlo k předání osoby do vykonávajícího státu. Neměla by se tudíž vztahovat na případy, kdy daná osoba nebyla předána do vykonávajícího státu, jako je například situace, kdy osoba do vykonávajícího státu uprchla.

⁽⁶²⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 26. února 2013, *Melloni*, C-399/11, ECLI:EU:C:2013:107.

⁽⁶³⁾ Rozsudky Soudního dvora: ze dne 24. května 2016, *Dworzecki*, C-108/16 PPU, ECLI:EU:C:2016:346; ze dne 10. srpna 2017, *Tupikas*, C-270/15 PPU, ECLI:EU:C:2017:628; ze dne 10. srpna 2017, *Zdziaszek*, C-271/17 PPU, ECLI:EU:C:2017:629, a ze dne 22. prosince 2017, *Ardic*, C-571/17 PPU, ECLI:EU:C:2017:1026.

5.5.11. Opatření psychiatrické nebo zdravotní péče nebo jiné opatření spojené se zbavením osobní svobody (čl. 9 odst. 1 písm. k))

Uložený trest zahrnuje opatření psychiatrické či zdravotní péče nebo jiné opatření spojené se zbavením osobní svobody, které, aniž je dotčen čl. 8 odst. 3, nemůže být vykonáno vykonávajícím státem s ohledem na jeho právní řád či zdravotnický systém.

V 19. bodě odůvodnění se uvádí, že v případech uvedených v čl. 9 odst. 1 písm. k) by měl vykonávající stát předtím, než odmítne uznat a vykonat trest zahrnující jiné opatření než trest odnětí svobody, zvážit možnost přeměny trestu v souladu s rámcovým rozhodnutím.

Podle 20. bodu odůvodnění lze důvod k odmítnutí, který stanoví čl. 9 odst. 1 písm. k), použít rovněž v případech, kdy osoba nebyla uznána vinnou spácháním trestného činu, ačkoli příslušný orgán uplatnil v důsledku trestného činu jiné opatření spojené se zbavením osobní svobody než trest odnětí svobody.

5.5.12. Exteritorialita (čl. 9 odst. 1 písm. l))

Rozsudek se týká trestných činů, které jsou podle práva vykonávajícího státu považovány za činy, které byly spáchány zcela či z větší nebo podstatné části na jeho území nebo na místě jeho území rovnocenném.

Podle 21. bodu odůvodnění by se měl důvod k odmítnutí spočívající v uplatnění zásady teritoriality použít pouze ve výjimečných případech a s ohledem na nejširší možnou spolupráci podle tohoto rámcového rozhodnutí při zohlednění jeho účelu. Jakékoli rozhodnutí použít tento důvod k odmítnutí by mělo být založeno na analýze konkrétního případu a měly mu předcházet konzultace mezi příslušnými orgány vydávajícího státu a vykonávajícího státu.

5.6. Částečné uznání a výkon

Rámcové rozhodnutí umožňuje vykonávajícímu státu vést s příslušným orgánem vydávajícího státu konzultace, aby spolu v případě, kdy je úplné uznání nemožné, namísto odmítnutí vzájemné spolupráce dosáhly dohody o částečném uznání rozsudku a výkonu trestu (článek 10).

Oba státy se mohou v jednotlivých případech dohodnout na částečném uznání rozsudku a výkonu trestu v souladu s podmínkami, které stanoví, pokud takové uznání a výkon nezpůsobí prodloužení trestu. Pokud k dohodě nedojde, musí být osvědčení vzato zpět.

6. **Předání odsouzené osoby**

6.1. *Lhůty pro fyzické předání*

Hlavní zásada je taková, že pokud se odsouzená osoba nachází ve vydávajícím státě, musí být předána do vykonávajícího státu v den, na kterém se vydávající stát a vykonávající stát dohodnou, nejpozději však 30 dnů po vydání konečného rozhodnutí vykonávajícího státu o uznání rozsudku, nebrání-li jejímu předání nepředvídané okolnosti (čl. 15 odst. 1).

Jestliže předání odsouzené osoby ve lhůtě stanovené v čl. 15 odst. 1 brání nepředvídané okolnosti, příslušné orgány vydávajícího státu a vykonávajícího státu se neprodleně vzájemně kontaktují. Předání se uskuteční, jakmile tyto okolnosti pominou. Příslušný orgán vydávajícího státu o tom neprodleně uvědomí příslušný orgán vykonávajícího státu a dohodnou se na novém datu předání. V tomto případě se předání uskuteční do deseti dnů od takto sjednaného data (čl. 15 odst. 2).

6.2. *Průvoz přes jiný členský stát*

K zajištění hladkého průvozu odsouzené osoby z vydávajícího státu do vykonávajícího státu přes území jiných členských států postoupí vydávající stát kopii osvědčení a žádost o povolení průvozu příslušným členským státům, které tento průvoz povolí. Členský stát, který byl dožádán o povolení průvozu, oznámí své rozhodnutí do jednoho týdne ode dne, kdy žádost o povolení průvozu obdržel (čl. 16 odst. 1 až 3).

Postoupení kopie osvědčení a žádosti o povolení průvozu se nevyžaduje v případě letecké přepravy bez plánovaného mezipřistání na území jednoho nebo více členských států (srov. čl. 16 odst. 5).

6.3. *Náklady spojené s předáním*

Kromě nákladů na předání odsouzené osoby do vykonávajícího státu a nákladů vzniklých výlučně na území vydávajícího státu, které nese vydávající stát, nese náklady vyplývající z uplatňování tohoto rámcového rozhodnutí vykonávající stát (článek 24).

6.4. *Cestovní doklady*

Otázka cestovních dokladů je z hlediska bezproblémového praktického uplatňování rámcového rozhodnutí důležitým bodem, přestože ve znění rámcového rozhodnutí není zmíněna. Platný cestovní doklad je považován za klíčový a nezbytný předpoklad předání dotyčné osoby (viz Příručka EuroPris o předávání odsouzených osob, kde jsou uvedeny bližší informace) ⁽⁶⁴⁾.

7. **Výkon trestu**

7.1. *Právo rozhodné pro výkon*

Rámcové rozhodnutí jasně stanoví, že výkon trestu se řídí právem vykonávajícího státu. Pouze orgány vykonávajícího státu jsou příslušné rozhodovat o postupech pro výkon a stanovit veškerá s tím související opatření, včetně důvodů pro předčasné nebo podmíněné propuštění (článek 17).

7.2. *Započtení doby zbavení osobní svobody*

Příslušný orgán vykonávajícího státu započítá celou dobu zbavení osobní svobody, která již byla vykonána v souvislosti s trestem, pro který byl rozsudek vynesen, do celkové doby zbavení osobní svobody, která má být vykonána (čl. 17 odst. 2) ⁽⁶⁵⁾.

7.3. *Předčasné a podmíněné propuštění*

To, jak dlouho setrvá odsouzená osoba ve vězení, závisí do značné míry na pravidlech pro předčasné a podmíněné propuštění ve vykonávajícím členském státě. V tomto ohledu panují mezi členskými státy značné rozdíly: v některých členských státech je například odsouzená osoba propuštěna po dvou třetinách trestu, v jiných po jedné třetině ⁽⁶⁶⁾.

Příslušný orgán vykonávajícího státu informuje na žádost příslušný orgán vydávajícího státu o platných pravidlech pro možné předčasné nebo podmíněné propuštění. Na základě poskytnuté informace může vydávající stát s použitím takových pravidel souhlasit, nebo může vzít osvědčení zpět a předávací postup ukončit (čl. 17 odst. 3).

Členské státy mají možnost stanovit, že jakékoli rozhodnutí o předčasném nebo podmíněném propuštění může rovněž zohlednit pravidla vnitrostátního práva uvedená vydávajícím státem, podle kterých má osoba po určité době nárok na předčasné nebo podmíněné propuštění (čl. 17 odst. 4).

Doporučuje se, aby vykonávající stát poskytl vydávajícímu státu a odsouzené osobě jasné sdělení a vysvětlení svých platných pravidel podmíněného propuštění. Uvedení platných právních předpisů nemusí být samo o sobě dostatečné.

7.4. *Amnestie, milost*

Vydávající stát i vykonávající stát mohou odsouzené osobě udělit amnestii nebo milost (čl. 19 odst. 1).

⁽⁶⁴⁾ <https://www.europpris.org/file/europpris-resource-book-on-the-transfer-of-sentenced-prisoners-under-eu-framework-decision-909/>

⁽⁶⁵⁾ Pokud jde o to, jak má vykonávající stát zohledňovat výkon práce ve věznici ve státě vydávajícím, viz rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 8. listopadu 2016, *Ogňanov*, C-554/14, ECLI:EU:C:2016:835). V tomto případě dospěl Soudní dvůr k závěru, že rámcové rozhodnutí je třeba vykládat v tom smyslu, že brání vnitrostátnímu pravidlu vykládanému tak, že umožňuje vykonávajícímu státu přiznat odsouzenému snížení trestu z důvodu pracovní činnosti, kterou odsouzený vykonával během svého pobytu ve věznici ve vydávajícím státě, ačkoliv příslušné orgány posledně uvedeného státu na základě svého vnitrostátního práva takové snížení trestu nepřiznaly.

⁽⁶⁶⁾ Viz rozsudek ESLP ze dne 15. března 2005 ve věci *Veermæ v. Finsko*, žádost č. 38704/03, a ze dne 27. června 2006 ve věci *Szabo v. Švédsko*, žádost č. 28578/03. ESLP shledal, že možnost fakticky delšího trvání trestu odnětí svobody ve vykonávajícím státě sama o sobě nezpůsobí, že by odnětí svobody bylo svévolně dlouhé, pokud trest, který má být vykonán, není vyšší než trest uložený v trestním řízení v odsuzujícím státě. ESLP nicméně nevyloučil, že trest odnětí svobody na dobu, která by byla zjevně fakticky delší, by se mohl stát předmětem sporu podle článku 5 EÚLP, a mohl by tudíž podle uvedeného článku zakládat odpovědnost odsuzujícího státu. K tomu, aby se tak stalo, by však bylo nutné prokázat, že existuje důvodné podezření, že doba, která má být vykonána ve vykonávajícím státě, by byla zjevně nepřiměřená době, která by byla vykonána v odsuzujícím státě.

7.5. *Přezkum rozsudku*

Je-li však požadován přezkum rozsudku, může o takové žádosti rozhodnout pouze vydávající stát (čl. 19 odst. 2).

7.6. *Právo na vykonání rozsudku*

Vydávající stát nesmí v provádění výkonu trestu pokračovat, jakmile se začne s jeho výkonem ve vykonávajícím státě. Výjimkou je případ, kdy právo na provedení výkonu trestu přechází zpět na vydávající stát poté, co jej vykonávající stát uvědomí o částečném nevykonání trestu (článek 22).

7.7. *Komunikační a informační povinnosti*

Rámcové rozhodnutí stanoví pro vydávající stát i vykonávající stát podrobné informační povinnosti před předáním i po předání.

Příslušný orgán vydávajícího státu musí neprodleně uvědomit příslušný orgán vykonávajícího státu o každém rozhodnutí nebo opatření, v jehož důsledku přestává být trest vykonatelný ihned anebo po určitou dobu (článek 20). Jakmile tedy příslušný orgán vykonávajícího státu tuto informaci obdrží, ukončí výkon trestu.

Příslušný orgán vykonávajícího státu uvědomí bez odkladu jakýmkoli způsobem umožňujícím vyhotovení písemného záznamu příslušný orgán vydávajícího státu (článek 21):

- a) o postoupení rozsudku a osvědčení příslušnému orgánu jiného členského státu s odůvodněním, že jejich uznání nebylo v pravomoci vykonávajícího státu;
- b) o skutečnosti, že v praxi není možné trest vykonat, protože po postoupení rozsudku a osvědčení vykonávajícímu státu nelze odsouzenou osobu na území vykonávajícího státu nalézt; v tomto případě nemá vykonávající stát povinnost výkon trestu provést;
- c) o konečném rozhodnutí o uznání rozsudku a výkonu trestu a o datu tohoto rozhodnutí;
- d) o každém rozhodnutí o odmítnutí uznání rozsudku a výkonu trestu na základě důvodů k odmítnutí (článek 9) společně s odůvodněním takového rozhodnutí;
- e) o každém rozhodnutí o přeměně trestu (čl. 8 odst. 2 nebo 3) společně s odůvodněním takového rozhodnutí;
- f) o každém rozhodnutí neprovést výkon tehdy, když byla udělena amnestie nebo milost (čl. 19 odst. 1), společně s odůvodněním takového rozhodnutí;
- g) o počátku a konci doby podmíněného propuštění, je-li tak uvedeno v osvědčení vydávajícího státu;
- h) o útěku odsouzené osoby z výkonu trestu;
- i) o výkonu trestu neprodleně po jeho ukončení.

8. **Zásada speciality**

Odsouzenou osobu, která byla předána do vykonávajícího státu „nelze stíhat, odsoudit ani jinak zbavit osobní svobody za jiný trestný čin, než kvůli kterému byla předána a kterého se dopustila před svým předáním“ (článek 18).

Podle 23. bodu odůvodnění se zásada speciality uplatní pouze v případech, kdy došlo k předání osoby do vykonávajícího státu. Neměla by se tudíž vztahovat na případy, kdy daná osoba nebyla předána do vykonávajícího státu, jako je například situace, kdy osoba do vykonávajícího státu uprchla.

Ze zásady speciality existuje nicméně několik konkrétních výjimek (srov. čl. 18 odst. 2). Ve vykonávajícím státě lze tudíž dotýcnou osobu stíhat:

- a) pokud osoba neopustila území vykonávajícího státu ve lhůtě 45 dnů od svého konečného propuštění, i když k tomu měla příležitost, nebo vrátila-li se na toto území poté, co je opustila;
- b) pokud trestný čin nelze potrestat trestem odnětí svobody ani ochranným opatřením spojeným se zbavením osobní svobody;
- c) pokud trestní řízení nevede k uplatnění opatření omezujícího osobní svobodu;

- d) pokud by odsouzené osobě mohl být uložen trest nebo opatření, které není spojené se zbavením osobní svobody, zejména peněžitý trest nebo opatření namísto takového trestu, i když tento trest nebo opatření mohou vést k omezení její osobní svobody;
- e) pokud osoba souhlasila s předáním;
- f) pokud se odsouzená osoba po svém předání výslovně vzdala práva na uplatnění zásady speciality, pokud jde o určité trestné činy spáchané před jejím předáním. Prohlášení o vzdání se tohoto práva musí být učiněno před příslušnými soudními orgány vykonávajícího státu a zaznamenáno do protokolu v souladu s vnitrostátním právem tohoto státu. Uvedené prohlášení musí být vyjádřeno takovým způsobem, aby bylo zřejmé, že je tato osoba učinila dobrovolně a s plným vědomím důsledků. Za tímto účelem má tato osoba právo na právního zástupce;
- g) v jiných případech než výše uvedených, jestliže k tomu dá vydávající stát svůj souhlas.

Žádost o souhlas se podává příslušnému orgánu vydávajícího státu společně s údaji uvedenými v čl. 8 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 ⁽⁶⁷⁾ a s příslušným překladem. Souhlas se udělí, pokud existuje povinnost předání osoby podle rámcového rozhodnutí 2002/584. Rozhodnutí musí být přijato do 30 dnů od obdržení žádosti. V případech uvedených v článku 5 rámcového rozhodnutí 2002/584 ⁽⁶⁸⁾ musí vykonávající stát poskytnout v něm stanovené záruky (srov. čl. 18 odst. 3).

ČÁST III: RŮZNÉ

9. Komunikace mezi příslušnými orgány v různých fázích postupu

Rámcové rozhodnutí stanoví, že vydávající stát a vykonávající stát spolu vedou v různých fázích procesu pravidelné konzultace. Tyto konzultace jsou často povinnou součástí postupu v zájmu posílení spolupráce.

1. Má-li vykonávající stát v úmyslu spolupráci na základě čl. 9 odst. 1 písm. a), b), c), i), k) a l) odmítnout, je povinen tento úmysl s vydávajícím státem konzultovat (čl. 9 odst. 3).
2. Vykonávající stát může vést s příslušným orgánem vydávajícího státu konzultace na základě jednotlivých případů, aby spolu v situaci, kdy je úplné uznání nemožné, namísto odmítnutí vzájemné spolupráce dosáhly dohody o částečném uznání a výkonu trestu (článek 10).
3. Nastanou-li nepředvídané okolnosti, které zabrání tomu, aby předání proběhlo v den, na němž se státy původně dohodly, je třeba, aby vydávající stát a vykonávající stát na základě společných konzultací rozhodly o stanovení nového data předání (čl. 12 odst. 3).

Komunikace mezi státy, které se tohoto postupu účastní, musí probíhat „vhodným způsobem“, například e-mailem, telefonicky, dopisem (v této souvislosti viz také 18. bod odůvodnění).

Komunikaci mezi příslušnými orgány usnadňuje EJS a Eurojust ⁽⁶⁹⁾.

⁽⁶⁷⁾ Podle čl. 8 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 je potřeba uvést tyto údaje: a) totožnost a státní příslušnost vyžádané osoby; b) název, adresu, číslo telefonu a faxu a e-mailovou adresu vystavujícího justičního orgánu; c) údaj o tom, zda existuje vykonatelný rozsudek, zatýkáci rozkaz nebo jiné vykonatelné soudní rozhodnutí se stejným účinkem; d) povahu a právní kvalifikaci trestného činu; e) popis okolností, za kterých byl trestný čin spáchán, včetně doby, místa a míry účasti vyžádané osoby na trestném činu; f) uložený trest, existuje-li pravomocný rozsudek, nebo stanovené trestní sazby pro daný trestný čin podle práva vystavujícího členského státu; g) pokud možno, jiné následky trestného činu.

⁽⁶⁸⁾ Článek 5 rámcového rozhodnutí 2002/584 obsahuje tyto záruky:

- lze-li trestný čin, na jehož základě byl vydán evropský zatýkáci rozkaz, potrestat doživotním trestem odnětí svobody nebo doživotním ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody, může být výkon uvedeného zatýkáciho rozkazu podmíněn tím, že právní systém vystavujícího členského státu umožňuje přezkoumat uložený trest nebo nařízené opatření na žádost nebo nejpozději po 20 letech, nebo udělit milost, o kterou může osoba požádat na základě práva nebo praxe vystavujícího členského státu, za účelem upuštění od výkonu tohoto trestu nebo opatření;
- je-li osoba, na kterou se vztahuje evropský zatýkáci rozkaz za účelem trestního stíhání, státním příslušníkem vykonávajícího členského státu nebo zde má trvalé bydliště, může být předání podmíněno tím, že osoba bude po vyslechnutí vrácena do vykonávajícího členského státu, aby zde vykonala trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené s odnětím osobní svobody uložené ve vystavujícím členském státě.

⁽⁶⁹⁾ Viz společný dokument EJS/Eurojustu „European Judicial Network and Eurojust – What can we do for you?“ („Evropská justiční síť a Eurojust – Co pro vás můžeme udělat“), který je k dispozici na internetových stránkách EJS i Eurojustu.

10. Vztah k jiným dohodám

Ode dne 5. prosince 2011 nahrazuje toto rámcové rozhodnutí níže uvedené nástroje vztahující se na předávání odsouzených osob mezi členskými státy EU, zatímco ve vztazích mezi členskými státy a třetími zeměmi jsou tyto nástroje použitelné i nadále (čl. 26 odst. 1):

- úmluvu RE z roku 1983 (smlouva č. 112) a její dodatkový protokol z roku 1997 (smlouva č. 167),
- Úmluvu RE z roku 1970 o mezinárodní platnosti trestních rozsudků (smlouva č. 70),
- hlavu III kapitoly 5 Schengenské úmluvy z roku 1990 a
- Úmluvu z roku 1991 mezi členskými státy Evropských společenství o výkonu cizích trestních rozsudků.

Členské státy mohou nadále uplatňovat nebo nově uzavírat dvoustranné nebo mnohostranné dohody nebo ujednání platné po 27. listopadu 2008, pokud tyto dohody nebo ujednání umožňují prohloubit nebo rozšířit cíle tohoto rámcového rozhodnutí a pomáhají dále zjednodušit nebo usnadnit postupy pro výkon trestů (čl. 26 odst. 2). Členské státy poskytnou Radě a Komisi aktualizované informace o platných dvoustranných dohodách i veškerých nově uzavřených dohodách či ujednáních ve lhůtě tří měsíců od jejich podpisu (čl. 26 odst. 4) ⁽⁷⁰⁾.

11. Provázanost s ostatními nástroji justiční spolupráce v trestních věcech

11.1. Rámcové rozhodnutí 2002/584 o evropském zatýkáacím rozkazu

Spojitosť mezi rámcovým rozhodnutím a rámcovým rozhodnutím 2002/584 je stanovena v článku 25 a ve 12. bodě odůvodnění prvního z obou rámcových rozhodnutí.

V čl. 4 odst. 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 se stanoví, že byl-li EZR vydán za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, vyžádaná osoba se zdržuje ve vykonávajícím státě, je jeho státním příslušníkem nebo zde má trvalé bydliště, může tento stát provést výkon trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody v souladu se svým vnitrostátním právem.

V čl. 5 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 se stanoví, že je-li osoba, na kterou se vztahuje EZR za účelem trestního stíhání, státním příslušníkem vykonávajícího členského státu nebo zde má trvalé bydliště, může být předání podmíněno tím, že osoba bude po vyslechnutí vrácena do vykonávajícího členského státu, aby zde vykonala trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené s odnětím osobní svobody uložené ve vystavujícím členském státě ⁽⁷¹⁾.

Podle článku 25 a 12. bodu odůvodnění rámcového rozhodnutí se v případech, kdy se použije čl. 4 odst. 6 a čl. 5 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584, na výkon trestů obdobně použije vnitrostátní právo provádějící rámcové rozhodnutí, je-li slučitelné s rámcovým rozhodnutím 2002/584. Z toho také vyplývá, že bude potřeba dodržovat omezení obsažená v pravidlech pro přeměnu trestu (tj. zásadu pokračování ve výkonu trestu stanovenou v článku 8 rámcového rozhodnutí) ⁽⁷²⁾.

Soudní dvůr rovněž objasnil, že každé odmítnutí výkonu EZR podle čl. 4 odst. 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 předpokládá skutečný závazek vykonávajícího členského státu vykonat trest odnětí svobody vyslovený proti vyžádané osobě, i když samotná okolnost, že se členský stát prohlásí za „připravený“ zajistit výkon tohoto trestu, nemůže být v žádném případě považována za okolnost, která může odůvodnit takové odmítnutí ⁽⁷³⁾.

Z toho vyplývá, že před každým odmítnutím výkonu EZR podle čl. 4 odst. 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí vykonávající soudní orgán prověřit, zda skutečně bude možné provést výkon trestu v souladu s jeho vnitrostátním právem provádějícím rámcové rozhodnutí.

V případě, že vykonávající členský stát shledá, že výkon trestu sám zajistit nemůže, je v zájmu zabránění beztrestnosti jeho povinností EZR vykonat, a tedy předat vyžádanou osobu vystavujícímu členskému státu ⁽⁷⁴⁾.

⁽⁷⁰⁾ V současnosti existují takové dvoustranné dohody mezi severskými zeměmi (Švédskem, Dánskem a Finskem) a mezi Slovenskem a Českou republikou.

⁽⁷¹⁾ V této souvislosti viz dosud projednávaná věc C-314/18: žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, kterou podala Rechtbank Amsterdam (Nizozemsko) dne 8. května 2018, *Openbaar Ministerie v. SF*.

⁽⁷²⁾ V této souvislosti viz dosud projednávaná věc C-314/18: žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, kterou podala Rechtbank Amsterdam (Nizozemsko) dne 8. května 2018, *Openbaar Ministerie v. SF*.

⁽⁷³⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 29. června 2017, *Popławski*, C-579/15, ECLI:EU:C:2017:503, bod 22.

⁽⁷⁴⁾ Rozsudek Soudního dvora ze dne 29. června 2017, *Popławski*, C-579/15, ECLI:EU:C:2017:503, bod 22.

Informace o dřívějším EZR musí být uvedeny v rubrice f) osvědčení:

f) Vztah k jakémukoli dřívějšmu evropskému zatýkácímu rozkazu (EZR):

- ☐ EZR byl vydán za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody a vykonávající členský stát se zaváže provést výkon trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody (čl. 4 odst. 6 rámcového rozhodnutí o EZR)

Datum vydání EZR a, je-li k dispozici, spisová značka:

.....

Název orgánu, který EZR vydal:

Datum vydání rozhodnutí o tom, že se trest vykoná a, je-li k dispozici, spisová značka:

Název orgánu, který vydal rozhodnutí o tom, že se trest vykoná:

- ☐ EZR byl vydán za účelem trestního stíhání osoby, která je státním příslušníkem vykonávajícího státu nebo v něm má trvalé bydliště, a vykonávající stát podmínil vydání této osoby tím, že bude vrácena do vykonávajícího státu, aby zde vykonala trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené s odnětím osobní svobody uložené ve vystavujícím členském státě (čl. 5 odst. 3 rámcového rozhodnutí o EZR).

Datum vydání rozhodnutí o předání osoby:

Název orgánu, který vydal rozhodnutí o předání:

Spisová značka rozhodnutí, je-li k dispozici:

Datum předání osoby, je-li k dispozici:

11.2. Ostatní nástroje

11.2.1. Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/29/EU ⁽⁷⁵⁾ o právech obětí

Směrnice 2012/29/EU o právech obětí (dále jen „směrnice o právech obětí“) stanoví, že oběti musí být informovány o propuštění pachatele z výkonu trestu nebo vazby (čl. 6 odst. 5 směrnice o právech obětí). Také čl. 21 písm. h) a i) rámcového rozhodnutí ukládá vykonávajícímu státu povinnost uvědomit vydávající stát o útěku odsouzené osoby z výkonu trestu i o jejím propuštění (výkon trestu byl ukončen). Právo na informaci o předání pachatele však oběti nemají. Je-li tedy známo, že by předáním pachatele mohla být dotčena práva obětí, doporučuje se, aby o tom vydávající stát vyrozuměl stát vykonávající.

11.2.2. Rámcové rozhodnutí Rady 2008/947/SVV ⁽⁷⁶⁾ o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozhodnutí o probaci a alternativních trestů

Mezi rámcovým rozhodnutím a rámcovým rozhodnutím 2008/947/SVV o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozhodnutí o probaci a alternativních trestů (dále také „rámcové rozhodnutí 2008/947“) je důležitý rozdíl, který je třeba mít na zřeteli. V druhém z obou uvedených nástrojů se jasně uvádí, že „se nevztahuje na výkon rozsudků v trestních věcech ukládajících trest odnětí svobody nebo opatření spojené se zbavením osobní svobody, které spadají do oblasti působnosti rámcového rozhodnutí 2008/909/SVV“ (čl. 1 odst. 3 písm. a) rámcového rozhodnutí 2008/947). Kromě toho „alternativní trest“ je definován jako „jiný trest než trest odnětí svobody, opatření spojené se zbavením osobní svobody nebo peněžitý trest či pokuta, ukládající povinnost nebo příkaz“ (čl. 2 bod 4 rámcového rozhodnutí 2008/947).

⁽⁷⁵⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/29/EU ze dne 25. října 2012, kterou se zavádí minimální pravidla pro práva, podporu a ochranu obětí trestného činu a kterou se nahrazuje rámcové rozhodnutí Rady 2001/220/SVV (Úř. věst. L 315, 14.11.2012, s. 57).

⁽⁷⁶⁾ Rámcové rozhodnutí Rady 2008/947/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání na rozsudky a rozhodnutí o probaci za účelem dohledu nad probačními opatřeními a alternativními tresty (Úř. věst. L 337, 16.12.2008, s. 102).

Pokud však dotčená osoba neplní povinnosti a/nebo podmínky, které jí ukládá probační opatření nebo alternativní trest, a vydávající stát jí v důsledku toho uloží trest odnětí svobody, který má být vykonán ve vykonávajícím státě (viz v tomto ohledu čl. 14 odst. 4 a článek 17 rámcového rozhodnutí 2008/947), musí být použito rámcové rozhodnutí 2008/909, protože rámcové rozhodnutí 2008/947 neposkytuje žádný právní základ pro výkon cizího trestu odnětí svobody.

Další spornou otázkou, která by mohla vyvstat, jsou tzv. sloučené tresty, které je možné ukládat na základě vnitrostátních právních předpisů některých členských států. Rozsudek může příležitostně obsahovat trest, který je zčásti trestem odnětí svobody a zčásti trestem podmíněným (s probací nebo bez probace). Následkem toho by mohla nastat situace, kdy bude určitý členský stát požádán o vykonání rozsudku jak podle rámcového rozhodnutí, tak podle rámcového rozhodnutí 2008/947. Souběžné uplatňování obou rámcových rozhodnutí by mohlo vést k situaci, kdy bude převedena pouze část trestu. Členské státy by měly tuto situaci posuzovat případ od případu.

PŘÍLOHA I

Rámcové rozhodnutí 2008/909/SVV, neoficiální úplné znění

České znění rámcového rozhodnutí

RÁMCOVÉ ROZHODNUTÍ RADY 2008/909/SVV

ze dne 27. listopadu 2008

o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii

RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o Evropské unii, a zejména na čl. 31 odst. 1 písm. a) a čl. 34 odst. 2 písm. b) této smlouvy,

s ohledem na podnět Rakouské republiky, Finské republiky a Švédského království,

s ohledem na stanovisko Evropského parlamentu,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Evropská rada na zasedání v Tampere ve dnech 15. a 16. října 1999 schválila zásadu vzájemného uznávání, která by se měla stát základním kamenem justiční spolupráce v občanskoprávních i trestních věcech v Unii.
- (2) Dne 29. listopadu 2000 přijala Rada v souladu se závěry z Tampere program opatření k provádění zásady vzájemného uznávání rozhodnutí ve věcech trestních ⁽¹⁾, ve kterém vyzvala k posouzení potřeby moderních mechanismů pro vzájemné uznávání pravomocných rozsudků zahrnujících zbavení osobní svobody (opatření 14) a k rozšíření uplatňování zásady předávání odsouzených osob na osoby, které mají bydliště v některém členském státě (opatření 16).
- (3) Haagský program: posílení svobody, bezpečnosti a práva v Evropské unii ⁽²⁾ vyžaduje od členských států, aby uvedený program opatření plnily, zvláště v oblasti výkonu pravomocných trestů odnětí svobody.
- (4) Všechny členské státy ratifikovaly Úmluvu Rady Evropy o předávání odsouzených osob ze dne 21. března 1983. Podle uvedené úmluvy mohou být odsouzené osoby předány k výkonu zbývající části svého trestu pouze do státu, jehož jsou státními příslušníky, a to pouze se svým souhlasem a se souhlasem zúčastněných států. Dodatkový protokol k uvedené úmluvě ze dne 18. prosince 1997, který za určitých okolností umožňuje předání osoby bez jejího souhlasu, nebyl ratifikován všemi členskými státy. Ani jeden z těchto nástrojů neukládá základní povinnost převzít odsouzenou osobu k výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody.
- (5) Procesní práva v trestním řízení představují rozhodující prvek pro zajištění vzájemné důvěry mezi členskými státy v justiční spolupráci. Vztahy mezi členskými státy, charakterizované zvláštní vzájemnou důvěrou v právní systémy ostatních členských států, umožňují uznávání rozhodnutí, která byla přijata orgány vydávajícího státu, vykonávajícím státem. Měl by se proto zvážit další rozvoj spolupráce stanovené v nástrojích Rady Evropy týkajících se výkonu trestních rozsudků, zejména v případech, kdy byl vůči občanům Unie vynesen trestní rozsudek a byli odsouzeni k trestu odnětí svobody nebo k opatření spojenému se zbavením osobní svobody v jiném členském státě. Aniž je dotčena potřeba poskytnout odsouzené osobě odpovídající záruky, neměla by její účast v řízení již ve všech případech dominovat tím, že je vyžadován její souhlas s postoupením rozsudku jinému členskému státu za účelem jeho uznání a výkonu uloženého trestu.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 12, 15.1.2001, s. 10.

⁽²⁾ Úř. věst. C 53, 3.3.2005, s. 1.

- (6) Toto rámcové rozhodnutí by mělo být provedeno a uplatňováno způsobem, který umožňuje dodržení obecných pravidel rovnosti, spravedlnosti a přiměřenosti.
- (7) V čl. 4 odst. 1 písm. c) je obsaženo ustanovení založené na volném uvážení, které umožňuje postoupit rozsudek a osvědčení například členském státu státní příslušnosti odsouzené osoby v případech jiných než uvedených v odst. 1 písm. a) a b), nebo členskému státu, kde odsouzená osoba žije a nepřetržitě oprávněně pobývá po dobu nejméně pěti let a uchová si právo na trvalý pobyt v uvedeném členském státě.
- (8) V případech uvedených v čl. 4 odst. 1 písm. c) podléhá postoupení rozsudku a osvědčení vykonávajícímu státu konzultacím mezi příslušnými orgány vydávajícího a vykonávajícího státu a souhlasu příslušného orgánu vykonávajícího státu. Příslušné orgány by měly vzít v úvahu takové okolnosti jako například délku pobytu nebo jiné vazby na vykonávající stát. V případech, kdy by mohla být odsouzená osoba předána členskému státu nebo třetí zemi podle vnitrostátního práva či mezinárodních nástrojů, měly by příslušné orgány vydávajícího a vykonávajícího státu v rámci konzultací zvážit, zda výkon rozsudku ve vykonávajícím státě napomůže společenské rehabilitaci lépe než výkon ve třetí zemi.
- (9) Výkon trestu ve vykonávajícím státě by měl zvýšit možnost společenské rehabilitace odsouzené osoby. V souvislosti s ujištěním se o tom, že výkon trestu vykonávajícím státem poslouží účelu, jímž je usnadnění společenské rehabilitace odsouzené osoby, by měl příslušný orgán vydávajícího státu vzít v úvahu takové okolnosti jako například spojení dané osoby s vykonávajícím státem, skutečnost, zda jej považuje za místo, kde má rodinné, jazykové, kulturní, společenské nebo ekonomické a jiné vazby na vykonávající stát.
- (10) Stanovisko odsouzené osoby podle čl. 6 odst. 3 může posloužit zejména při uplatnění čl. 4 odst. 4. Výraz „zejména“ má zahrnovat rovněž případy, ve kterých by stanovisko odsouzené osoby uvádělo informace, které by mohly být významné ve vztahu k důvodům k odmítnutí uznání rozsudku a výkonu trestu. Ustanovení čl. 4 odst. 4 a čl. 6 odst. 3 nemohou být základem pro odmítnutí z důvodu společenské rehabilitace.
- (11) Polsko potřebuje ve srovnání s jinými členskými státy více času na řešení praktických a materiálních dopadů předávání polských občanů odsouzených v jiných členských státech, zejména vzhledem ke zvýšené mobilitě polských občanů v rámci Unie. Z tohoto důvodu je v čl. 6 odst. 5 stanovena dočasná odchylka omezeného rozsahu na dobu nejvýše pěti let.
- (12) Toto rámcové rozhodnutí by se rovněž mělo obdobně vztahovat na výkon trestů v případech podle čl. 4 odst. 6 a čl. 5 odst. 3 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkáacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy⁽³⁾. To mimo jiné znamená, aniž je dotčeno uvedené rámcové rozhodnutí, že za účelem posouzení, zda má být osoba v případech podle čl. 4 odst. 6 uvedeného rámcového rozhodnutí předána nebo zda má být vykonán trest, by vykonávající stát mohl jako podmínku pro uznání rozsudku a výkon trestu ověřit existenci důvodů pro odmítnutí uznání a výkonu podle článku 9 tohoto rámcového rozhodnutí, včetně ověření oboustranné trestnosti, pokud vykonávající členský stát učinil prohlášení podle čl. 7 odst. 4 tohoto rámcového rozhodnutí.
- (13) Toto rámcové rozhodnutí ctí základní práva a zachovává zásady zakotvené v článku 6 Smlouvy o Evropské unii, které jsou vyjádřeny i v Listině základních práv Evropské unie, zejména v kapitole VI uvedené listiny. Nic v tomto rámcovém rozhodnutí by nemělo být vykládáno tak, že zakazuje odmítnout výkon rozhodnutí, jestliže na základě objektivních skutečností existují důvody domnívat se, že trest byl uložen za účelem potrestat určitou osobu z důvodu jejího pohlaví, rasy, náboženství, etnického původu, státní příslušnosti, jazyka, politického přesvědčení nebo sexuální orientace nebo že by této osobě mohla být z kterékoli z těchto příčin způsobena újma.
- (14) Toto rámcové rozhodnutí by nemělo bránit kterémukoli členskému státu v tom, aby uplatňoval své ústavní zásady týkající se práva na spravedlivý proces, svobody sdružování, svobody tisku a svobody projevu v jiných sdělovacích prostředcích.
- (15) Toto rámcové rozhodnutí by se mělo uplatňovat v souladu s právem občanů Unie svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, přiznaným článkem 18 Smlouvy o založení Evropského společenství.

⁽³⁾ Úř. věst. L 190, 18.7.2002, s. 1.

- (16) Toto rámcové rozhodnutí by mělo být uplatňováno v souladu s použitelnými právními předpisy Společenství, zejména směrnici Rady 2003/86/ES ⁽⁴⁾, směrnicí Rady 2003/109/ES ⁽⁵⁾ a směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ⁽⁶⁾.
- (17) Odkazuje-li se v tomto rámcovém rozhodnutí na stát, kde odsouzená osoba „žije“, označuje se tím místo, s nímž je uvedená osoba svázána na základě obvyklého místa pobytu a takových okolností, jako jsou rodinné, sociální nebo profesní vazby.
- (18) V případě uplatnění čl. 5 odst. 1 by mělo být možné předat rozsudek nebo jeho ověřenou kopii a osvědčení příslušnému orgánu ve vykonávajícím státě jakýmkoli způsobem umožňujícím vyhotovení písemného záznamu, například e-mailem či faxem, za podmínky, že vykonávajícímu státu umožní přesvědčit se o jeho pravosti.
- (19) V případech uvedených v čl. 9 odst. 1 písm. k) by měl vykonávající stát zvážit možnost přeměny trestu před tím, než odmítne uznat a vykonat trest zahrnující jiné opatření než trest odnětí svobody.
- (20) Důvod pro odmítnutí stanovený v čl. 9 odst. 1 písm. k) lze použít rovněž v případech, kdy osoba nebyla uznána vinnou spácháním trestného činu, ačkoli příslušný orgán uplatnil v důsledku trestného činu jiné opatření spojené se zbavením osobní svobody než trest odnětí svobody.
- (21) Důvod pro odmítnutí spočívající v uplatnění zásady teritoriality by se měl použít pouze ve výjimečných případech a s ohledem na nejširší možnou spolupráci podle tohoto rámcového rozhodnutí při zohlednění jeho účelu. Jakékoli rozhodnutí použít tento důvod pro odmítnutí by mělo být založeno na analýze konkrétního případu a konzultacích mezi příslušnými orgány vydávajícího a vykonávajícího státu.
- (22) Lhůta uvedená v čl. 12 odst. 2 by měla být provedena členskými státy takovým způsobem, že obecně by rozhodnutí, včetně řízení o opravném prostředku, mělo být konečné do 90 dnů.
- (23) Podle čl. 18 odst. 1 se zásada speciality s výjimkami stanovenými v odstavci 2 uplatní pouze v případech, kdy došlo k předání osoby do vykonávajícího státu. Neměla by se proto použít v případech, kdy osoba do vykonávajícího státu předána nebyla, například v případech, kdy do vykonávajícího státu uprchla,

PŘIJALA TOTO RÁMCOVÉ ROZHODNUTÍ:

KAPITOLA I

OBEČNÁ USTANOVENÍ

Článek 1

Definice

Pro účely tohoto rámcového rozhodnutí se rozumí:

- a) „rozsudkem“ pravomocné rozhodnutí nebo příkaz soudu vydávajícího státu ukládající trest fyzické osobě;
- b) „trestem“ trest odnětí svobody nebo opatření spojené se zbavením osobní svobody uložené na dobu určitou nebo neurčitou na základě trestního řízení jako důsledek trestného činu;

⁽⁴⁾ Úř. věst. L 251, 3.10.2003, s. 12.

⁽⁵⁾ Úř. věst. L 16, 23.1.2004, s. 44.

⁽⁶⁾ Úř. věst. L 158, 30.4.2004, s. 77.

- c) „vydávajícím státem“ členský stát, ve kterém je rozsudek vynesen;
- d) „vykonávajícím státem“ členský stát, kterému je rozsudek postoupen za účelem jeho uznání a výkonu trestu.

Článek 2

Určení příslušných orgánů

1. Každý členský stát uvědomí generální sekretariát Rady, který orgán nebo orgány jsou podle jeho vnitrostátního práva příslušné v souladu s tímto rámcovým rozhodnutím, je-li vydávajícím nebo vykonávajícím státem.
2. Generální sekretariát Rady zpřístupní obdržené informace všem členským státům a Komisi.

Článek 3

Účel a oblast působnosti

1. Účelem tohoto rámcového rozhodnutí je stanovení pravidel, podle nichž členský stát, s cílem usnadnit společenskou rehabilitaci odsouzené osoby, uznává rozsudky a provádí výkon trestů.
2. Toto rámcové rozhodnutí se použije, nachází-li se odsouzená osoba ve vydávajícím nebo vykonávajícím státě.
3. Toto rámcové rozhodnutí se vztahuje pouze na uznávání rozsudků a výkon trestů ve smyslu tohoto rámcového rozhodnutí. Skutečnost, že vedle trestu byla uložena peněžitá sankce nebo příkaz ke konfiskaci, které ještě nebyly uhrazeny, vymoženy nebo vykonány, nebrání postoupení rozsudku. Uznání a výkon peněžitých trestů a pokut a příkazů ke konfiskaci v jiném členském státě se řídí předpisy použitelnými mezi členskými státy, zejména rámcovým rozhodnutím Rady 2005/214/SVV ze dne 24. února 2005 o uplatňování zásady vzájemného uznávání peněžitých trestů a pokut ⁽⁷⁾ a rámcovým rozhodnutím Rady 2006/783/SVV ze dne 6. října 2006 o uplatňování zásady vzájemného uznávání příkazů ke konfiskaci ⁽⁸⁾.
4. Tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a zachovávat základní právní zásady zakotvené v článku 6 Smlouvy o Evropské unii.

KAPITOLA II

UZNÁVÁNÍ ROZSUDKŮ A VÝKON TRESTŮ

Článek 4

Kritéria pro postoupení rozsudku a osvědčení jinému členskému státu

1. Pokud se odsouzená osoba nachází ve vydávajícím nebo vykonávajícím státě a dala souhlas v těch případech, kdy je to podle článku 6 nutné, lze rozsudek a osvědčení, jehož jednotný formulář je obsažen v příloze I, postoupit jednomu z těchto členských států:
 - a) členskému státu státní příslušnosti odsouzené osoby, v němž tato osoba žije, nebo
 - b) členskému státu státní příslušnosti, který není členským státem, v němž odsouzená osoba žije, ale do kterého bude vypovězena, jakmile bude propuštěna z výkonu trestu, na základě příkazu k vyhoštění nebo vypovězení obsaženého v rozsudku anebo v soudním či správním rozhodnutí nebo v jiném opatření přijatém v důsledku odsuzujícího rozsudku, nebo

⁽⁷⁾ Úř. věst. L 76, 22.3.2005, s. 16.

⁽⁸⁾ Úř. věst. L 328, 24.11.2006, s. 59.

c) kterémukoli jinému členskému státu, než je členský stát uvedený v písmenu a) či b), jehož příslušný orgán souhlasí s tím, aby byly tomuto členskému státu rozsudek a osvědčení postoupeny.

2. Rozsudek a osvědčení je možné postoupit, pokud se příslušný orgán vydávajícího státu přesvědčí, po případné konzultaci mezi příslušnými orgány vydávajícího a vykonávajícího státu, že výkon trestu ve vykonávajícím státě splní účel, jímž je usnadnění společenské rehabilitace odsouzené osoby.

3. Před postoupením rozsudku a osvědčení může příslušný orgán vydávajícího státu jakýmkoli vhodným způsobem konzultovat příslušný orgán vykonávajícího státu. Konzultace je povinná v případech podle odst. 1 písm. c). V takových případech příslušný orgán vykonávajícího státu okamžitě uvědomí vydávající stát o svém rozhodnutí ohledně souhlasu s postoupením rozsudku.

4. Během této konzultace může příslušný orgán vykonávajícího státu předložit příslušnému orgánu vydávajícího státu odůvodněné stanovisko uvádějící, že by výkon trestu ve vykonávajícím státě neposloužil účelu, jímž je usnadnění společenské rehabilitace odsouzené osoby a její úspěšné opětovné začlenění do společnosti.

Pokud žádná konzultace neproběhla, může být toto odůvodněné stanovisko předloženo neprodleně po postoupení rozsudku a osvědčení. Příslušný orgán vydávajícího státu zváží takové stanovisko a rozhodne, zda vezme osvědčení zpět.

5. Vykonávající stát může z vlastního podnětu požádat vydávající stát, aby mu postoupil rozsudek společně s osvědčením. Odsouzená osoba může rovněž požádat příslušné orgány vydávajícího nebo vykonávajícího státu, aby zahájily řízení o postoupení rozsudku a osvědčení podle tohoto rámcového rozhodnutí. Vydávající stát není povinen postoupit rozsudek společně s osvědčením na základě žádosti podané podle tohoto odstavce.

6. Při provedení tohoto rámcového rozhodnutí přijmou členské státy opatření, která zejména zohlední účel, jímž je usnadnění společenské rehabilitace odsouzené osoby, a která budou základem pro rozhodování jejich příslušných orgánů o souhlasu s postoupením rozsudku a osvědčení v případech podle odst. 1 písm. c).

7. Každý členský stát může při přijetí tohoto rámcového rozhodnutí nebo později oznámit generálnímu sekretariátu Rady, že ve vztahu k jiným členským státům, které učinily stejné oznámení, není pro postoupení rozsudku a osvědčení jeho předchozí souhlas podle odst. 1 písm. c) vyžadován,

a) pokud odsouzená osoba žije a nejméně pět let nepřetržitě oprávněně pobývá a uchová si právo na trvalý pobyt v tomto státě nebo

b) pokud je odsouzená osoba státním příslušníkem vykonávajícího státu v případech jiných než stanovených v odst. 1 písm. a) a b).

V případech uvedených v písmenu a) se právem na trvalý pobyt rozumí, že dotyčná osoba:

- má právo trvalého pobytu v příslušném členském státě v souladu s vnitrostátním právem provádějícím právní předpisy Společenství přijaté na základě článků 18, 40, 44 a 52 Smlouvy o založení Evropského společenství, nebo
- je držitelem platného povolení k trvalému nebo dlouhodobému pobytu pro příslušný členský stát v souladu s vnitrostátním právem provádějícím právní předpisy Společenství přijaté na základě článku 63 Smlouvy o založení Evropského společenství, pokud jde o členské státy, na které se tyto právní předpisy Společenství vztahují, nebo v souladu s vnitrostátním právem, pokud jde o členské státy, na které se tyto právní předpisy Společenství nevztahují.

Článek 5

Postoupení rozsudku a osvědčení

1. Rozsudek nebo jeho ověřenou kopii společně s osvědčením předává příslušný orgán vydávajícího státu přímo příslušnému orgánu vykonávajícího státu jakýmkoli způsobem umožňujícím vyhotovení písemného záznamu a zajišťujícím, že vykonávající stát se může přesvědčit o jeho pravosti. Originál rozsudku nebo jeho ověřená kopie a originál osvědčení se na požádání zašlou vykonávajícímu státu. Veškerý úřední styk rovněž probíhá přímo mezi uvedenými příslušnými orgány.

2. Osvědčení podepisuje a správnost jeho obsahu potvrzuje příslušný orgán vydávajícího státu.
3. Vydávající stát postoupí rozsudek společně s osvědčením vždy jen jednomu vykonávajícímu státu.
4. Není-li příslušný orgán vykonávajícího státu příslušnému orgánu vydávajícího státu znám, provede příslušný orgán vydávajícího státu veškerá nezbytná šetření, včetně šetření prostřednictvím kontaktních míst Evropské justiční sítě vytvořené společnou akcí Rady 98/428/SVV⁽⁹⁾, aby tuto informaci od vykonávajícího státu získal.
5. Nemá-li orgán vykonávajícího státu, který obdrží rozsudek společně s osvědčením, pravomoc jej uznat a přijmout nezbytná opatření pro jeho výkon, postoupí rozsudek společně s osvědčením z moci úřední příslušnému orgánu vykonávajícího státu a uvědomí o tom příslušný orgán vydávajícího státu.

Článek 6

Stanovisko a vyrozumění odsouzené osoby

1. Aniž je dotčen odstavec 2, rozsudek společně s osvědčením lze postoupit vykonávajícímu státu pro účely jeho uznání a výkonu trestu pouze se souhlasem odsouzené osoby v souladu s právem vydávajícího státu.
2. Souhlas odsouzené osoby se nevyžaduje v případech, kdy se rozsudek společně s osvědčením postupuje:
 - a) členskému státu státní příslušnosti odsouzené osoby, ve kterém tato osoba žije;
 - b) členskému státu, do kterého bude odsouzená osoba vypovězena, jakmile bude propuštěna z výkonu trestu, na základě příkazu k vyhoštění nebo vypovězení obsaženém v rozsudku anebo v soudním či správním rozhodnutí nebo v jiném opatření přijatém v důsledku odsuzujícího rozsudku;
 - c) členskému státu, do kterého odsouzená osoba uprchla nebo se jiným způsobem navrátila z důvodu trestního řízení vedeného proti ní ve vydávajícím státě nebo v důsledku odsouzení ve vydávajícím státě.
3. Ve všech případech, kdy se odsouzená osoba ještě nachází ve vydávajícím státě, jí musí být umožněno vyjádřit své stanovisko ústně nebo písemně. Pokud to vzhledem k věku odsouzené osoby nebo jejímu fyzickému či psychickému stavu vydávající stát považuje za nutné, přizná tuto možnost zákonnému zástupci této osoby.

Stanovisko odsouzené osoby se vezme v úvahu při rozhodování o postoupení rozsudku společně s osvědčením. Pokud odsouzená osoba využila možnosti podle tohoto odstavce, je její stanovisko předáno vykonávajícímu státu, zejména pro účely čl. 4 odst. 4. Pokud odsouzená osoba vyjádřila své stanovisko ústně, zajistí vydávající stát, aby byl písemný záznam takového prohlášení k dispozici vykonávajícímu státu.

4. Příslušný orgán vydávajícího státu vyrozumí odsouzenou osobu v jazyce, kterému tato osoba rozumí, že se rozhodl postoupit rozsudek společně s osvědčením; k vyrozumění použije jednotný formulář obsažený v příloze II. Nachází-li se odsouzená osoba v době vydání uvedeného rozhodnutí ve vykonávajícím státě, zašle se tento formulář vykonávajícímu státu, který ji patřičně vyrozumí.

5. Ustanovení odst. 2 písm. a) se nepoužije ve vztahu k Polsku jako vydávajícímu nebo vykonávajícímu státu v případech, kdy je rozsudek vynesen před uplynutím pěti let od 5. prosince 2011. Polsko může kdykoli oznámit generálnímu sekretariátu Rady, že této odchylky již nebude nadále využívat.

⁽⁹⁾ Úř. věst. L 191, 7.7.1998, s. 4.

Článek 7

Oboustranná trestnost

1. Jestliže za následující trestné činy, jak jsou vymezeny právem vydávajícího státu, lze ve vydávajícím státě uložit trest odnětí svobody nebo opatření spojené se zbavením osobní svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně tři roky, rozsudek se uzná a uložený trest vykoná podle podmínek tohoto rámcového rozhodnutí a bez ověření oboustranné trestnosti:

- účast na zločinném spolčení,
- terorismus,
- obchod s lidmi,
- pohlavní vykořisťování dětí a dětská pornografie,
- nedovolený obchod s omamnými a psychotropními látkami,
- nedovolený obchod se zbraněmi, střelivem a výbušninami,
- korupce,
- podvody, včetně podvodů postihujících finanční zájmy Evropských společenství ve smyslu Úmluvy ze dne 26. července 1995 o ochraně finančních zájmů Evropských společenství ⁽¹⁰⁾,
- legalizace výnosů z trestné činnosti,
- padělání peněz, včetně eura,
- počítačová trestná činnost,
- trestná činnost proti životnímu prostředí, včetně nedovoleného obchodu s ohroženými druhy živočichů a ohroženými druhy a odrůdami rostlin,
- napomáhání při nedovoleném překročení státní hranice a při nedovoleném pobytu,
- vražda, těžká újma na zdraví,
- nedovolený obchod s lidskými orgány a tkáněmi,
- únos, omezování osobní svobody a brání rukojmí,
- rasismus a xenofobie,
- organizovaná nebo ozbrojená loupež,
- nedovolený obchod s kulturními statky, včetně starožitností a uměleckých děl,
- podvodná jednání,
- vydírání a vymáhání peněz za ochranu,
- padělání a pirátství výrobků,
- padělání veřejných listin a obchod s veřejnými listinami,
- padělání platebních prostředků,
- nedovolený obchod s hormonálními látkami a jinými prostředky na podporu růstu,
- nedovolený obchod s jadernými nebo radioaktivními materiály,
- obchod s odcizenými vozidly,
- znásilnění,
- žhářství,
- trestné činy, jejichž stíhání a trestání je v pravomoci Mezinárodního trestního soudu,
- únos letadla nebo plavidla,
- sabotáž.

2. Rada může kdykoli po konzultaci s Evropským parlamentem na základě podmínek stanovených v čl. 39 odst. 1 Smlouvy o Evropské unii jednomyslně rozhodnout o přidání dalších kategorií trestných činů na seznam uvedený v odstavci 1 tohoto článku. Rada přezkoumá s přihlédnutím ke zprávě, která jí bude předložena podle čl. 29 odst. 5 tohoto rámcového rozhodnutí, zda by měl být tento seznam rozšířen nebo pozměněn.

⁽¹⁰⁾ Úř. věst. C 316, 27.11.1995, s. 49.

3. U jiných trestných činů, než na které se vztahuje odstavce 1, může vykonávající stát podmínit uznání rozsudku a výkon trestu tím, že se rozsudek týká činů, které jsou rovněž trestnými činy podle práva vykonávajícího státu, nezávisle na znacích skutkové podstaty nebo na popisu trestného činu.

4. Každý členský stát může při přijetí tohoto rámcového rozhodnutí nebo později uvést v prohlášení, které oznámí generálnímu sekretariátu Rady, že nebude uplatňovat odstavce 1. Tato prohlášení lze kdykoli odvolat. Tato prohlášení nebo jejich stažení se zveřejní v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Článek 8

Uznání rozsudku a výkon trestu

1. Příslušný orgán vykonávajícího státu uzná rozsudek postoupený v souladu s článkem 4 a postupem podle článku 5 a neprodleně přijme veškerá opatření nezbytná pro výkon trestu, nerozhodne-li se uplatnit některý z důvodů pro odmítnutí uznání nebo výkonu stanovených v článku 9.

2. Je-li délka trestu neslučitelná s právem vykonávajícího státu, může příslušný orgán vykonávajícího státu rozhodnout o přeměně trestu, pouze pokud uvedený trest překračuje horní hranici trestu stanovenou za obdobné trestné činy jeho vnitrostátním právem. Přeměněný trest nesmí být nižší než horní hranice trestu stanoveného za obdobné trestné činy právem vykonávajícího státu.

3. Je-li druh dotyčného trestu neslučitelný s právem vykonávajícího státu, může jej příslušný orgán vykonávajícího státu přeměnit na trest nebo opatření stanovené pro obdobné trestné činy v jeho vlastním právu. Takový trest nebo opatření musí co nejvíce odpovídat trestu uloženému ve vydávajícím státě, a trest proto nelze přeměnit na peněžitý trest.

4. Přeměněný trest nezhorší trest uložený ve vydávajícím státě co do druhu nebo délky.

Článek 9

Důvody k odmítnutí uznání a výkonu

1. Příslušný orgán vykonávajícího státu může odmítnout uznání rozsudku a výkon trestu, pokud:

- a) osvědčení uvedené v článku 4 není úplné nebo zjevně neodpovídá rozsudku a nebylo doplněno nebo opraveno v přiměřeně lhůtě stanovené příslušným orgánem vykonávajícího státu;
- b) nejsou splněna kritéria stanovená v čl. 4 odst. 1;
- c) by byl výkon trestu v rozporu se zásadou překážky věci pravomocně rozhodnuté;
- d) se rozsudek v případě uvedeném v čl. 7 odst. 3, a učinil-li vykonávající stát prohlášení podle čl. 7 odst. 4, v případě uvedeném v čl. 7 odst. 1 týká činu, který by podle práva vykonávajícího státu nebyl trestným činem. Pokud se však rozsudek týká daňových, celních a devizových věcí, nesmí být jeho výkon odmítnut z toho důvodu, že právo vykonávajícího státu neukládá stejný druh daně nebo poplatku nebo neobsahuje stejná daňová, celní a devizová ustanovení jako právo vydávajícího státu;
- e) je výkon trestu podle práva vykonávajícího státu promlčen;
- f) právo vykonávajícího státu stanoví imunitu, která znemožňuje výkon trestu;
- g) byl trest uložen osobě, která podle práva vykonávajícího státu dosud nemohla být z důvodu svého věku trestně odpovědná za čin, pro nějž byl rozsudek vynesen;
- h) v okamžiku, kdy příslušný orgán vykonávajícího státu obdržel rozsudek, zbývalo do konce výkonu trestu méně než šest měsíců;

- i) podle osvědčení uvedeného v článku 4 se dotýčná osoba nezúčastnila osobně soudního jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí, pokud ovšem osvědčení neuvádí, že tato osoba v souladu s dalšími procesními požadavky vymezenými vnitrostátním právem vydávajícího státu:
- i) byla včas
- osobně předvolána, a tudíž vyrozuměna o plánovaném datu a místě konání jednání soudu, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí, nebo jiným způsobem skutečně převzala úřední informaci o plánovaném datu a místě konání jednání soudu tak, aby bylo možné jednoznačně určit, že o plánovaném jednání soudu věděla,
- a
- byla informována, že rozhodnutí může být vydáno, pokud se jednání soudu nezúčastní,
- nebo
- ii) o plánovaném jednání soudu věděla a zmocnila svého právního zástupce, kterého si sama zvolila, nebo který jí byl ustanoven státem, aby ji na jednání soudu obhajoval, a byla tímto zástupcem skutečně na jednání soudu obhajována
- nebo
- iii) poté, co obdržela rozhodnutí a byla výslovně informována o svém právu na obnovení řízení nebo odvolání, které umožňují opětovné přezkoumání skutkové podstaty věci včetně nových důkazů a které mohou vést ke změně původního rozhodnutí:
- výslovně uvedla, že rozhodnutí nenapadne,
- nebo
- nepodala návrh na obnovení řízení nebo odvolání v příslušné lhůtě;
- j) vykonávající stát před přijetím rozhodnutí v souladu s čl. 12 odst. 1 podá žádost v souladu s čl. 18 odst. 3 a vydávající stát nedá v souladu s čl. 18 odst. 2 písm. g) souhlas s tím, aby byla dotčená osoba stíhána, odsouzena nebo jinak zbavena osobní svobody ve vykonávajícím státě za jiný trestný čin, než kvůli kterému byla předána, a kterého se dopustila před svým předáním;
- k) uložený trest zahrnuje opatření psychiatrické či zdravotní péče nebo jiné opatření spojené se zbavením osobní svobody, které, aniž je dotčen čl. 8 odst. 3, nemůže být vykonáno vykonávajícím státem s ohledem na jeho právní řád či zdravotnický systém;
- l) se rozsudek týká trestného činu, který je podle práva vykonávajícího státu považován za čin, který byl spáchán zcela nebo z větší či podstatné části na jeho území nebo na místě rovnocenném jeho území.

2. Jakékoliv rozhodnutí podle odst. 1 písm. l) týkající se trestného činu, který byl zčásti spáchán na území vykonávajícího státu nebo na místě rovnocenném jeho území, přijme příslušný orgán vykonávajícího státu za výjimečných okolností a na základě individuálního posouzení případu, přičemž zohlední zvláštní okolnosti případu a zejména otázku, zda se větší či podstatná část předmětného jednání nebo opomenutí uskutečnila ve vydávajícím státě.

3. Než příslušný orgán vykonávajícího státu rozhodne o odmítnutí uznání rozsudku a výkonu trestu, konzultuje v případech uvedených v odst. 1 písm. a), b), c), i), k) a l) vhodným způsobem příslušný orgán vydávajícího státu a v případě potřeby ho požádá o neprodlené poskytnutí dalších nezbytných dodatkových informací.

Článek 10

Částečné uznání a výkon

1. Pokud by mohl příslušný orgán vykonávajícího státu rozhodnout o částečném uznání rozsudku nebo výkonu trestu, může předtím, než rozhodne o odmítnutí rozsudku a výkonu celého trestu, konzultovat příslušný orgán vydávajícího státu za účelem dosažení dohody podle odstavce 2.

2. Příslušné orgány vydávajícího a vykonávajícího státu se mohou v jednotlivých případech dohodnout na částečném uznání rozsudku a výkonu trestu v souladu s podmínkami, které stanoví, pokud takové uznání a výkon nezpůsobí prodloužení trestu. Pokud k takové dohodě nedojde, musí být osvědčení vzato zpět.

Článek 11

Odklad uznání rozsudku

Uznání rozsudku lze ve vykonávajícím státě odložit v případě, že osvědčení uvedené v článku 4 není úplné nebo zjevně neodpovídá rozsudku, a to do doby, než bude v přiměřené lhůtě stanovené vykonávajícím státem doplněno nebo opraveno.

Článek 12

Rozhodnutí o výkonu trestu a lhůty

1. Příslušný orgán vykonávajícího státu co nejrychleji rozhodne o uznání rozsudku a výkonu trestu a vyrozumí o tom vydávající stát, včetně informací o jakémkoli rozhodnutí o přeměně trestu v souladu s čl. 8 odst. 2 a 3.
2. Pokud není dán důvod k odkladu podle článku 11 nebo čl. 23 odst. 3, musí být rozhodnutí o uznání rozsudku a výkonu trestu konečné do 90 dnů od obdržení rozsudku a osvědčení.
3. Pokud příslušný orgán vykonávajícího státu ve výjimečných případech nemůže dodržet lhůtu stanovenou v odstavci 2, neprodleně o tom uvědomí jakýmkoli způsobem příslušný orgán vydávajícího státu s uvedením důvodů prodloužení a odhadované doby, která bude zapotřebí k přijetí konečného rozhodnutí.

Článek 13

Zpětvzetí osvědčení

Dokud nebyl ve vykonávajícím státě zahájen výkon trestu, může vydávající stát vzít od tohoto státu rozsudek a osvědčení zpět, přičemž uvede důvody, které ho k tomu vedly. Po zpětvzetí osvědčení již vykonávající stát trest nevykoná.

Článek 14

Předběžné zatčení

Pokud se odsouzená osoba nalézá ve vykonávajícím státě, může vykonávající stát na žádost vydávajícího státu před obdržením rozsudku a osvědčení nebo před rozhodnutím o uznání rozsudku a výkonu trestu zatknout odsouzenou osobu nebo přijmout jakékoli jiné opatření, aby zajistil, že odsouzená osoba zůstane na jeho území až do rozhodnutí o uznání rozsudku a výkonu trestu. Doba strávená ve vazbě podle tohoto ustanovení nesmí vést k prodloužení trestu.

Článek 15

Předávání odsouzených osob

1. Jestliže se odsouzená osoba nachází ve vydávajícím státě, musí být předána do vykonávajícího státu v den, na kterém se příslušné orgány vydávajícího a vykonávajícího státu dohodnou, a nejpozději 30 dní po vydání konečného rozhodnutí vykonávajícího státu o uznání rozsudku a výkonu trestu.

2. Jestliže předání odsouzené osoby ve lhůtě stanovené v odstavci 1 brání nepředvídané okolnosti, příslušné orgány vydávajícího a vykonávajícího státu se neprodleně vzájemně kontaktují. Předání se uskuteční, jakmile tyto okolnosti pominou. Příslušný orgán vydávajícího státu o tom neprodleně uvědomí příslušný orgán vykonávajícího státu a dohodnou se na novém datu předání. V tomto případě se předání uskuteční do deseti dnů od takto sjednaného data.

Článek 16

Průvoz

1. Každý členský stát povolí v souladu se svým právem průvoz odsouzené osoby přes své území k předání do vykonávajícího státu, pokud mu byla společně se žádostí o povolení průvozu zaslána vydávajícím státem kopie osvědčení uvedeného v článku 4. Žádost o povolení průvozu a osvědčení lze zasílat jakýmkoli způsobem umožňujícím vyhotovení písemného záznamu. Na žádost členského státu, který byl dožádán o povolení průvozu, mu vydávající stát poskytne překlad osvědčení do jednoho z jazyků, jež se uvedou ve zmíněné žádosti a které členský stát, který byl dožádán o povolení průvozu, přijímá.

2. Po obdržení žádosti o povolení průvozu uvědomí členský stát, který byl dožádán o povolení průvozu, vydávající stát, pokud nemůže zaručit, že odsouzená osoba nebude na jeho území stíhána nebo, s výhradou odstavce 1, zadržena nebo jiným způsobem omezena na svobodě pro trestný čin spáchaný před opuštěním území vydávajícího státu nebo pro trest uložený před opuštěním tohoto území. V tomto případě může vydávající stát vzít svou žádost zpět.

3. Členský stát, který byl dožádán o povolení průvozu, oznámí stejným postupem své rozhodnutí, které přijme přednostně do jednoho týdne ode dne, kdy žádost obdržel. Rozhodnutí může být odloženo, dokud není členskému státu, který byl dožádán o povolení průvozu, doručen překlad, je-li podle odstavce 1 vyžadován.

4. Členský stát, který byl dožádán o povolení průvozu, může odsouzenou osobu zbavit osobní svobody pouze po dobu nezbytnou k průvozu přes jeho území.

5. Žádost o povolení průvozu není nutná, jedná-li se o leteckou přepravu bez plánovaného mezipřistání. Dojde-li však k neplánovanému přistání, poskytne vydávající stát informace uvedené v odstavci 1 do 72 hodin.

Článek 17

Právo rozhodné pro výkon

1. Výkon trestu se řídí právem vykonávajícího státu. Pouze orgány vykonávajícího státu jsou příslušné rozhodovat s výhradou odstavců 2 a 3 o postupech pro výkon trestu a stanovit veškerá s tím související opatření, včetně důvodů pro předčasné nebo podmíněné propuštění.

2. Příslušný orgán vykonávajícího státu započítá celou dobu zbavení osobní svobody, která již byla vykonána v souvislosti s trestem, pro který byl rozsudek vynesen, do celkové doby zbavení osobní svobody, která má být vykonána.

3. Příslušný orgán vykonávajícího státu informuje na žádost příslušný orgán vydávajícího státu o platných pravidlech pro možné předčasné nebo podmíněné propuštění. Vydávající stát může souhlasit s použitím takových pravidel nebo může vzít osvědčení zpět.

4. Členské státy mohou stanovit, že jakékoli rozhodnutí o předčasném nebo podmíněném propuštění může rovněž zohlednit pravidla vnitrostátního práva uvedená vydávajícím státem, podle kterých má osoba po určité době nárok na předčasné nebo podmíněné propuštění.

Článek 18

Zásada speciality

1. Osobu, která byla předána do vykonávajícího státu na základě tohoto rámcového rozhodnutí, nelze stíhat, odsoudit ani jinak zbavit osobní svobody za jiný trestný čin, než kvůli kterému byla předána a kterého se dopustila před svým předáním.

2. Odstavec 1 se nepoužije v těchto případech:

- a) pokud osoba neopustila území vykonávajícího státu ve lhůtě 45 dnů od svého konečného propuštění, i když k tomu měla příležitost, nebo vrátila-li se na toto území poté, co je opustila;
- b) pokud trestný čin nelze potrestat trestem odnětí svobody ani ochranným opatřením spojeným se zbavením osobní svobody;
- c) pokud trestní řízení nevede k uplatnění opatření omezujícího osobní svobodu;
- d) pokud by odsouzené osobě mohl být uložen trest nebo opatření, které není spojené se zbavením osobní svobody, zejména peněžitý trest nebo opatření namísto takového trestu, i když tento trest nebo opatření mohou vést k omezení její osobní svobody;
- e) pokud odsouzená osoba souhlasila s předáním;
- f) pokud se odsouzená osoba po svém předání výslovně vzdala práva na uplatnění zásady speciality, pokud jde o určité trestné činy spáchané před jejím předáním. Prohlášení o vzdání se tohoto práva musí být učiněno před příslušnými justičními orgány vykonávajícího státu a zaznamenáno do protokolu v souladu s vnitrostátním právem tohoto státu. Uvedené prohlášení musí být vyjádřeno takovým způsobem, aby bylo zřejmé, že je tato osoba učinila dobrovolně a s plným vědomím důsledků. Za tímto účelem má tato osoba právo na právního zástupce;
- g) v jiných případech než uvedených v písmenech a) až f), jestliže vydávající stát dá souhlas v souladu s odstavcem 3.

3. Žádost o souhlas se podává příslušnému orgánu vydávajícího státu společně s údaji uvedenými v čl. 8 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 a s překladem podle čl. 8 odst. 2 uvedeného rozhodnutí. Souhlas se udělí, pokud existuje povinnost předání osoby podle uvedeného rámcového rozhodnutí. Rozhodnutí musí být přijato do 30 dnů od obdržení žádosti. V případech uvedených v článku 5 uvedeného rámcového rozhodnutí musí vykonávající stát poskytnout stanovené záruky.

Článek 19

Amnestie, milost, přezkum rozsudku

1. Amnestii nebo milost může udělit vydávající i vykonávající stát.

2. Pouze vydávající stát může rozhodnout o žádosti o přezkum rozsudku, jímž se ukládá trest, který se má vykonat podle tohoto rámcového rozhodnutí.

Článek 20

Informace poskytované vydávajícím státem

1. Příslušný orgán vydávajícího státu neprodleně uvědomí příslušný orgán vykonávajícího státu o každém rozhodnutí nebo opatření, v jehož důsledku přestává být trest vykonatelný ihned anebo po určité době.

2. Příslušný orgán vykonávajícího stát ukončí výkon trestu, jakmile jej o rozhodnutí nebo opatření uvedeném v odstavci 1 příslušný orgán vydávajícího státu uvědomí.

Článek 21

Informace poskytované vykonávajícím státem

Příslušný orgán vykonávajícího státu uvědomí bez odkladu jakýmkoli způsobem umožňujícím vyhotovení písemného záznamu příslušný orgán vydávajícího státu:

- a) o postoupení rozsudku a osvědčení příslušnému orgánu odpovědnému za jeho výkon podle čl. 5 odst. 5;
- b) o skutečnosti, že v praxi není možné trest vykonat, protože po postoupení rozsudku a osvědčení vykonávajícímu státu nelze odsouzenou osobu na území vykonávajícího státu nalézt; v tomto případě nemá vykonávající stát povinnost výkon trestu provést;
- c) o konečném rozhodnutí o uznání rozsudku a výkonu trestu a o datu tohoto rozhodnutí;
- d) o každém rozhodnutí o odmítnutí uznání rozsudku a výkonu trestu podle článku 9 společně s odůvodněním takového rozhodnutí;
- e) o každém rozhodnutí o přeměně trestu podle čl. 8 odst. 2 nebo 3 společně s odůvodněním takového rozhodnutí;
- f) o každém rozhodnutí neprovést výkon trestu z důvodů uvedených v čl. 19 odst. 1 společně s odůvodněním takového rozhodnutí;
- g) o počátku a konci doby podmíněného propuštění, je-li tak uvedeno v osvědčení vydávajícího státu;
- h) o útěku odsouzené osoby z výkonu trestu;
- i) o výkonu trestu neprodleně po jeho ukončení.

Článek 22

Důsledky předání odsouzené osoby

1. S výhradou odstavce 2 nesmí vydávající stát v provádění výkonu trestu pokračovat, jakmile se začne s jeho výkonem ve vykonávajícím státě.
2. Právo na provedení výkonu trestu přechází zpět na vydávající stát poté, co jej vykonávající stát uvědomí o částečném nevykonání trestu podle čl. 21 písm. h).

Článek 23

Jazyky

1. Osvědčení musí být přeloženo do úředního jazyka nebo do jednoho z úředních jazyků vykonávajícího státu. Každý členský stát může při přijetí tohoto rámcového rozhodnutí nebo později uvést v prohlášení, které bude uloženo v generálním sekretariátu Rady, že bude přijímat překlad do jednoho či více dalších úředních jazyků orgánů Evropské unie.
2. S výhradou odstavce 3 se nevyžaduje žádný překlad rozsudku.
3. Každý členský stát může při přijetí tohoto rámcového rozhodnutí nebo později uvést v prohlášení, které bude uloženo u generálního sekretariátu Rady, že může, jako vykonávající stát, bezodkladně po obdržení rozsudku a osvědčení požádat, pokud shledává obsah osvědčení nedostatečným pro rozhodnutí o výkonu trestu, aby byl rozsudek nebo jeho podstatné části doplněn překladem do úředního jazyka nebo jednoho z úředních jazyků vykonávajícího státu anebo do jednoho či více jiných úředních jazyků orgánů Evropské unie. Taková žádost je učiněna po konzultaci, je-li to nezbytné, mezi příslušnými orgány vydávajícího a vykonávajícího státu za účelem označení podstatných částí rozsudků, které mají být přeloženy.

Rozhodnutí o uznání rozsudku a výkonu trestu může být odloženo do doby, než vydávající stát předá překlad vykonávajícímu státu nebo než je překlad pořízen, rozhodne-li se vykonávající stát přeložit rozsudek na vlastní náklady.

Článek 24

Náklady

Náklady vyplývající z uplatňování tohoto rámcového rozhodnutí, s výjimkou nákladů na předání odsouzené osoby do vykonávajícího státu a nákladů vzniklých výlučně na výsostném území vydávajícího státu, nese vykonávající stát.

Článek 25

Výkon trestů v návaznosti na evropský zatýkácí rozkaz

Aniž je dotčeno rámcové rozhodnutí 2002/584, použijí se ustanovení tohoto rámcového rozhodnutí, jsou-li slučitelná s uvedeným rámcovým rozhodnutím, obdobně na výkon trestů v případech, kdy se členský stát zavázal provést výkon trestu v případech podle čl. 4 odst. 6 uvedeného rámcového rozhodnutí, nebo v případech, kdy podle čl. 5 odst. 3 uvedeného rámcového rozhodnutí podmínil předání tím, že daná osoba bude vrácena k výkonu trestu do dotyčného členského státu, aby se vyloučila její beztrestnost.

KAPITOLA III

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 26

Vztah k jiným dohodám a ujednáním

1. Aniž je dotčeno jejich uplatňování mezi členskými státy a třetími státy a jejich přechodné uplatňování podle článku 28, nahrazuje toto rámcové rozhodnutí ode dne 5. prosince 2011 odpovídající ustanovení následujících úmluv platná pro vztahy mezi členskými státy:

- Evropskou úmluvu o předávání odsouzených osob ze dne 21. března 1983 a dodatkový protokol k ní ze dne 18. prosince 1997,
- Evropskou úmluvu o mezinárodní platnosti trestních rozsudků ze dne 28. května 1970,
- hlavu III kapitoly 5 Úmluvy ze dne 19. června 1990 k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích,
- Úmluvu mezi členskými státy Evropských společenství o výkonu cizích trestních rozsudků ze dne 13. listopadu 1991.

2. Členské státy mohou nadále uplatňovat dvoustranné nebo mnohostranné dohody nebo ujednání platné po 27. listopadu 2008, pokud tyto dohody nebo ujednání umožňují prohloubit nebo rozšířit cíle tohoto rámcového rozhodnutí a pomáhají dále zjednodušit nebo usnadnit postupy pro výkon trestů.

3. Členské státy mohou po 5. prosinci 2008 uzavírat dvoustranné nebo mnohostranné dohody nebo ujednání, pokud tyto dohody nebo ujednání umožňují prohloubit nebo rozšířit ustanovení tohoto rámcového rozhodnutí a pomáhají dále zjednodušit nebo usnadnit postupy pro výkon trestů.

4. Do 5. března 2009 oznámí členské státy Radě a Komisi stávající dohody a ujednání uvedené v odstavci 2, které si přejí nadále uplatňovat. Členské státy rovněž oznámí Radě a Komisi veškeré nové dohody nebo ujednání uvedené v odstavci 3 do tří měsíců od jejich podpisu.

Článek 27

Územní působnost

Toto rámcové rozhodnutí se vztahuje na Gibraltar.

Článek 28

Přechodná ustanovení

1. Žádosti obdržené před 5. prosincem 2011 se i nadále řídí stávajícími právními předpisy o předávání odsouzených osob. Žádosti obdržené po tomto datu se řídí předpisy, které přijmou členské státy k provedení tohoto rámcového rozhodnutí.
2. Členský stát však může při přijetí tohoto rámcového rozhodnutí učinit prohlášení, že v případech, kdy bylo vydáno konečné rozhodnutí přede dnem, který stanoví, použije jako vydávající či vykonávající stát nadále stávající právní předpisy o předávání odsouzených osob platné před 5. prosincem 2011. Pokud je učiněno takové prohlášení, použijí se uvedené předpisy v daných případech ve vztahu ke všem ostatním členským státům bez ohledu na to, zda tyto státy učinily stejné prohlášení. Dotyčné datum nesmí být pozdější než 5. prosinec 2011. Uvedené prohlášení se zveřejní v *Úředním věstníku Evropské unie*. Lze je kdykoli odvolat.

Článek 29

Provedení

1. Členské státy přijmou opatření nezbytná pro dosažení souladu s tímto rámcovým rozhodnutím do 5. prosince 2011.
2. Členské státy sdělí generálnímu sekretariátu Rady a Komisi znění předpisů, kterými ve svém vnitrostátním právu provádějí povinnosti, jež pro ně vyplývají z tohoto rámcového rozhodnutí. Na základě zprávy vypracované s pomocí těchto údajů Komisi posoudí Rada do 5. prosince 2012, do jaké míry dosáhly členské státy souladu s tímto rámcovým rozhodnutím.
3. Generální sekretariát Rady oznámí členským státům a Komisi oznámení nebo prohlášení učiněná podle čl. 4 odst. 7 a čl. 23 odst. 1 nebo 3.
4. Aniž je dotčen čl. 35 odst. 7 Smlouvy o Evropské unii, členský stát, který měl opakované obtíže při uplatňování článku 25 tohoto rámcového rozhodnutí, jež nebyly vyřešeny prostřednictvím dvoustranných konzultací, o nich uvědomí Radu a Komisi. Komise na základě těchto informací a jakýchkoli jiných jí dostupných informací vypracuje zprávu společně s podněty, které bude považovat za vhodné, k vyřešení těchto obtíží.
5. Do 5. prosince 2013 vypracuje Komise na základě obdržení informací zprávu společně s podněty, které bude považovat za vhodné. Rada na základě jakékoli zprávy a podnětu Komise přezkoumá zejména článek 25 s ohledem na to, zda má být nahrazen konkrétnějšími ustanoveními.

Článek 30

Vstup v platnost

Toto rámcové rozhodnutí vstupuje v platnost dnem vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

PŘÍLOHA II

PŘEDÁVACÍ OSVĚDČENÍ

OSVĚDČENÍ

uvedené v článku 4 rámcového rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii ⁽¹⁾

- a) * Vydávající stát:
- * Vykonávající stát:

- b) Soud, který vynesl pravomocný rozsudek ukládající trest:

Úřední název:

Rozsudek byl vynesen dne (uved'te datum: dd-mm-rrrr):

Rozsudek nabyl právní moci dne (uved'te datum: dd-mm-rrrr):

Spisová značka rozsudku (je-li k dispozici):

- c) Orgán, který může být kontaktován v případě dotazu souvisejícího s tímto osvědčením

1. Druh orgánu (zaškrtněte vhodný rámeček):

☐ Ústřední orgán

☐ Soud

☐ Jiný orgán

2. Kontaktní údaje orgánu uvedeného v písm. c) bodě 1:

Úřední název:

.....

Adresa:

.....

Tel. č. (číslo země) (národní směrové číslo):

Č. faxu (číslo země) (národní směrové číslo):

E-mailová adresa (je-li k dispozici):

3. Jazyky, v nichž lze s tímto orgánem komunikovat:

4. Kontaktní údaje o osobě nebo osobách, na které se lze obrátit v případě potřeby dalších informací pro účely výkonu rozsudku nebo dohody o postupech předávání (jméno a příjmení, titul/funkce, tel. č., č. faxu, e-mailová adresa), pokud se liší od údajů uvedených v bodě 2:

.....

.....

- d) Údaje o osobě, které byl trest uložen:

Příjmení:

Jméno (jména):

Případné rodné příjmení:

Případná další používaná jména:

⁽¹⁾ Toto osvědčení musí být vyhotoveno v jednom z úředních jazyků vykonávajícího státu nebo v jiném jazyce, který je pro tento stát přijatelný, nebo musí být do takových jazyků přeloženo.

Pohlaví:

Státní příslušnost:

Identifikační číslo nebo číslo sociálního zabezpečení (je-li k dispozici):

Datum narození:

Místo narození:

Poslední známé adresy / místa pobytu:

Jazyk nebo jazyky, kterým osoba rozumí (jsou-li známy):

Odsouzená osoba se nachází:

☐ ve vydávajícím státě a má být předána do vykonávajícího státu

☐ ve vykonávajícím státě, ve kterém má proběhnout výkon rozsudku

Dodatkové informace, jež mají být případně poskytnuty, jsou-li k dispozici:

1. Fotografie a otisky prstů osoby a/nebo kontaktní údaje o osobě, na kterou se lze obrátit za účelem získání těchto informací:

.....

2. Druh a číslo průkazu totožnosti nebo cestovního pasu odsouzené osoby:

.....

3. Druh a číslo povolení k pobytu odsouzené osoby:

.....

4. Jiné důležité informace o rodinných, sociálních nebo profesních vazbách na vykonávající stát:

.....

.....

- e) Žádost vydávajícího státu o předběžné zatčení (v případě, že se odsouzená osoba nachází ve vykonávajícím státě):
- ☐ Vydávající stát žádá vykonávající stát o zatčení odsouzené osoby nebo o přijetí jakéhokoli jiného opatření, které zajistí, že odsouzená osoba zůstane na jeho území, než bude rozhodnuto o uznání rozsudku a výkonu trestu.
- ☐ Vydávající stát již požádal vykonávající stát o zatčení odsouzené osoby nebo o přijetí jakéhokoli jiného opatření, které zajistí, že odsouzená osoba zůstane na jeho území, než bude rozhodnuto o uznání rozsudku a výkonu trestu. Uveďte název orgánu ve vykonávajícím státě, který přijal rozhodnutí o zatčení dané osoby (pokud bylo přijato a je-li tento název k dispozici):
-
-
-

- f) Vztah k jakémukoli dřívějšímu evropskému zatýkácímu rozkazu (EZR):
- ☐ EZR byl vydán za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření a vykonávající členský stát se zavazuje vykonat trest nebo ochranné opatření (čl. 4 odst. 6 rámcového rozhodnutí o EZR)
- Datum vydání EZR, a je-li k dispozici, spisová značka:
-
- Název orgánu, který EZR vydal:
- Datum vydání rozhodnutí o tom, že se trest vykoná, a je-li k dispozici, spisová značka:
-

Název orgánu, který vydal rozhodnutí o tom, že se trest vykoná:

- ☐ EZR byl vydán za účelem stíhání osoby, která je státním příslušníkem vykonávajícího státu nebo v něm má trvalé bydliště, a vykonávající stát podmínil vydání této osoby tím, že bude vrácena do vykonávajícího státu za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření jí uloženého ve vydávajícím členském státě (čl. 5 odst. 3 rámcového rozhodnutí o EZR)

Datum vydání rozhodnutí o předání osoby:

Název orgánu, který vydal rozhodnutí o předání:

Spisová značka rozhodnutí, je-li k dispozici:

Datum předání osoby, je-li k dispozici:

g) Důvody pro postoupení rozsudku a osvědčení (jestliže-byla vyplněna rubrika f), není třeba vyplňovat tuto rubriku):

Rozsudek a osvědčení se postupují vykonávajícímu státu, neboť vydávající orgán je přesvědčen o tom, že výkon trestu ve vykonávajícím státě splní účel, jímž je usnadnění společenské rehabilitace odsouzené osoby, a

- ☐ a) vykonávající stát je státem státní příslušnosti odsouzené osoby, v němž tato osoba žije;
- ☐ b) vykonávající stát je státem státní příslušnosti odsouzené osoby, do kterého bude odsouzená osoba vypovězena, jakmile bude propuštěna z výkonu trestu na základě příkazu k vyhoštění nebo vypovězení obsaženého v rozsudku, v soudním nebo správním rozhodnutí anebo v jiném opatření přijatém v důsledku odsuzujícího rozsudku. Není-li příkaz k vyhoštění nebo vypovězení obsažen v rozsudku, uveďte název orgánu, který příkaz vydal, den vydání, a je-li k dispozici, spisovou značku:
- ☐ c) vykonávajícím státem je stát jiný než stát uvedený v písmenu a) nebo b), jehož příslušný orgán dal souhlas k postoupení rozsudku a osvědčení tomuto státu;
- ☐ d) vykonávající stát podal oznámení podle čl. 4 odst. 7 rámcového rozhodnutí a:
- ☐ je potvrzeno, že podle poznatků příslušného orgánu vydávajícího státu odsouzená osoba oprávněně nepřetržitě pobývá přinejmenším po dobu pěti let ve vykonávajícím státě a uchová si právo na trvalý pobyt v tomto státě, nebo
- ☐ je potvrzeno, že odsouzená osoba je státním příslušníkem vykonávajícího státu.

h) Rozsudek ukládající trest:

1. Rozsudek se vztahuje celkem na trestných činů.

Shrnutí skutkového stavu a popis okolností, za nichž byl (byly) spáchán (spáchány) trestný čin (trestné činy), včetně doby a místa činu a povahy účasti odsouzené osoby:

.....
.....
.....
.....

Povaha a právní klasifikace trestného činu (trestných činů) a použitelná ustanovení právních předpisů, na jejichž základě byl rozsudek vynesen:

.....
.....
.....

2. Zaškrtněte vhodný rámeček nebo rámečky, pokud trestný čin nebo trestné činy uvedené v písm. h) bodě 1 představují podle práva vydávajícího státu jeden nebo více následujících trestných činů, za něž lze uložit ve vydávajícím státě trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody s horní hranicí sazby nejméně tři roky:

- ☐ účast na zločinném spolčení,
- ☐ terorismus,
- ☐ obchod s lidmi,
- ☐ pohlavní vykořisťování dětí a dětská pornografie,
- ☐ nedovolený obchod s omamnými a psychotropními látkami,
- ☐ nedovolený obchod se zbraněmi, střelivem a výbušninami,
- ☐ korupce,
- ☐ podvody, včetně podvodů postihujících finanční zájmy Evropských společenství ve smyslu Úmluvy ze dne 26. července 1995 o ochraně finančních zájmů Evropských společenství,
- ☐ legalizace výnosů z trestné činnosti,
- ☐ padělání peněz, včetně eura,
- ☐ počítačová trestná činnost,
- ☐ trestná činnost proti životnímu prostředí, včetně nedovoleného obchodu s ohroženými druhy živočichů a ohroženými druhy a odrůdami rostlin,
- ☐ napomáhání při nedovoleném překročení státní hranice a nedovoleném pobytu,
- ☐ vražda, těžká újma na zdraví,
- ☐ nedovolený obchod s lidskými orgány a tkáněmi,
- ☐ únos, omezování osobní svobody a brání rukojmí,
- ☐ rasismus a xenofobie,
- ☐ organizovaná nebo ozbrojená loupež,
- ☐ nedovolený obchod s kulturními statky, včetně starožitností a uměleckých děl,
- ☐ podvodná jednání,
- ☐ vydírání a vymáhání peněz za ochranu,
- ☐ padělání a pirátství výrobků,
- ☐ padělání veřejných listin a obchod s veřejnými listinami,
- ☐ padělání platebních prostředků,
- ☐ nedovolený obchod s hormonálními látkami a jinými prostředky na podporu růstu,
- ☐ nedovolený obchod s jadernými a radioaktivními materiály,
- ☐ obchod s odcizenými vozidly,
- ☐ znásilnění,
- ☐ žhářství,
- ☐ trestné činy, jejichž stíhání a trestání je v pravomoci Mezinárodního trestního soudu,
- ☐ únos letadla nebo plavidla,
- ☐ sabotáž.

3. Jestliže bod 2 zcela nepokrývá trestný čin (trestné činy) uvedené v bodě 1 nebo jestliže je rozsudek nebo osvědčení postoupeno do členského státu, který prohlásil, že ověří oboustrannou trestnost (čl. 7 odst. 4 rámcového rozhodnutí), uveďte úplný popis daného trestného činu (trestných činů):

.....
.....
.....

i) Údaje o rozsudku ukládajícím trest:

1. Uveďte, zda se dotyčná osoba zúčastnila osobně soudního jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí:

1. ☐ Ano, dotyčná osoba se zúčastnila osobně soudního jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí.
 2. ☐ Ne, dotyčná osoba se nezúčastnila osobně soudního jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí.

3. Pokud jste zaškrtnuli rámeček v bodě 2, potvrďte prosím jednu z následujících skutečností:

- ☐ 3.1a. dotyčná osoba byla osobně předvolána dne ... (den/měsíc/rok), a tudíž vyrozuměna o plánovaném datu a místu konání jednání soudu, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí, a byla informována, že toto rozhodnutí může být vydáno, pokud se jednání soudu nezúčastní;

NEBO

- ☐ 3.1b. dotyčná osoba nebyla předvolána osobně, ale jiným způsobem skutečně převzala úřední informaci o plánovaném datu a místu konání jednání soudu, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí, tak, že bylo možné jednoznačně určit, že o plánovaném jednání soudu věděla, a byla informována, že rozhodnutí může být vydáno, pokud se jednání soudu nezúčastní;

NEBO

- ☐ 3.2. dotyčná osoba o plánovaném jednání soudu věděla a zmocnila svého právního zástupce, kterého si sama zvolila, nebo který jí byl ustanoven státem, aby ji na jednání soudu obhajoval, a byla tímto zástupcem skutečně na jednání soudu obhajována;

NEBO

- ☐ 3.3. dotyčné osobě bylo doručeno rozhodnutí dne (den/měsíc/rok) a dotyčná osoba byla výslovně informována o svém právu na obnovení řízení nebo odvolání, které umožňují opětovné přezkoumání skutkové podstaty věci včetně nových důkazů a které mohou vést ke změně původního rozhodnutí, a

- ☐ dotyčná osoba výslovně uvedla, že toto rozhodnutí nenapadne;

NEBO

- ☐ nepodala návrh na obnovení řízení nebo odvolání v příslušné lhůtě.

4. Pokud jste zaškrtnuli rámečky v bodě 3.1b, 3.2 nebo 3.3, uveďte prosím informace o způsobu splnění příslušných podmínek:

.....

2. Údaje o délce trestu:

2.1 Celková délka trestu (ve dnech):

2.2 Úplná délka zbavení osobní svobody, která již byla vykonána v souvislosti s trestem, který byl rozsudkem uložen (ve dnech): ke dni (uveďte datum, kdy byl výpočet proveden: dd-mm-rrrr):

2.3 Počet dní, které mají být započítány do celkové délky trvání trestu na základě jiných důvodů, než je důvod uvedený v bodě 2.2 (např. amnestie, milost nebo zmírnění trestu atd. již udělené ohledně tohoto trestu): ke dni (uveďte datum, kdy byl výpočet proveden: dd-mm-rrrr):

2.4 Datum konce výkonu trestu ve vydávajícím státě:

- ☐ Nepoužije se, neboť osoba není v současnosti ve výkonu trestu odnětí svobody

- ☐ Osoba je v současnosti ve výkonu trestu odnětí svobody a trest by byl, v souladu s právem vydávajícího státu, zcela vykonán ke dni (uveďte datum: dd-mm-rrrr) (?):

3. Druh trestu:

- ☐ trest odnětí svobody

- ☐ opatření spojené se zbavením osobní svobody (upřesněte):

.....

(²) Zde prosím uveďte datum, ke kterému by byl trest zcela vykonán (bez ohledu na možnosti jakéhokoli předčasného nebo podmíněčného propuštění), pokud by osoba měla zůstat ve vydávajícím státě.

j) Údaje o předčasném nebo podmíněném propuštění:

1. Podle práva vydávajícího státu má odsouzená osoba nárok na předčasné nebo podmíněné propuštění po vykonání:
 - ☐ poloviny trestu
 - ☐ dvou třetin trestu
 - ☐ jiné části trestu (uveďte):
2. Příslušný orgán vydávajícího státu žádá, aby byl informován o:
 - ☐ platných ustanoveních právních předpisů vykonávajícího státu pro předčasné nebo podmíněné propuštění odsouzené osoby
 - ☐ počátku a konci doby předčasného nebo podmíněného propuštění.

k) Stanovisko odsouzené osoby:

1. ☐ Odsouzenou osobu nebylo možno vyslechnout, protože se již nachází ve vykonávajícím státě.
2. ☐ Odsouzená osoba se nachází ve vydávajícím státě a
 - a) ☐ požádala o postoupení rozsudku a osvědčení
 - ☐ souhlasila s postoupením rozsudku a osvědčení
 - ☐ nesouhlasila s postoupením rozsudku a osvědčení (uveďte důvody, které odsouzená osoba uvedla):
.....
 - b) ☐ je připojeno stanovisko odsouzené osoby
 - ☐ stanovisko odsouzené osoby bylo předáno vykonávajícímu státu dne (uveďte datum: dd-mm-rrrr):

l) Jiné okolnosti významné pro daný případ (nepovinné údaje):

.....

.....

m) Závěrečné informace:

Znění rozsudku (rozsudků) se přikládá k osvědčení ⁽³⁾.

Podpis orgánu vydávajícího osvědčení nebo jeho zástupce, kterým se potvrzuje, že obsah tohoto osvědčení odpovídá skutečnosti:

.....

Jméno:

Zastávané místo (titul/funkce):

Dne:

(Popřípadě) úřední razítko:

⁽³⁾ Příslušný orgán vydávajícího státu musí připojit všechny rozsudky týkající se dané věci, které jsou nezbytné pro obdržení veškerých informací ohledně pravomocného trestu, jenž má být vykonán. Může být rovněž připojen jakýkoli překlad rozsudku (rozsudků), který je k dispozici.

PŘÍLOHA III

Oznámení odsouzené osobě

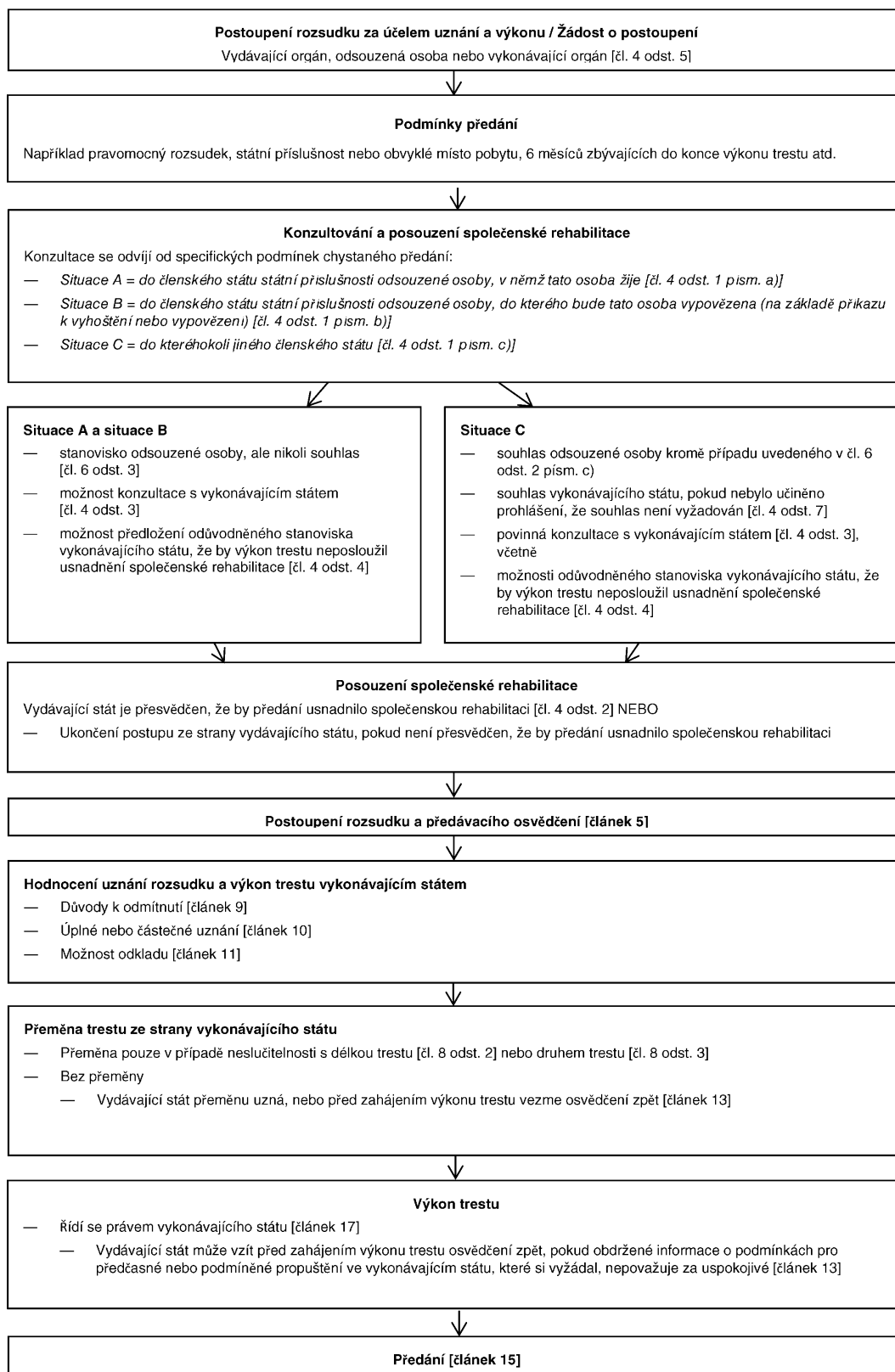
Tímto se Vám oznamuje rozhodnutí (příslušného orgánu vydávajícího státu) o postoupení rozsudku (příslušného soudu vydávajícího státu) ze dne (datum vynesení rozsudku) (spisová značka, je-li k dispozici) (vykonávajícímu státu) pro účely jeho uznání a výkonu trestu, který tento rozsudek ukládá, podle vnitrostátního práva, kterým se provádí rámcové rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii.

Výkon trestu se bude řídit právem (vykonávajícího státu). Orgány vykonávajícího státu jsou příslušné rozhodovat o postupech pro výkon a stanovit veškerá s tím související opatření, včetně důvodů pro předčasné nebo podmíněné propuštění.

Příslušný orgán (vykonávajícího státu) musí do celkové doby zbavení osobní svobody započítat již vykonanou část zbavení osobní svobody související s uvedeným odsouzením. Příslušný orgán (vykonávajícího státu) může trest přeměnit pouze tehdy, je-li délka nebo druh uloženého trestu neslučitelná s právem tohoto státu. Přeměněným trestem se nezhorší trest uložený ve (vydávajícím státě) co do druhu nebo délky.

PŘÍLOHA IV

Vývojový diagram rámcového rozhodnutí 2008/909/SVV

PŘÍLOHA V

Zdroje informací

- Informace o rámcovém rozhodnutí 2008/909/SVV poskytnuté Radou EU:
<https://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-9618-2014-REV-1/en/pdf>
 - Informace poskytnuté Evropskou justiční sítí v trestních věcech (EJS): seznam příslušných orgánů, stav provádění a prohlášení členských států pro účely rámcového rozhodnutí 2008/909/SVV.
<https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/libcategories.aspx?Id=36>
 - Zpráva Komise Evropskému parlamentu a Radě o provádění rámcových rozhodnutí 2008/909/SVV, 2008/947/SVV a 2009/829/SVV o vzájemném uznávání rozsudků, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, rozsudků a rozhodnutí o probaci a alternativních trestech a rozhodnutí o opatřeních dohledu jakožto alternativy zajišťovací vazby (COM(2014) 57 final ze dne 5. 2. 2014).
<https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/libdocumentproperties.aspx?Id=1222>
 - Pracovní dokument útvarů Komise – tabulky „Současný stav“ a „Prohlášení“ – připojený k dokumentu: „Zpráva Komise Evropskému parlamentu a Radě o provádění rámcových rozhodnutí 2008/909/SVV, 2008/947/SVV a 2009/829/SVV o vzájemném uznávání rozsudků, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, rozsudků a rozhodnutí o probaci a alternativních trestech a rozhodnutí o opatřeních dohledu jakožto alternativy zajišťovací vazby“ – příloha zprávy (SWD(2014) 34 final ze dne 5. 2. 2014).
 - Zprávy a doporučení skupiny odborníků organizace EuroPris týkající se rámcového rozhodnutí 2008/909/SVV, včetně její Příručky o předávání odsouzených osob (EuroPris Resource Book on the Transfer of Prisoners).
<http://www.euopris.org/>
 - Projekt STEPS 2 Resettlement (Support for Transfer of European Prison Sentences towards Resettlement) podporující účinné provádění rámcového rozhodnutí 2008/909/JHA prostřednictvím zkoumání a analýzy právních a praktických překážek, které mohou bránit jeho provádění a vykonávání ve všech členských státech.
<http://steps2.euopris.org/en/>
 - Studie Agentury pro základní práva (FRA) o rámcovém rozhodnutí 2008/909/SVV „Criminal detention and alternatives: fundamental rights aspects in EU cross border transfers“ (Tresty odnětí svobody a jejich alternativy: přeshraniční předávání odsouzených osob v EU z hlediska lidských práv).
<http://fra.europa.eu/en/publication/2016/criminal-detention-and-alternatives-fundamental-rights-aspects-eu-cross-border>
-

PŘÍLOHA VI

Seznam rozsudků Soudního dvora týkajících se rámcového rozhodnutí 2008/909/SVV

C-573/17, *Openbaar Ministerie v. Daniel Adam Popławski („Popławski II“)* (rozsudek ze dne 24. června 2019)

C-579/15, *Popławski* (rozsudek ze dne 29. června 2017)

C-582/15, *van Vemde* (rozsudek ze dne 25. ledna 2017)

C-289/15, *Grundza* (rozsudek ze dne 11. ledna 2017)

C-554/14, *Ogňanov* (rozsudek ze dne 8. listopadu 2016)

Probíhající soudní řízení:

Věc C-495/18: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Nejvyšším soudem Slovenské republiky dne 30. července 2018, YX.

Věc C-314/18: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Rechtbank Amsterdam (Nizozemsko) dne 8. května 2018, *Openbaar Ministerie v. SF*

PŘÍLOHA VII

Seznam rozsudků Soudního dvora týkajících se rámcového rozhodnutí 2002/584

C-573/17, *Openbaar Ministerie v. Daniel Adam Popławski („Popławski II“)* (rozsudek ze dne 24. června 2019)

C-514/17, *Sut* (rozsudek ze dne 13. prosince 2018)

C-327/18, *PPU, RO* (rozsudek ze dne 19. září 2018)

C-220/18 *PPU, ML* (rozsudek ze dne 25. července 2018)

C-268/17, *AY* (rozsudek ze dne 25. července 2018)

C-367/16, *Piotrowski* (rozsudek ze dne 23. ledna 2018)

C-404/15 a C-659/15 *PPU, Aranyosi a Căldăraru* (rozsudek ze dne 5. dubna 2016)

C-237/15 *PPU, Lanigan* (rozsudek ze dne 16. července 2015)

C-168/13 *PPU, Jeremy F.* (rozsudek ze dne 30. května 2013)

C-66/08, *Kozłowski* (rozsudek ze dne 17. července 2008)

Probíhající soudní řízení:

Věc C-314/18: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Rechtbank Amsterdam (Nizozemsko) dne 8. května 2018, *Openbaar Ministerie v. SF*

Věc C-128/18: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg (Německo) dne 16. února 2018, *Trestní řízení proti Dumitru-Tudorovi Dorobantovi*

V

(Oznámení)

ŘÍZENÍ TÝKAJÍCÍ SE PROVÁDĚNÍ SPOLEČNÉ OBCHODNÍ POLITIKY

EVROPSKÁ KOMISE

Oznámení o opětovném zahájení šetření v návaznosti na rozsudek ze dne 20. září 2019 ve věci T-650/17, týkající se prováděcího nařízení Komise (EU) 2017/1146 ze dne 28. června 2017, kterým se opětovně ukládá antidumpingové clo na dovoz příslušenství (fitinek) pro trouby nebo trubky z kujné (tvárné) litiny a z litiny s kuličkovým grafitem se závitem pocházejícího z Čínské lidové republiky a vyráběného společností Jinan Meide Castings Co., Ltd

(2019/C 403/03)

Rozsudek

Ve svém rozsudku ze dne 20. září 2019 ve věci T-650/17 ⁽¹⁾ Jinan Meide Casting Co., Ltd v. Komise (dále jen „rozsudek“) Tribunál Evropské unie (dále jen „Tribunál“) zrušil prováděcí nařízení Komise (EU) 2017/1146 ⁽²⁾ ze dne 28. června 2017, kterým se opětovně ukládá antidumpingové clo na dovoz příslušenství (fitinek) pro trouby nebo trubky z kujné (tvárné) litiny a z litiny s kuličkovým grafitem se závitem pocházejícího z Čínské lidové republiky a vyráběného společností Jinan Meide Castings Co., Ltd (dále jen „sporné antidumpingové nařízení“).

Tribunál přezkoumal všechny čtyři žalobní důvody vznesené žalobkyní a tři z nich zamítl jako neopodstatněné. Vyhověl pouze jednomu ze čtyř žalobních důvodů. Podle Tribunálu přijala Komise nepřiměřenou metodu k zohlednění rozdílů ve fyzikálních vlastnostech mezi typy výrobků vyráběnými ve srovnatelné zemi a typy výrobků vyváženými z Číny. Vzhledem k tomu, že nebyly k dispozici údaje týkající se domácí výroby ve srovnatelné zemi, použila Komise rozdíl v cenách pro prodej na vývoz různých typů výrobků z Číny. Podle Tribunálu nemohla Komise předpokládat, že ceny, které jsou pravděpodobně ovlivněny dumpingem, jsou základem pro rozumný odhad tržní hodnoty rozdílů ve fyzických vlastnostech, jelikož tyto ceny možná nejsou výsledkem působení obvyklých tržních sil.

Důsledky

Článek 266 SFEU stanoví, že orgány musí přijmout opatření nezbytná k zajištění souladu s rozsudky Soudního dvora. V případě zrušení aktu přijatého orgány v rámci správního řízení, jako je antidumpingové nebo antisubvenční šetření, může zajištění souladu s rozsudkem Tribunálu spočívat v nahrazení zrušeného aktu novým aktem, ve kterém je protiprávnost zjištěná Tribunálem odstraněna ⁽³⁾.

⁽¹⁾ ECLI:EU:T:2019:644.

⁽²⁾ Úř. věst. L 166, 29.6.2017, s. 23.

⁽³⁾ Spojené věci Asteris AE a další a Řecká republika v. Komise, 97, 193, 99 a 215/86, Sb. rozh. 1988, s. 2181, body 27 a 28.

Podle judikatury Soudního dvora lze v postupu nahrazení zrušeného aktu pokračovat od okamžiku, kdy nastala protiprávnost⁽⁴⁾. To zejména znamená, že za situace, kdy je akt, kterým je správní řízení ukončeno, zrušen, nemá tento fakt, že akt byl zrušen, nutně vliv na přípravné úkony, jako je zahájení antidumpingového řízení. Za situace, kdy je například zrušeno nařízení, které ukládá konečná antidumpingová opatření, to znamená, že pokud k protiprávnosti nedošlo v zahajovací fázi řízení, zůstává poté, co bylo nařízení zrušeno, antidumpingové řízení nadále otevřeno, protože akt, jímž se antidumpingové řízení uzavírá, byl z právního řádu Unie odstraněn⁽⁵⁾. Obnovení správního řízení nelze chápat tak, že je v rozporu s pravidlem zákazu zpětné účinnosti⁽⁶⁾.

V daném případě Tribunál zrušil sporné antidumpingové nařízení z jednoho důvodu (totiž že se Komise dopustila pochybení při určení běžné hodnoty neodpovídajících typů výrobků).

Zjištění v rámci sporného antidumpingového nařízení, která nebyla napadena nebo která napadena byla, ale rozsudek Tribunálu jejich napadení zamítl, a nevedla proto ke zrušení sporného nařízení, zůstávají v zásadě v platnosti.

Opětovné zahájení řízení

S ohledem na výše uvedené skutečnosti se Komise rozhodla opětovně zahájit antidumpingové šetření týkající se dovozu příslušenství (fitinek) pro trouby nebo trubky z kujné (tvárné) litiny a z litiny s kuličkovým grafitem pocházejícího z Číny, které vedlo k přijetí nařízení (EU) 2017/1146, ve vztahu ke společnosti Jinan Meide Castings Co., Ltd (dále jen „Jinan Meide“) a obnovit je k okamžiku, v němž došlo k nesrovnalosti.

Účelem opětovného zahájení šetření je zcela napravit chyby zjištěné Tribunálem a posoudit, zda by správné uplatnění pravidel mohlo opravňovat k opětovnému uložení opatření na původní nebo na opravené úrovni ode dne, kdy sporné antidumpingové nařízení původně vstoupilo v platnost.

Zúčastněné strany se o tomto opětovném zahájení řízení informují zveřejněním tohoto oznámení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Písemná podání

Všechny zúčastněné strany, a zejména společnost Jinan Meide, se vyzývají, aby oznámily svá stanoviska, předložily informace a poskytly důkazy k záležitostem souvisejícím s opětovným zahájením šetření. Není-li stanoveno jinak, musí Komise tyto informace a důkazy obdržet do 20 dnů ode dne zveřejnění tohoto oznámení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Možnost slyšení útvarů Komise, které provádějí šetření

Všechny zúčastněné strany mohou požádat o slyšení u útvarů Komise provádějících šetření. Jakákoli žádost o slyšení by měla být podána písemně s uvedením důvodů žádosti. Žádost o slyšení ohledně záležitostí týkajících se opětovného zahájení šetření musí být podána do 15 dnů ode dne zveřejnění tohoto oznámení v *Úředním věstníku Evropské unie*. Později musí být žádosti o slyšení předkládány v jednotlivých lhůtách stanovených Komisí v rámci její komunikace se zúčastněnými stranami.

Pokyny pro písemná podání a zasílání korespondence

Na informace předkládané Komisi v rámci šetření týkajících se ochrany obchodu se nesmí vztahovat autorská práva. Zúčastněné strany musí před tím, než předloží Komisi informace a/nebo údaje, na které se vztahují autorská práva třetích stran, požádat držitele těchto práv o zvláštní povolení, které výslovně umožňuje, aby Komise a) použila tyto informace a údaje pro účely tohoto řízení na ochranu obchodu a b) poskytla tyto informace a/nebo údaje zúčastněným stranám tohoto šetření ve formě, která jim umožní uplatnit svá práva na obhajobu.

⁽⁴⁾ Věc Španělsko v. Komise, C-415/96, Sb. rozh. 1998, s. I-6993, bod 31; věc Industrie des Poudres Sphériques v. Rada, C-458/98 P, Sb. rozh. 2000, s. I-8147, body 80 až 85; věc Alitalia v. Komise, T-301/01, Sb. rozh. 2008, s. II-1753, body 99 a 142; spojené věci Région Nord-Pas de Calais v. Komise, T-267/08 a T-279/08, Sb. rozh. 2011, s. II-0000, bod 83.

⁽⁵⁾ Věc Španělsko v. Komise, C-415/96, Sb. rozh. 1998, s. I-6993, bod 31; věc Industrie des Poudres Sphériques v. Rada, C-458/98 P, Sb. rozh. 2000, s. I-8147, body 80 až 85.

⁽⁶⁾ Věc Deichmann, C-256/16, Sb. rozh. 2018, bod 79.

Všechna písemná podání zúčastněných stran, včetně informací vyžadovaných tímto oznámením, vyplněných dotazníků a korespondence, pro které je vyžadováno důvěrné zacházení, se označí poznámkou „Limited“ (7). Strany, jež předkládají informace v průběhu tohoto šetření, se vyzývají, aby žádost o důvěrné zacházení odůvodnily.

Zúčastněné strany, které sdělily informace označené poznámkou „Limited“, mají podle čl. 19 odst. 2 základního nařízení předložit jejich shrnutí, které nemá důvěrnou povahu a je označené poznámkou „For inspection by interested parties“. Toto shrnutí musí být natolik podrobné, aby umožňovalo přiměřené pochopení podstaty důvěrně sdělených informací. Pokud strana, která sdělila důvěrné informace, neodůvodní žádost o důvěrné zacházení oprávněnými důvody nebo nepředloží v požadovaném formátu a kvalitě jejich shrnutí, které nemá důvěrnou povahu, nemusí Komise k takovým informacím přihlídnout, pokud není z věrohodných zdrojů prokázáno, že jsou správné.

Zúčastněné strany se vyzývají, aby veškerá podání a žádosti předkládaly prostřednictvím internetových stránek TRON.tdi (<https://webgate.ec.europa.eu/tron/TDI>), včetně naskenovaných plných mocí a osvědčení; výjimkou jsou objemné odpovědi, které se předloží na nosičích CD-R nebo DVD přímým předáním nebo doporučeným dopisem. Použitím TRON.tdi nebo e-mailu vyjadřují zúčastněné strany svůj souhlas s pravidly platnými pro elektronická podání uvedenými v dokumentu „KORRESPONDENCE S EVROPSKOU KOMISÍ V PŘÍPÁDECH TÝKAJÍCÍCH SE OCHRANY OBCHODU“ zveřejněném na internetových stránkách Generálního ředitelství pro obchod: http://trade.ec.europa.eu/doclib/docs/2011/june/tradoc_148003.pdf. Zúčastněné strany musí uvést své jméno (název), adresu, telefonní číslo a platnou e-mailovou adresu a měly by zajistit, aby uvedená e-mailová adresa byla funkčním oficiálním pracovním e-mailem, který se kontroluje denně. Poté, co Komise obdrží tyto kontaktní údaje, bude se zúčastněnými stranami dále komunikovat pouze prostřednictvím stránek TRON.tdi nebo elektronickou poštou, pokud výslovně nepožádají o zaslání všech dokumentů Komise za použití jiných komunikačních prostředků nebo pokud povaha dokumentů, které mají být zaslány, nevyžaduje formu doporučeného dopisu. Další pravidla a informace týkající se korespondence s Komisí včetně zásad, které platí pro podání prostřednictvím stránek TRON.tdi a elektronickou poštou, naleznou zúčastněné strany ve výše zmíněných pokynech pro komunikaci se zúčastněnými stranami.

Korespondenční adresa Evropské komise, Generálního ředitelství pro obchod, ředitelství H:

Evropská komise
Generální ředitelství pro obchod
Ředitelství H
Kancelář: CHAR 04/039
1049 Bruxelles/Brussel
BELGIQUE/BELGIË

TRON.tdi: <https://webgate.ec.europa.eu/tron/tdi>

E-mail: TRADE-MALLEABLE-FITTINGS-DUMPING@ec.europa.eu

Nedostatečná spolupráce

Pokud zúčastněná strana odepře přístup k nezbytným informacím nebo je neposkytne v příslušných lhůtách nebo pokud závažným způsobem brání šetření, mohou podle článku 18 základního nařízení pozitivní nebo negativní zjištění vycházet z dostupných údajů.

Pokud se zjistí, že zúčastněná strana předložila nepravdivé nebo zavádějící informace, nemusí se k nim přihlídnout a lze vycházet z dostupných údajů.

Nespolupracuje-li zúčastněná strana vůbec nebo spolupracuje-li jen částečně, a zjištění se proto podle článku 18 základního antidumpingového nařízení zakládají na dostupných údajích, může to vést k výsledku, který pro ni bude méně příznivý, než kdyby spolupracovala.

Skutečnost, že informace nebyly předloženy v elektronické podobě, se nepovažuje za odepření spolupráce, pokud zúčastněná strana prokáže, že předložení informací v požadované formě by pro ni znamenalo neúměrnou dodatečnou zátěž nebo neúměrné dodatečné náklady. Zúčastněná strana by se měla okamžitě obrátit na Komisi.

(7) Dokument označený poznámkou „Limited“ je považován za důvěrný dokument podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1036 ze dne 8. června 2016 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropské unie (Úř. věst. L 176, 30.6.2016, s. 21), a článku 6 Dohody WTO o provádění článku VI GATT z roku 1994 (antidumpingová dohoda). Je to také chráněný dokument podle článku 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 (Úř. věst. L 145, 31.5.2001, s. 43).

Úředník pro slyšení

Zúčastněné strany mohou požádat o intervenci úředníka pro slyšení v obchodních řízeních. Úředník pro slyšení přezkoumává žádosti o přístup ke spisu, spory ohledně důvěrné povahy dokumentů, žádosti o prodloužení lhůt a jakékoli další žádosti týkající se práv zúčastněných stran a třetích stran na obhajobu, které se mohou objevit v průběhu řízení.

Úředník pro slyšení může uspořádat slyšení pro zúčastněné strany a působit jako prostředník mezi těmito stranami a útvary Komise, aby bylo zajištěno úplné uplatnění práva zúčastněných stran na obhajobu. Žádost o slyšení u úředníka pro slyšení by měla být podána písemně s uvedením důvodů žádosti. Úředník pro slyšení posoudí důvody těchto žádostí. Tato slyšení by se měla konat pouze tehdy, pokud příslušné záležitosti nebyly v patřičné době vyřešeny s útvary Komise.

Veškeré žádosti musí být předloženy včas a neprodleně, aby nebyl ohrožen řádný průběh řízení. Za tímto účelem by měly zúčastněné strany požádat o intervenci úředníka pro slyšení v nejkratší možné době po události odůvodňující tuto intervenci. Jestliže jsou žádosti o slyšení předloženy mimo příslušné časové rámce, úředník pro slyšení rovněž přezkoumá důvody pro tyto opožděné žádosti, charakter nadnesených záležitostí a jejich dopad na práva na obhajobu, s patřičným zohledněním zájmů řádné správy a včasného dokončení šetření.

Další informace a kontaktní údaje naleznou zúčastněné strany na internetových stránkách úředníka pro slyšení na internetové stránce GR pro obchod: <http://ec.europa.eu/trade/trade-policy-and-you/contacts/hearing-officer/>.

Zpracování osobních údajů

S veškerými osobními údaji shromážděnými v rámci tohoto šetření bude nakládáno v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1725 ⁽⁸⁾.

Oznámení o ochraně osobních údajů, jež informuje všechny fyzické osoby o zpracování osobních údajů v rámci činností na ochranu obchodu, jež provádí Komise, je dostupné na internetových stránkách GR pro obchod: <http://trade.ec.europa.eu/doclib/html/157639.htm>.

Informace pro všechny dotčené strany

Zúčastněné strany včetně dovozců se informují, že případný budoucí celní dluh by vycházel ze zjištění tohoto opětovného přezkumu.

Vzhledem k tomu, že výše konečného celního dluhu vyplývající z přezkoumání není v této fázi jistá, žádá Komise vnitrostátní celní orgány, aby předtím, než rozhodnou o jakékoli žádosti o vrácení cla týkající se antidumpingových cel zrušených Tribunálem, pokud jde o společnost Jinan Meide Castings Co., Ltd, počkaly na výsledek tohoto šetření.

V důsledku toho by antidumpingová cla zaplacená v souladu s prováděcím nařízením (EU) 2017/1146 z dovozu příslušenství (fitinek) pro trouby nebo trubky z kujné (tvárné) litiny se závitem a z litiny s kuličkovým grafitem, s vynětím částí kompresních fitinek používajících metrický závít podle normy ISO DIN 13 a kruhových rozvodných skříní z kujné (tvárné) litiny se závitem bez víka, v současnosti kódů KN ex 7307 19 10 (kód TARIC 7307 19 10 10) a ex 7307 19 90 (kód TARIC 7307 19 90 10) pocházejícího z Čínské lidové republiky a vyráběného společností Jinan Meide (doplňkový kód TARIC B336) neměla být vrácena ani prominuta před ukončením tohoto šetření ⁽⁹⁾.

Poskytování informací

Zúčastněné strany, které byly jako takové zaregistrovány během šetření, jež vedlo k přijetí sporného antidumpingového nařízení, budou následně informovány o základních skutečnostech a úvahách, na jejichž základě je zamýšleno provést rozsudek, a budou k nim moci zaujmout stanovisko.

⁽⁸⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1725 ze dne 23. října 2018 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány, institucemi a jinými subjekty Unie a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení nařízení (ES) č. 45/2001 a rozhodnutí č. 1247/2002/ES (Úř. věst. L 295, 21.11.2018, s. 39).

⁽⁹⁾ Prováděcím nařízením Komise (EU) 2019/262 (Úř. věst. L 44, 15.2.2019, s. 6) byl změněn popis výrobku a odkazy na kódy TARIC.

ŘÍZENÍ TÝKAJÍCÍ SE PROVÁDĚNÍ POLITIKY HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

EVROPSKÁ KOMISE

Předběžné oznámení o spojení podniků**(Věc M.9631 – Kennedy-Wilson Holdings/AXA Group/JV)****Věc, která může být posouzena zjednodušeným postupem****(Text s významem pro EHP)**

(2019/C 403/04)

1. Komise dne 21. listopadu 2019 obdržela oznámení o navrhovaném spojení podle článku 4 nařízení Rady (ES) č. 139/2004 ⁽¹⁾.

Oznámení se týká těchto podniků:

- Kennedy-Wilson Holdings, Inc. („Kennedy Wilson“, Spojené státy americké),
- AXA S.A. („AXA“, Francie),
- společného podniku (Irsko).

Podniky Kennedy Wilson a AXA získávají ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. b) a odst. 4 nařízení o spojování společnou kontrolu nad třemi nově založenými společnostmi (dále jen „společný podnik“).

Spojení se uskutečňuje nákupem podílů ve společném podniku.

2. Předmětem podnikání příslušných podniků je:

- podniku Kennedy Wilson: investice do nemovitostí, jejich výstavba a správa,
- podniku AXA: životní pojištění, zdravotní pojištění a jiné formy pojištění, jakož i správa investic,
- společného podniku: bude nabývat, držet a spravovat soukromé nájemní ubytování a maloobchodní a kancelářské prostory v hrabství Dublin v Irsku.

3. Komise po předběžném posouzení zjistila, že by oznamovaná transakce mohla spadat do působnosti nařízení o spojování. Konečné rozhodnutí v tomto ohledu však zůstává vyhrazeno.

V souladu se sdělením Komise o zjednodušeném postupu ohledně některých spojování podle nařízení Rady (ES) č. 139/2004 ⁽²⁾ je třeba uvést, že tato věc může být posouzena podle postupu stanoveného sdělením.

4. Komise vyzývá zúčastněné třetí strany, aby jí k navrhované transakci předložily své případné připomínky.

Připomínky musí být Komisi doručeny nejpozději do deseti dnů po zveřejnění tohoto oznámení. Je třeba vždy uvést toto číslo jednací:

M.9631 – Kennedy-Wilson Holdings/AXA Group/JV

⁽¹⁾ Úř. věst. L 24, 29.1.2004, s. 1 („nařízení o spojování“).

⁽²⁾ Úř. věst. C 366, 14.12.2013, s. 5.

Připomínky lze Komisi zaslat e-mailem, faxem nebo poštou. Použijte tyto kontaktní informace:

E-mail: COMP-MERGER-REGISTRY@ec.europa.eu

Fax +32 22964301

Poštovní adresa:

Commission européenne/Europese Commissie
Direction générale de la concurrence
Greffé des concentrations
1049 Bruxelles/Brussel
BELGIQUE/BELGIË

Předběžné oznámení o spojení podniků
(Věc M.9634 – PSP/Aviva/Galleri K)
Věc, která může být posouzena zjednodušeným postupem

(Text s významem pro EHP)

(2019/C 403/05)

1. Komise dne 21. listopadu 2019 obdržela oznámení o navrhovaném spojení podle článku 4 nařízení Rady (ES) č. 139/2004⁽¹⁾.

Oznámení se týká těchto podniků:

- PSP Investments Holding Europe Ltd, dceřiné společnosti plně vlastněné podnikem Public Sector Pension Investment Board („PSP“, Kanada),
- Aviva Investors Perpetual Capital SCSp SICAV-RAIF, který patří ke skupině Aviva Plc Group („Aviva“, Spojené království),
- Galleri K Retail ApS („Galleri K“, Dánsko).

Podniky PSP a Aviva získávají ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. b) nařízení o spojování společnou kontrolu nad celým podnikem Galleri K.

Spojení se uskutečňuje nákupem podílů.

2. Předmětem podnikání příslušných podniků je:

- podniku PSP: správa penzijních investičních fondů několika kanadských penzijních plánů zahrnujících penzijní plán kanadské federální veřejné služby a kanadských ozbrojených sil. Podnik spravuje diverzifikované celosvětové portfolio cenných papírů s pevným výnosem a investic do soukromého kapitálu, nemovitostí, infrastruktury, přírodních zdrojů a soukromého dluhu,
- podniku Aviva: společnost je registrovaná ve Spojeném království, působí v odvětví pojišťovnictví a je kótovaná na londýnské burze London Stock Exchange. Skupina Aviva poskytuje širokou škálu pojistných, spořicíh a investičních produktů a působí především ve Spojeném království, Francii a Kanadě,
- podniku Galleri K: společnost se sídlem v Dánsku, která vlastní maloobchodní, restaurační a kancelářské prostory v Kodani.

3. Komise po předběžném posouzení zjistila, že by oznamovaná transakce mohla spadat do působnosti nařízení o spojování. Konečné rozhodnutí v tomto ohledu však zůstává vyhrazeno.

V souladu se sdělením Komise o zjednodušeném postupu ohledně některých spojování podle nařízení Rady (ES) č. 139/2004⁽²⁾ je třeba uvést, že tato věc může být posouzena podle postupu stanoveného sdělením.

4. Komise vyzývá zúčastněné třetí strany, aby jí k navrhované transakci předložily své případné připomínky.

Připomínky musí být Komisi doručeny nejpozději do deseti dnů po zveřejnění tohoto oznámení. Je třeba vždy uvést toto číslo jednací:

Věc M.9634 – PSP/Aviva/Galleri K

Připomínky lze Komisi zaslat e-mailem, faxem nebo poštou. Použijte tyto kontaktní informace:

E-mail: COMP-MERGER-REGISTRY@ec.europa.eu

Fax: +32 22964301

Poštovní adresa:
Commission européenne
Direction générale de la concurrence
Greffé des concentrations
1049 Bruxelles/Brussel
BELGIQUE/BELGIË

⁽¹⁾ Úř. věst. L 24, 29.1.2004, s. 1 („nařízení o spojování“).

⁽²⁾ Úř. věst. C 366, 14.12.2013, s. 5.

Předběžné oznámení o spojení podniků
(Věc M.9596 – ENGIE/Predica/Omnes/Langa)
Věc, která může být posouzena zjednodušeným postupem

(Text s významem pro EHP)

(2019/C 403/06)

1. Komise dne 22. listopadu 2019 obdržela oznámení o navrhovaném spojení podle článku 4 nařízení Rady (ES) č. 139/2004 ⁽¹⁾.

Toto oznámení se týká těchto podniků:

- ENGIE S.A. („ENGIE“, Francie),
- Omnes Capital („Omnes“, Francie),
- Predica Prévoyance Dialogue („Predica“, Francie), patřícího do skupiny Crédit Agricole S.A.,
- šesti společností, jež vlastní portfolio větrných elektráren a fotovoltaických elektráren, které se nacházejí ve Francii („cílové podniky“, Francie), v konečném důsledku kontrolovaných podnikem ENGIE.

Podniky ENGIE, Omnes a Predica získávají ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. b) a odst. 4 nařízení o spojování společnou kontrolu nad cílovými podniky.

Spojení se uskutečňuje nákupem podílů.

2. Předmětem podnikání příslušných podniků je:

- podniku ENGIE: průmyslová společnost působící v oblasti dodávek plynu a elektřiny, jakož i v oblasti energetických služeb,
- podniku Omnes: nezávislá francouzská společnost spravující aktiva působící v několika odvětvích soukromého kapitálu, především v odvětví obnovitelné energie,
- podniku Predica: francouzská společnost poskytující životní a zdravotní pojištění, která patří do francouzské skupiny Crédit Agricole,
- cílových podniků: portfolio pozemních fotovoltaických elektráren a větrných elektráren, které se nacházejí ve Francii.

3. Komise po předběžném posouzení zjistila, že by oznamovaná transakce mohla spadat do působnosti nařízení o spojování. Konečné rozhodnutí v tomto ohledu však zůstává vyhrazeno.

V souladu se sdělením Komise o zjednodušeném postupu ohledně některých spojování podle nařízení Rady (ES) č. 139/2004 ⁽²⁾ je třeba uvést, že tato věc může být posouzena podle postupu stanoveného sdělením.

4. Komise vyzývá zúčastněné třetí strany, aby jí k navrhované transakci předložily své případné připomínky.

Připomínky musí být Komisi doručeny nejpozději do deseti dnů po zveřejnění tohoto oznámení. Je třeba vždy uvést toto číslo jednací:

M.9596 – ENGIE/Predica/Omnes/Langa

⁽¹⁾ Úř. věst. L 24, 29.1.2004, s. 1 („nařízení o spojování“).

⁽²⁾ Úř. věst. C 366, 14.12.2013, s. 5.

Připomínky lze Komisi zaslat e-mailem, faxem nebo poštou. Použijte tyto kontaktní informace:

E-mail: COMP-MERGER-REGISTRY@ec.europa.eu

Fax +32 22964301

Poštovní adresa:

Commission européenne/Europese Commissie
Direction générale de la concurrence
Greffé des concentrations
1049 Bruxelles/Brussel
BELGIQUE/BELGIË

Předběžné oznámení o spojení podniků
(Věc M.9606 – ENGIE/Omnes Capital/Predica/EGI8 Portfolio)
Věc, která může být posouzena zjednodušeným postupem

(Text s významem pro EHP)

(2019/C 403/07)

1. Komise dne 22. listopadu 2019 obdržela oznámení o navrhovaném spojení podle článku 4 nařízení Rady (ES) č. 139/2004 ⁽¹⁾.

Toto oznámení se týká těchto podniků:

- ENGIE S.A. („ENGIE“, Francie),
- Omnes Capital („Omnes“, Francie),
- Predica Prévoyance Dialogue („Predica“, Francie), patřícího do skupiny Crédit Agricole S.A.,
- portfolia větrných a fotovoltaických elektráren nacházejících se ve Francii („cílové podniky“, Francie), v konečném důsledku kontrolovaných podnikem ENGIE.

Podniky ENGIE, Omnes a Predica získávají ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. b) a odst. 4 nařízení o spojování společnou kontrolu nad cílovými podniky.

Spojení se uskutečňuje nákupem podílů.

2. Předmětem podnikání příslušných podniků je:

- podniku ENGIE: Engie je průmyslová společnost působící v oblasti dodávek plynu a elektřiny, jakož i v oblasti energetických služeb,
- podniku Omnes: Omnes je nezávislá francouzská společnost spravující aktiva působící v několika odvětvích soukromého kapitálu, především v odvětví obnovitelné energie,
- podniku Predica: Predica je francouzská společnost pro životní a zdravotní pojištění, která patří do francouzské skupiny Crédit Agricole,
- cílových podniků: cílové podniky tvoří portfolio větrných a fotovoltaických elektráren umístěných ve Francii.

3. Komise po předběžném posouzení zjistila, že by oznamovaná transakce mohla spadat do působnosti nařízení o spojování. Konečné rozhodnutí v tomto ohledu však zůstává vyhrazeno.

V souladu se sdělením Komise o zjednodušeném postupu ohledně některých spojování podle nařízení Rady (ES) č. 139/2004 ⁽²⁾ je třeba uvést, že tato věc může být posouzena podle postupu stanoveného sdělením.

4. Komise vyzývá zúčastněné třetí strany, aby jí k navrhované transakci předložily své případné připomínky.

Připomínky musí být Komisi doručeny nejpozději do deseti dnů po zveřejnění tohoto oznámení. Je třeba vždy uvést toto číslo jednací:

M.9606 – ENGIE/Omnes Capital/Predica/EGI8 Portfolio

⁽¹⁾ Úř. věst. L 24, 29.1.2004, s. 1 („nařízení o spojování“).

⁽²⁾ Úř. věst. C 366, 14.12.2013, s. 5.

Připomínky lze Komisi zaslat e-mailem, faxem nebo poštou. Použijte tyto kontaktní informace:

E-mail: COMP-MERGER-REGISTRY@ec.europa.eu

Fax: +32 22964301

Poštovní adresa:

Commission européenne / Europese Commissie
Direction générale de la concurrence
Greffé des concentrations
1049 Bruxelles/Brussel
BELGIQUE/BELGIË

JINÉ AKTY

EVROPSKÁ KOMISE

Zveřejnění žádosti o zápis názvu podle čl. 50 odst. 2 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1151/2012 o režimech jakosti zemědělských produktů a potravin

(2019/C 403/08)

Zveřejněním se přiznává právo podat proti žádosti o změnu námitku podle článku 51 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1151/2012 ⁽¹⁾ do tří měsíců po tomto zveřejnění.

JEDNOTNÝ DOKUMENT

„Kiwi de Corse“

EU č.: PGI-FR-02433–11.9.2018**CHOP () CHZO (X)****1. Název**

„Kiwi de Corse“

2. Členský stát nebo třetí země

Francie

3. Popis zemědělského produktu nebo potravin**3.1. Druh produktu**

Třída 1.6. Ovoce, zelenina a obiloviny v nezměněném stavu nebo zpracované

3.2. Popis produktu, k němuž se vztahuje název uvedený v bodě 1

„Kiwi de Corse“ je plod odrůdy Hayward.

Má oválný tvar a slupku hnědozelené barvy, která je hustě pokryta jemným chmýřím. Dužnina je zelená a lesklá a obsahuje drobná černá semena.

„Kiwi de Corse“ je sladké až mírně kyselé ovoce s jemnou a šťavnatou dužinou.

„Kiwi de Corse“ má obsah cukru nejméně 12° Brix a pevnost nejméně 1,5 kg/0,5 cm².

Pod označením CHZO lze uvádět na trh pouze plody o hmotnosti nejméně 70 g kategorie Extra nebo I.

3.3. Krmivo (pouze u produktů živočišného původu) a suroviny (pouze u zpracovaných produktů)

—

3.4. Specifické kroky při produkci, které se musejí uskutečnit ve vymezené zeměpisné oblasti

Všechny fáze produkce „Kiwi de Corse“ (od produkce po kalibraci a třídění) se uskutečňují v zeměpisné oblasti CHZO.

(¹) Úř. věst. L 343, 14.12.2012, s. 1.

3.5. Zvláštní pravidla pro krájení, strouhání, balení atd. produktu, k němuž se vztahuje zapsaný název

Balení „Kiwi de Corse“ se provádí ve vymezené zeměpisné oblasti, aby byla pro spotřebitele zajištěna kvalita produktu bez chemického ošetření po sklizni.

„Kiwi de Corse“ je čerstvé ovoce sklizené v době fyziologické zralosti. Po sklizni se plody pro účely uchování neošetřují, a jsou proto citlivé na nárazy a otlačení, k nimž může dojít během dlouhé přepravy, pokud jsou volně ložené na paletách. Kromě toho přeprava v přepravce v uzavřeném prostředí, jež se využívá v případě námořní přepravy, po níž následuje rozvážení v chladírenských kamionech, zabraňuje proudění vzduchu mezi ovocem a způsobuje „klimatickou“ různorodost, v jejímž důsledku dochází k nerovnoměrnému fyziologickému vývoji plodů v přepravce.

Balírní navíc vykonávají další úkony, jež jsou neoddelitelnou součástí balení (třídění, kontrola a označení) a které vyžadují, aby sady byly blízko. Doplnují práci producentů a umožňují předcházet nadměrné manipulaci s volně loženými plody.

Kromě toho, že balení ve vymezené zeměpisné oblasti přispívá k zachování jakosti a typických vlastností produktu, usnadňuje též jeho zpětnou dohledatelnost. Při přepravě volně ložených plodů může dojít k smíchání s jiným ovocem odlišného původu.

Účelem identifikačního systému použitého při balení je zajistit sledovatelnost produktu až po konečný prodej, což poskytuje dodatečnou záruku původu a jakosti výrobku.

Balení produktu „Kiwi de Corse“:

- volně ložený,
- naskládán na tácku,
- v plastových vaničkách (spotřebitelské prodejní jednotky).

3.6. Zvláštní pravidla pro označování produktu, k němuž se vztahuje zapsaný název

Kromě povinných údajů stanovených právními předpisy v oblasti označování potravin a jejich obchodní úpravy jsou na označení zapsaný název produktu a symbol CHZO Evropské unie ve stejném zorném poli.

4. Stručné vymezení zeměpisné oblasti

Zeměpisná oblast „Kiwi de Corse“ zahrnuje území následujících obcí departementu Haute-Corse:

Aghione, Aléria, Antisanti, Biguglia, Borgo, Canale-di-Verde, Casevecchie, Castellare-di-Casinca, Cervione, Chiatra, Furiani, Ghisonaccia, Giuncaggio, Linguizzetta, Lucciana, Lugo-di-Nazza, Monte, Olmo, Pancheraccia, Penta-di-Casinca, Pietrosu, Poggio-di-Nazza, Poggio-Mezzana, Prunelli-di-Fiumorbo, San-Giuliano, San-Nicolao, Santa-Lucia-di-Moriani, Santa-Maria-Poggio, Serra-di-Fiumorbo, Solaro, Sorbo-Ocagnano, Taglio-Isolaccio, Talasani, Tallone, Tox, Valle-di-Campoloro, Ventiseri, Venzolasca, Vescovato.

5. Souvislost se zeměpisnou oblastí

Souvislost se zeměpisnou oblastí se zakládá na přírodních faktorech (reliéf, půda a podnebí) a na lidských faktorech (místním know-how), kterými se zeměpisná oblast vyznačuje.

Zeměpisnou oblast „Kiwi de Corse“ (nížinu na východě Korsiky) tvoří převážně kopce a plošiny dosahující výšky 150 až 300 metrů nad mořem; na západě převažují protáhlé výběžky spojené s „břidlicovou“ částí Korsiky a horské hřebeny s výškou od 800 do 1 200 metrů nad mořem.

Velká většina půdních útvarů v této oblasti má poměrně jednotné vlastnosti z hlediska struktury, jedná se zejména písčito-hlinito-jílovité půdy, jakož i z hlediska chemického složení: jedná se o kyslejší půdy.

Vzhledem k zeměpisné poloze a členitému reliéfu ostrova má „Kiwi de Corse“ zvlášť příznivé klimatické podmínky, typicky středomořské s mírnými zimami a létem vyznačujícím se poměrně významným obdobím sucha. Z důvodu zeměpisné šířky má Korsika v oblasti produkce „Kiwi de Corse“ dostatek slunečního svitu prakticky v každém ročním období, s průměrným ročním množstvím slunečního svitu přibližně 2 700 hodin ročně.

Zeměpisná oblast produkce má s ohledem na vliv moře velmi specifické kvalitativní vlastnosti ve srovnání s jinými francouzskými nebo evropskými oblastmi produkce kiwi.

Mráz, který by mohl způsobit závažné škody, ať už na rostlině nebo plodech, se vyskytuje zřídka, prakticky téměř nikdy. Dostatečně nízké zimní teploty zajišťují období vegetačního klidu a poskytují chlad nezbytný pro správné rozvinutí poupatek.

S ohledem na snížené riziko zničení produkce podzimními mrazy ponechávají producenti „Kiwi de Corse“ plody zrát přirozeným způsobem.

Vlivem moře (vzhledem k ostrovnímu charakteru) se výrazně zmírňují další dva typické projevy středomořského podnebí, na které je „Kiwi de Corse“ citlivé, a to vysoké letní teploty a suchý vzduch.

Maximální teploty v létě pouze výjimečně překračují 33 °C a obvykle se pohybuje v rozmezí 27 až 30 °C a relativní vlhkost vzduchu jen velmi zřídka klesne pod 40 %.

Členitý reliéf Korsiky s vysokými nadmořskými výškami má významný dopad na dostupnost vody; roční úhrn srážek je poměrně vysoký. Režim teplých bríz, typický jev v pobřežních oblastech, je znásoben přirozeným prouděním vyvolaným v důsledku reliéfu. Významným důsledkem je, že dopad tohoto režimu proniká hlouběji do vnitrozemí, a vytváří tak dostatečné, ale nikoliv příliš silné proudění vzduchu, které umožňuje příznivé provzdušnění sadů „Kiwi de Corse“ a snižuje riziko vzniku nemocí.

Pěstování ovocných stromů má na Korsice dávnou tradici. Pěstování kiwi bylo zahájeno počátkem 70. let 20. století v rámci dlouhodobého know-how v oblasti pěstování stromů, jakož i vinařství, které má s pěstování kiwi několik společných odborných postupů (prořezávání ve vegetačním období a vyvazování výhonků).

Souběžně s tím se o pěstování tohoto ovoce začalo velmi brzy zajímat výzkumné středisko INRA-CIRAD v San-Giuliano. První rostliny kiwi byly do střediska přivezeny v únoru 1969. Jednalo se o čtyři hlavní odrůdy, které byly v té době pěstovány na Novém Zélandu: Monty, Abbott, Bruno a samozřejmě Hayward. Odrůda Hayward se rychle ukázala jako optimální, stejně jako ve všech ostatních zemích produkujících kiwi, pro její reprodukční schopnost, dobrou velikost plodů (v průměru přibližně 100 gramů), jejich pravidelný oválný tvar a výbornou dobu skladovatelnosti, mnohem vyšší než u jiných odrůd. Zejména je to však odrůda nejprizpůsobenější půdně-klimatickým podmínkám zeměpisné oblasti s kyslejšími půdami a středomořským podnebím vyznačujícím se dostatečnou úrovní slunečního záření a vlivem moře. Z tohoto důvodu se odrůda Hayward stala výlučnou odrůdou „Kiwi de Corse“.

Ostrovní producenti získali know-how, které jim umožňuje pěstovat kiwi s ohledem na zvláštní místní klimatické podmínky na Korsice a čelit změnám klimatu.

Každým rokem jsou totiž stále mírnější zimy, přičemž kiwi potřebuje v zimním období chlad na podporu kvality kvetení a správnou míru rozvítí pupat. Proto bylo třeba upravit postupy pěstování s cílem zachovat udržitelnou produkci, ale zejména kvalitu.

Výrobci přizpůsobili praxi vyvazování výhonků stromů tak, že ji rozšířili, aby se mohly ponechat delší proutky a udržela dostatečná reprodukční schopnost na jeden hektar.

S cílem čelit nadměrnému vegetačnímu růstu způsobenému velmi teplým jarním a letním obdobím se prořezávání provádí v létě během vegetačního období. Záměrem je odstranit rozvětvení, aby bylo dosaženo co největšího osvětlení plodů sluncem a zvýšil se obsah cukru.

Probírka slouží rovněž ke snížení zátěže prořezáním nadpočetných a deformovaných plodů, aby byly získány kvalitní a dostatečně velké plody kiwi.

Kromě toho producenti optimalizují hnojení uváženým přihnojováním souvisejícím s nízkou mírou plodnosti (dusík se přidává v menším množství než v jiných oblastech pěstování kiwi s maximálním počtem 180 jednotek/ha/rok, přičemž toto množství je rozděleno minimálně na tři části) a co nejpřesněji regulují zavlažování.

Vzhledem k tomu, že podzim bývá bez mrazů a je mírný, je možné ponechat plody na stromech po delší období. Ruční sklizeň se tedy provádí později než v jiných oblastech, a plody tak mají vyšší obsah cukru.

Korsickým zemědělcům se podařilo rozšířit jejich technické dovednosti nezbytné pro získání kvalitních plodů v menších sadech (průměrná plocha 7 hektarů) „moderního“ typu s velkou hustotou výsadby, nízkou plodností a mechanizovaným péstitelskými metodami.

„Kiwi de Corse“ pochází z odrůdy Hayward, která má nejlepší schopnost přizpůsobit se půdně-klimatickým podmínkám vymezené zeměpisné oblasti.

„Kiwi de Corse“ se vyznačuje sladkou až lehce nakyslou chutí a jemnou a šťavnatou dužinou.

„Kiwi de Corse“ má obsah cukru nejméně 12° Brix a pevnost nejméně 1,5 kg/0,5 cm².

Tento vysoký refraktometrický index má významný dopad na vynikající konzervační schopnost během uskladnění před uvedením na trh. Umožňuje zachovat pevnost dužiny.

Přírodní faktory zeměpisné oblasti „Kiwi de Corse“ jsou obzvláště vhodné pro pěstování produktu velmi dobré kvality, jak je popsáno výše.

Půdy nejsou ani příliš jílovité, ani vápenaté, což je podstatné pro pěstování kiwi, které je citlivé jednak na udušení kořenů a neroste na příliš vápenatých půdách, a jednak na železitou chlorózu, jakmile obsah aktivního vápence v půdě překročí 5 až 7 %.

Členitý a vysoký reliéf je velkým přínosem, pokud jde o dostupnost vody a režim teplých bríz, které zajišťují příznivé provzdušnění sadů a umožňují snížit riziko vzniku nemocí. Díky reliéfu a ostrovnímu klimatu s vlivem moře se snižují vysoké letní teploty a je zajištěn poměrně vysoký úhrn srážek a vlhkosti, což je nezbytné k vyrovnání silné evapotranspirace přes listy rostlin kiwi. Tato souvislost také umožňuje udržet dostatečně nízké zimní teploty (v průměru 5 až 7 °C) pro zajištění období vegetačního klidu a chladu nezbytného pro řádné rozvíjení pupenů kiwi, a zároveň se tím výrazně snižuje riziko výskytu podzimních a jarních mrazů.

Kromě toho vysoký počet hodin slunečního svitu ve vymezené zeměpisné oblasti podporuje větší hromadění cukrů v ovoci.

Ze všech těchto příznivých přírodních činitelů má pro specifitu „Kiwi de Corse“ zdaleka největší význam vliv moře, který se projevuje mírností podzimního období a neexistencí silných mrazů před koncem listopadu. Jde o značnou výhodu oproti ostatním velkým oblastem produkce, jelikož producenti si mohou dovolit pozdější sběr, při vyšším refraktometrickém indexu (7° Brix), tedy s delším přirozeným zráním na rostlině, což zaručuje dobré chuťové vlastnosti (měkkost a šťavnatost dužiny) a podporuje rozvoj aromat (sladké až mírně nakyslé ovoce), ale současně zajišťuje vynikající konzervační schopnost během uskladnění před uvedením na trh. „Kiwi de Corse“ má tedy nepopíratelné specifické kvalitativní vlastnosti ve srovnání s jinými francouzskými nebo evropskými oblastmi produkce.

Know-how korsických pěstitelů kiwi rovněž souvisí s více než čtyřicetiletými zkušenostmi s dalšími plodinami a zejména s vinnou révou.

Smyslem pěstitelských postupů uplatňovaných ostrovními pěstiteli (vyvazování výhonků, prořezávání ve vegetačním období, probírka a uvážení hnojení) je co nejvíce využít tyto přírodní podmínky pro získání kvalitních plodů „Kiwi de Corse“.

Odkaz na zveřejnění specifikace

(čl. 6 odst. 1 druhý pododstavec tohoto nařízení)

<https://extranet.inao.gouv.fr/fichier/CDC-KiwiCorse.pdf>

OPRAVY

Oprava zvláštní zprávy č. 18/2019 „Emise skleníkových plynů v EU: jsou řádně vykazované, ale je zapotřebí lepších informací o jejich snižování v budoucnosti“

(Úřední věstník Evropské unie C 400 ze dne 26. listopadu 2019)

(2019/C 403/09)

Toto zveřejnění se považuje za neplatné.

ISSN 1977-0863 (elektronické vydání)
ISSN 1725-5163 (papírové vydání)

Úřad pro publikace Evropské unie
2985 Lucemburk
LUXEMBURGO

CS